ROSS MACDONALD[1]

MOARTEA LUI JASPER[2]

[1] Ross Macdonald eate pseudonimul scriitorului americano-canadian de romane poliţiste **Kenneth Millar** (Decemberie 13, 1915 – Iulie 11, 1983). El este foarte cunoscut pentru seria de romane care se defăşoară în sudul Californiei avându-l ca erou principal pe detectivul particular Lew Archer.

[2] Roman publicat în anul 1968, în Anglia, de editura HarperCollings, cu titlul original „*The Instant Enemy*".

ROSS MACDONALD

MOARTEA LUI JASPER

Traducere de
NICOLAE CONSTANTINESCU

Editura Z
Bucureşti, 1995

Editor: ZAMFIR M. RUSU
Grafician: GH. BALTOC

Versiune ebook: [1.0] hunyade

1

În dimineața aceea circulația era foarte rară pe Sepulveda. Când am ieşit din pasaj, soarele, orbitor s-a ivit din spatele pantelor albăstrii ale munților, de partea cealaltă a văii. Preț de câteva clipe, înainte ca ziua să se instaleze de-a binelea, totul păru proaspăt şi nou, impresionant ca în prima zi a creației.

Am părăsit autostrada la Canoga Park şi m-am oprit la un restaurant de pe marginea şoselei, unde am comandat un mic dejun de nouăzeci şi nouă de cenți, înainte de a urca la proprietatea lui Sebastian din Woodland Hills.

Keith Sebastian îmi dăduse toate amănuntele necesare pentru a putea ajunge la casa lui. Era o vilă construită în stil modern, cocoțată pe culmea unei pante, care cobora aproape perpendicular până la marginea unui teren de golf cu iarba înverzită din nou în urma primelor ploi de iarnă. Keith Sebastian ieşi din casă în cămaşă. Era un bărbat frumos de vreo patruzeci de ani, cu un păr des şi creț care începea să-i încărunțească pe la tâmple. Încă nu avusese timp să se bărbierească.

— Vă mulțumesc că ați venit atât de repede, zise el după ce m-am prezentat. La ora asta neobişnuită...

— Nu are importanță... Presupun că încă nu s-a întors?

— Nu. De când v-am telefonat am băgat de seamă că odată cu ea au dispărut şi unele obiecte... Carabina mea şi o cutie cu cartuşe.

— Credeți că le-a luat fiica dumneavoastră?

— Mă tem că da. Dulapul în care-mi țin armele nu a fost forțat, şi nimeni în afară de ea nu ştia unde țin cheia. Făcând abstracție de soția mea, bineînțeles.

De parcă ar fi ghicit că vorbim despre ea, doamna Sebastian apăru şi ea în prag. Era o brunetă subțirică, mai

curând drăguță, având parcă ceva patetic. Îşi dăduse cu ruj pe buze şi îmbrăcase o rochie galbenă fără nici o cută.

— Intrați. Afară e frig.

— Ți-l prezint pe domnul Lew Archer, zise Sebastian... detectivul particular la care am apelat...

— Mi-am închipuit, făcu ea puțin agasată... Intrați, am făcut cafea.

M-am aşezat între ei în bucătărie şi am băut lichidul amar. Încăperea era scăldată de lumina puternică care intra pe fereastră.

— Sandy ştie să folosească o carabină? am întrebat.

— Ca toată lumea, zise Sebastian încruntat. Nu trebuie decât să apeşi pe trăgaci.

— Sandy trage destul de bine, îl întrerupse nevasta lui. Soții Hackett au luat-o cu ei anul ăsta la vânătoare de prepelițe. De altfel, nici nu i-a plăcut. O şi spune în jurnalul ei; i se pare oribil să ucidă.

— O să-i treacă. Cu atât mai mult cu cât asta a fost plăcerea domnului şi doamnei Hackett.

— Cine sunt domnul şi doamna Hackett? m-am interesat eu.

Sebastian îmi aruncă o privire ofensată şi totodată protectoare.

— Domnul Stephen Hacket e patronul meu. E proprietarul companiei de holding care controlează societatea de depuneri şi de credit pentru care lucrez. Şi mai posedă încă multe altele...

— Începând cu tine! îi reproşă nevasta lui. Dar nu şi pe fata mea.

— Eşti nedreaptă, Berenice. N-am spus niciodată...

— Ceea ce *faci* contează.

M-am ridicat, am dat ocol mesei şi m-am oprit în fața lor,

— Toate astea sunt foarte interesante, am declarat eu. Totuşi nu m-am dat jos din pat la cinci dimineața pentru plăcerea de a arbitra o scenă între soți. Haideți să ne întoarcem la fiica dumneavoastră, Sandy. Ce vârstă are,

doamnă Sebastian?

— Şaptesprezece ani. E în ultimul an de liceu.

— Învaţă bine?

— Până acum câteva luni, da... Pe urmă, foarte repede chiar, a început să ia note proaste.

— De ce?

Îşi lăsă privirea în ceaşca de cafea.

— Chiar că nu ştiu... răspunse ea cu un ton evaziv.

— Ba chiar că ştii! îi replică soţul ei. Asta s-a întâmplat de când s-a împrietenit cu acel derbedeu de Davy şi nu mai ştiu cum.

— Da, explică ea. Davy este un băiat de nouăsprezece ani, iar noi ne-am purtat cu el într-un mod ridicol.

— Vrea să spună că *eu* m-am purtat... ca de obicei, continuă Sebastian. Dar nu mi-am făcut decât datoria. Sandy începea să se poarte ca o dezmăţată. Chiulea de la şcoală ca să se întâlnească după-amiaza cu acest tip. Îşi petrecea serile prin baruri, şi Dumnezeu mai ştie unde. Ieri seară m-am dus după ei...

— Nu ieri seară, îl întrerupse nevasta lui. Asta a fost alaltăieri seară...

— N-are a face! I-am găsit într-un bar dubios din West Hollywood. Stăteau acolo şi se strângeau în braţe de faţă cu toată lumea. I-am spus acelui tip că dacă nu-mi lasă fata în pace, atunci o să-mi iau carabina şi o să-i zbor creierii.

— Soţul meu se uită prea mult la televizor, îl luă peste picior doamna Sebastian sarcastică.

— Poţi să fii ironică cât pofteşti, Berenice. Cineva trebuia s-o facă. Fata mea se compromitea cu o secătură. Am adus-o acasă şi am încuiat-o în camera ei. Ce altceva aş fi putut să fac?

De data asta, nevasta lui păstră tăcerea, mulţumindu-se doar să dea din cap.

— De unde ştiţi, am mai întrebat eu, că acest băiat este un derbedeu?

— A făcut închisoare pentru furt de maşini.

— Doar „împrumutase” o maşină, obiectă nevasta lui,

— Numeşte asta cum vrei. Oricum, tot nu era la primul lui delict.

— De unde ştiți?

— Berenice a citit în jurnalul lui Sandy.

— Aş vrea să văd şi eu acest faimos jurnal.

— Nu, zise cu fermitate doamna Sebastian. Deja faptul că l-am citit nu e deloc frumos din partea mea... (Respiră profund.) Mi-e teamă că n-am fost nişte părinți prea buni. Dar nu e acum momentul să vorbim despre asta.

— Aveți dreptate. (Începea să mă cam obsedeze acest conflict între generații.) De cât timp a dispărut fiica dumneavoastră?

Sebastian se uită la ceas.

— De aproximativ douăzeci şi trei de ore. Ieri dimineață am lăsat-o să iasă din camera ei. Părea ceva mai liniştită...

— Era furioasă, replică mama fetei. Dar niciodată nu mi-aş fi închipuit, când am văzut-o plecând, că nu avea intenția să se ducă la şcoală. Abia ieri seară am început să ne îngrijorăm, când am văzut că nu se întoarce la cină. L-am sunat pe dirigintele ei şi am aflat că în ziua aceea nu fusese la şcoală. Şi se făcuse deja noapte.

— Vedeți, e un lucru pe care nu-l înțeleg, am obiectat eu. Dacă ieri dimineață se presupunea că merge la şcoală, cum a putut să plece cu o carabină?

— Probabil că a ascuns-o în portbagajul maşinii, sugeră Sebastian.

— Aha! Deci a plecat cu maşina?

— E unul dintre motivele pentru care suntem atât de îngrijorați, zise Sebastian... Dumneavoastră, care vă pricepeți la lucrurile astea, de ce naiba credeți că mi-a luat carabina?

— Nu văd decât o singură explicație posibilă, domnule Sebastian. Nu-i spuseserăți că îi veți trage un glonț în cap acelui băiat?

— Dar n-a putut să ia spusele mele în serios...

— Totuşi eu aşa am crezut.

— Şi *eu* la fel, întări nevasta lui.

Copleşit, Sebastian lăsă capul în jos şi murmură printre dinți:

— Pe Dumnezeul meu că-l voi ucide dacă nu o aduce înapoi.

— Astea zic şi eu vorbe înțelepte, îl persiflă doamna Sebastian.

2

Acest război rece în miniatură începea să mă calce pe nervi. I-am cerut lui Sebastian să-mi arate locul unde-şi ţinea armele. Mă conduse într-un mic cabinet de lucru care ţinea loc şi de bibliotecă şi de armurărie.

În spatele geamului unei vitrine din acaju se aliniau puşti de diferite calibre. Unul dintre locuri rămăsese gol: cel pe care îl ocupase mai înainte o carabină cu ţevi suprapuse. Pe rafturile bibliotecii se afla o întreagă colecţie de romane de succes şi de ediţii rezervate unor cluburi de bibliofili, precum şi un rând de cărţi mai puţin luxoase despre ştiinţele economice şi psihologia publicităţii.

— Lucraţi în domeniul publicităţii?

— Da. Conduc serviciul de relaţii cu publicul de la Centennial Savings & Loan. De altfel, în dimineaţa asta ar fi trebuit să fiu la birou. E ziua în care hotărâm planul de publicitate pentru anul viitor.

— Chestia asta poate să mai aştepte o zi, nu?

— Nu ştiu...

Se întoarse spre vitrină şi descuie sertarul în care îşi ţinea muniţiile, folosind aceeaşi cheie de cupru.

— Unde se afla cheia?

— În sertarul de sus al biroului meu. Sandy ştia, fireşte.

— Era pasionată după armele de foc?

— Nici vorbă.

— Cine a învăţat-o să tragă?

— Eu, bineînţeles. Sunt tatăl ei. (Încuie cu grijă uşa şi probabil că se zări în geam. Se dădu un pas înapoi şi îşi trecu mâna peste bărbie.) Ce faţă pot să am!

Se scuză şi ieşi să se aranjeze puţin.

Doamna Sebastian intră fără zgomot în încăpere şi veni lângă mine în faţa vitrinei.

— M-am măritat cu un cercetaş, constată ea.

— Există destine şi mai cumplite.

— Daţi-mi un exemplu. Mama mi-a spus totdeauna să nu mă îndrăgostesc de un băiat frumos. „Ia unul cu cap”, îmi tot zicea ea. Dar n-am vrut s-o ascult. Ar fi trebuit să-mi continui cariera de manechin. Cel puţin n-aş fi depins decât de mine.

— Vreți să-mi arătați jurnalul fiicei dumneavoastră?

— Nici nu mă gândesc.

— Vă e ruşine de el?

— Nu, de mine mi-e ruşine. Ce-ați putea afla din el mai mult decât vă pot spune eu?

— De exemplu că se culca cu acest băiat.

— Bineînțeles că nu! protestă ea cu o luminiță de mânie în ochi.

— Cu acest băiat sau cu altul.

— E absurd. Sandy e încă prea inocentă pentru vârsta ei.

Sau *era...* Să sperăm că încă mai este.

— Nu v-am angajat ca să vă ocupați de moralitatea fetei mele, zise cu aroganță Berenice Sebastian.

— Mai întâi că încă nu m-ați angajat. Şi al doilea, pentru un caz aşa de riscant ca acesta, am nevoie de o garanție, doamnă Sebastian.

— Cum riscant?

— Fiica dumneavoastră poate foarte bine să se întoarcă pe neaşteptate. Sau dumneavoastră ori soțul dumneavoastră să renunțați la căutarea ei...

Mă întrerupse cu un gest nerăbdător.

— Bine... Cât cereți?

— Două zile de salariu, plus cheltuielile... Să zicem două sute cincizeci de dolari.

Se instală la birou, scoase un carnet de cecuri din sertarul al doilea şi îmi semnă un cec.

— De altceva nu mai aveți nevoie?

— Ba da. De câteva fotografii recente ale fiicei dumneavoastră.

— Luați loc. Mă duc să vi le aduc.

După plecarea ei, am cercetat cotorul carnetului de cecuri. După plata avansului meu, familiei Sebastian îi rămăseseră în cont mai puțin de două sute de dolari. Casa lor frumoasă, construită deasupra unei prăpăstii, semăna cu viața pe care o duceau...

Doamna Sebastian se întoarse cu câteva fotografii. Sandy era o fată cu o față gravă, care moştenise de la mama ei un ten mai închis. Cele mai multe poze o prezentau călare, pe bicicletă, pe o trambulină pregătindu-se să sară în apă, sau trăgând la țintă. Arma pe care o avea în mână părea o puşcă ghintuită cu țeavă lungă, pe care de altfel o zărisem în vitrină. Văzând-o, aveai impresia că ştie să se folosească de ea...

— Sandy s-a născut cu această pasiune pentru armele de foc? am întrebat.

— Nu. Tatăl lui Keith avea un cult pentru vânătoare. Aşa că soțul meu i-a transmis fiicei sale marea tradiție a familiei lui, conchise ea cu un ton sardonic.

— Pot să arunc o privire în camera ei?

— Ce sperați să găsiți acolo? Cumva stupefiante?

Continua să se exprime sarcastic, numai că eu găsisem lucruri şi mai ciudate în camerele tinerilor.

Camera fetei era plină de soare şi bine aerisită. Am găsit ceea ce te aştepți să găseşti în mod normal în camera unei liceene inocente şi serioase... Pulovere, fuste, cărți de şcoală şi câteva romane bune. O menajerie de animale din pluş. Două fanioane universitare. O toaletă cu farduri aşezate în ordine geometrică. Şi, de asemenea, fotografia unei fete zâmbitoare, agățată pe perete într-o ramă argintie.

— Cine e?

— Cea mai bună prietenă a fetei mele, Heidi Gensler.

— Aş vrea să vorbesc cu ea.

Doamna Sebastian avu o ezitare.

— Familia Gensler nu ştie că Sandy a dispărut... zise ea în cele din urmă.

— Nu puteți să vă căutați fiica şi în acelaşi timp să țineți secretă dispariția ei, am obiectat eu. Sunteți prieteni cu cei din familia Gensler?

— Sunt vecinii noştri. Doar fetele sunt prietene. (Deodată păru că se hotărăşte.) O voi ruga pe Heidi să se oprească câteva clipe la noi înainte de a pleca la şcoală.

— De ce să n-o chemăm imediat?

Doamna Sebastian ieşi din cameră. Am făcut o percheziție rapidă, căutând o ascunzătoare posibilă, sub covorul oval de lână roz, sub saltea, pe etajera de sus a dulapului de haine, sub hainele aranjate în sertarul comodei. Am scuturat la întâmplare câteva cărți. Dintr-una a zburat pe covor o bucată de hârtie.

Am luat-o de jos. Era o foaie liniată pe care cineva scrisese frumos cu cerneală neagră:

Rândunica mea, suferință, vai,
Ai băgat în mine.
Cel mai bine-ar fi venele să-mi tai
Ca să scap de tine.

Doamna Sebastian mă observa din pragul camerei.

— Vă faceți treaba foarte conştiincios, domnule Archer.

— Ce e *asta?*

— Versuri. Mă întreb dacă nu cumva e opera lui Davy.

Îmi luă hârtia din mână şi citi:

— Mi se pare complet fără sens.

— Nu sunt de aceeaşi părere. (I-am luat foaia de hârtie şi mi-am pus-o în portofel.) Vine Heidi?

— Vine imediat. Să-şi termine micul dejun.

— Perfect. Aveți scrisori de-ale lui Davy? Aş vrea să ştiu dacă versurile sunt scrise de mâna lui.

— De ce să am eu scrisori de-ale lui?

— Poate că i-a scris lui Sandy... Poate câteva rânduri pe o fotografie?

— Unde să găsesc o fotografie de-a lui?

— Acolo unde aţi găsit şi jurnalul intim al fiicei dumneavoastră... Apropo, unde e jurnalul, doamnă Sebastian?

— Nu mai există... răspunse ea apăsând pe fiecare silabă. L-am distrus.

Părerea mea era că minte, şi n-am făcut nimic ca să-mi ascund acest gând.

— În ce fel?

— L-am mestecat şi l-am înghiţit, dacă vreţi neapărat să ştiţi... Şi acum, vă rog să mă scuzaţi. Mă doare rău capul.

Se dădu într-o parte ca să mă lase să ies şi încuie uşa. Am remarcat că broasca era nouă.

— Cine a avut ideea să schimbe broasca?

— Sandy. De câteva luni simţea nevoia unei şi mai mari intimităţi. Cu toate că nu abuza deloc.

Se îndreptă spre camera ei şi închise uşa. L-am regăsit pe Sebastian în bucătărie, în faţa altei ceşti de cafea. Se bărbierise, îşi pieptănase părul creţ, îşi pusese o cravată şi îmbrăcase o haină.

— Mai vreţi puţină cafea?

— Nu, mulţumesc. (Am scos un carneţel negru şi m-am aşezat lângă el.) Mi-l puteţi descrie pe acest Davy?

— Un golan tânăr, dacă vreţi să ştiţi părerea mea.

— Nu toţi golanii tineri arată la fel. Talia aproximativă?

— Ca mine. În jur de un metru optzeci.

— Greutatea?

— E voinic. S-ar putea să aibă vreo sută de chile.

— Fizionomia?

— Nu e urât. Şi, pe lângă asta, aerul ăla tipic de plictis pe care-l au toţi acum.

— Părul?

— Aş zice blond.

— Îl poartă lung?

— Nu, scurt. Probabil că i l-au tăiat la închisoare.

— Ochii albaştri?

— Cred că da.

— Barbă, mustață?

— Nu.

— Ce haine purta?

— Uniforma standard. Pantaloni strâmți cu talie joasă, o cămaşă de un albastru spălăcit şi cizme.

— Cum se exprimă?

— Cu gura, fir-ar să fie!

— Vreau să spun, corect sau nu?

— Nu l-am auzit suficient vorbind ca să-mi pot face, o părere. Era furios, şi eu la fel.

— Pe scurt, cum l-ați caracteriza?

— Un amărât. Dar un amărât periculos. (Deodată se întoarse spre mine.) Trebuie neapărat să mă duc la birou. Avem o întrunire importantă în cursul căreia trebuie să stabilim programul publicitar pentru anul viitor. Şi după aceea iau masa cu domnul Kackett.

Înainte de a-l lăsa să plece, i-am cerut să-mi mai descrie o dată maşina fiicei sale. Era un automobil Dart, cumpărat cu un an în urmă, cu două uşi, verde deschis, înregistrat pe numele lui. Nu voia să declar maşina furată. Nu trebuia să vorbesc poliției de acest caz.

— Nu ştiți cum e în meseria noastră. Trebuie să ofer mulțimii o fațadă inatacabilă. Dacă îmi pierd prestigiul, sunt terminat. Încrederea e factorul esențial în branşa fiduciară.

Plecă la volanul unui Oldsmobile nou-nouț care, judecând după cotorul carnetului de cecuri, îl costa un fleac de vreo sută douăzeci de dolari pe lună.

3

Câteva clipe mai târziu îi deschideam uşa tinerei Heidi Gensler. Era o adolescentă inocentă al cărei păr blond cădea mlădios pe umerii gingaşi. Părea că nu foloseşte nici un fard şi ducea cu ea o servietă plină cu cărți.

Se uită la mine cu o privire ezitantă.

— Dumneavoastră sunteți persoana cu care ar trebui să stau de vorbă?

— Exact. Mă numesc Lew Archer. Intră, domnişoară Gensler.

Doamna Sebastian ieşi din camera ei, acoperită cu un neglijeu roz.

— Haide, intră, micuța mea, nu-ți fie frică. Foarte drăguț din partea ta că ai venit...

Dar Heidi rămânea în antreu, vădit stingherită.

— A... a pățit ceva Sandy?

— Încă nu ştim nimic, micuța mea Heidi. Am să te rog totuşi să-mi promiți un lucru. Să nu vorbeşti despre asta nici la şcoală, nici cu ai tăi.

— N-am să spun nimic. Până acum n-am spus nimic.

— Ce vrei să spui cu asta, micuțo?

Heidi îşi muşcă buza de jos.

— Vreau să spun... în fine... Nimic special...

Doamna Sebastian se repezi la ea ca o pasăre roz cu un cap negru.

— Ştiai despre ce era între ea şi băiatul acela?

— N-aveam cum să nu ştiu.

— Şi nu ne-ai spus niciodată nimic? N-ai făcut bine, mica mea Heidi.

Adolescenta stătea să izbucnească în plâns.

— Sandy era prietena mea...

— Bine. Atunci înseamnă că vrei să ne ajuți să o aducem

înapoi acasă teafără şi nevătămată, nu-i aşa?... A fugit cumva cu Davy Spanner?

— Doamnă Sebastian, de ce nu mă lăsați să fac eu această anchetă?

Doamna Sebastian mă fulgeră cu privirea. Hotărât lucru, cazul se anunța aducător de necazuri multe şi bani puțini...

Heidi îşi puse mâna pe brațul meu.

— Ați putea să mă conduceți până la şcoală, domnule Archer? Nu am mijloc de locomoție când Sandy nu e aici.

— Foarte bucuros. Când vrei să pleci?

— Când doriți. Dacă ajung prea devreme, mai îmi fac din temele pentru a doua zi.

— Sandy te-a dus cu maşina ieri?

— Nu. Am luat autobuzul. Ieri dimineață, cam pe la ora asta, mi-a telefonat să-mi spună că nu merge la şcoală.

Doamna Sebastian se aplecă spre ea.

— Ți-a spus *unde* se duce?

— Nu.

Adolescenta se încruntă stingherită. Dacă ştia ceva, era clar că nu avea de gând să-i spună mamei prietenei sale Sandy.

— Minți, Heidi.

Tânăra se înroşi la față, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu aveți dreptul să-mi vorbiți astfel. Nu sunteți mama mea.

— Haide, am zis eu punând capăt discuției. Te duc la şcoală.

Am urcat în maşină şi am coborât colina în direcția autostrăzii. Heidi îşi aşezase servieta între noi.

— Doamna Sebastian e supărată pe mine. Dar nu are dreptate, zise ea după câteva clipe.

— De ce-ar fi supărată pe tine?

— Pentru tot ce face Sandy... Nu trebuie să fiu considerată eu vinovată pentru că Sandy îmi povesteşte nişte lucruri.

— Nişte lucruri? Ce fel de lucruri?

— Despre Davy. Doar n-o să dau fuga la doamna

Sebastian să-i spun tot ce-mi povesteşte Sandy? Nu sunt o pârâcioasă.

— Nu, dar ceea ce faci poate că este mult mai rău.

— Cum aşa? zise ea neîncrezătoare.

— Prietena ta cea mai bună are... necazuri, iar tu nu mişti nici măcar un deget ca s-o ajuți.

— Şi cum aş putea-o împiedica? Oricum, nu e vorba de genul de „necazuri" la care vă gândiți.

— Nu am spus că e însărcinată... Asta n-ar fi mare lucru în comparație cu tot ce i s-ar putea întâmpla.

— Ce vreți să spuneți?

— Ar putea... să moară. Sau să devină brusc o femeie bătrână...

Heidi scoase un mic strigăt înăbuşit.

— Într-un sens... asta i s-a întâmplat lui Sandy. De unde ştiți?

— Am mai văzut asta şi la alte fete care nu mai voiau să aştepte... Îl cunoşti pe Davy?

Fata ezită puțin înainte de a răspunde.

— Da. Mi l-a prezentat.

— Ce părere ai despre el?

— Are o personalitate interesantă, răspunse ea cu prudență. Dar nu cred că are o influență bună asupra ei. E dur şi ciudat. Cred că e nebun... Dar Sandy nu. (Tăcu câteva clipe.) Ei i s-a întâmplat o chestie, asta e tot.

— Vorbeşti de aventura ei cu Davy?

— Nu, vorbesc de *celălalt.* În comparație cu celălalt, Davy Spanner nu e un băiat rău...

— De cine vorbeşti?

— N-a vrut să-mi spună cum îl cheamă, nici alte amănunte nu mi-a dat despre el.

— În acest caz, cum poți să spui că Davy face mai multe parale decât el?

— Nu e greu de ghicit. Sandy e mai fericită decât a fost vreodată. Înainte vorbea tot timpul de sinucidere...

— Când asta?

— Vara trecută, înainte de începerea şcolii. Voia să intre în ocean la Zuma Beach şi să înoate până când o lua apa. Am reuşit s-o fac să se răzgândească.

— Care era motivul acestei disperări? Ceva sentimental?

— Dacă vreți.

Heidi refuză să-mi spună mai mult. Jurase în mod solemn că va păstra secretul.

— I-ai citit jurnalul, Heidi?

— Nu. Ştiu că ținea un jurnal, dar nu l-a arătat niciodată nimănui. (Se întoarse deodată spre mine şi îşi trase fusta peste genunchi.) Ce-a pățit Sandy, domnule Archer?

— Nu ştiu. A plecat cu maşina şi nu s-a mai întors de douăzeci şi patru de ore. Cu o seară în urmă, tatăl ei îi întrerupsese momentele pline de tandrețe pe care şi le petrecea cu Davy într-un bar din West Hollywood. O adusese cu forța acasă şi o încuiase în camera ei.

— Nu e de mirare că a fugit.

— Cu totul întâmplător, Sandy a luat cu ea şi carabina tatălui ei.

— Pentru ce?

— Habar n-am. Dar, după câte am înțeles, Davy are un cazier juridic...

Fata nu răspunse la întrebarea mea implicită. Ajunsesem la poalele colinei şi ne îndreptam spre bulevardul Ventura.

— Stați o clipă, zise deodată Heidi. Opriți acolo, în margine.

Am oprit maşina la umbra unui stejar bătrân, care fusese în stare să supraviețuiască construirii autostrăzii şi bulevardului.

— Ştiu unde locuieşte Davy, îmi mărturisi Heidi. Sandy m-a dus o dată la ogeacul lui. (Folosea acest cuvânt vulgar nu fără oarecare mândrie, de parcă ar fi vrut să-mi dovedească că nu mai era o fetiță.) Locuieşte la reşedința Laurel din cartierul Pacific Palisades. Sandy mi-a spus că nu plăteşte chirie pentru că se ocupă de întreținere şi de piscină...

— Ce s-a întâmplat în ziua în care v-ați dus la el?

— Nimic. Am stat jos şi am pălăvrăgit.

— Despre ce?

— Despre oameni. Despre felul cum trăiesc. Despre lipsa de moralitate răspândită peste tot.

I-am propus să o duc la şcoală, dar Heidi m-a asigurat că putea să ia autobuzul.

Am lăsat-o în colțul bulevardului - creatură ingenuă şi puțin cam pierdută în această lume unde viteza şi moralitatea urmează nişte curbe diametral opuse.

4

Am părăsit Sepulveda în dreptul bulevardului Sunset, am mers spre sud până în cartierul afacerilor din Pacific Palisades, apoi am făcut la stânga pe Chautauqua. Reşedința Laurel se afla pe Elder Street, o stradă înclinată care cobora în pantă domoală spre ocean.

Era una din casele cele mai mici care se construiseră recent în cartier. Mi-am oprit maşina lângă trotuar şi am intrat în curte.

Apa piscinei scânteia în lumina soarelui. Arbuştii din grădină erau tunşi cu grijă, iar florile purpurii de hibiscus contrastau plăcut cu frunzele verzi.

O femeie potrivită cu acel decor ieşi dintr-unul din apartamentele de la parter. Sub capotul viu colorat, portocaliu pe fond negru, corpul ei se ondula ca cel al unei femei care se ştia observată. Părul vopsit roşu adăuga o notă de vulgaritate feței frumoase. Avea nişte picioare bronzate şi bine făcute şi era desculță.

Cu o voce plăcută, femeia cu picioarele goale mă întrebă despre scopul vizitei mele.

— Sunteți proprietara?

— Exact, sunt doamna Smith. Dar deocamdată nu am nimic liber.

M-am prezentat.

— Aş vrea să vă pun câteva întrebări, dacă asta nu vă deranjează prea tare.

— Despre ce?

— Despre unul dintre angajații dumneavoastră, Davy Spanner.

— N-ați putea să-l mai lăsați şi-n pace? replică ea imediat bănuitoare.

— N-am mai dat niciodată ochii cu el, i-am atras eu atenția.

— Nu, dar sunteți de la poliție. Dacă o să-l tot hăituiți așa, până la urmă o să-l aduceți la capătul răbdărilor. Poate că asta vreți?

— Nu. Şi nu sunt de la poliție.

— Atunci sunteți unul dintre cei care se ocupă de libertatea supravegheată. Pentru mine e acelaşi lucru... Davy Spanner e un băiat de treabă. Ce aveți cu el?

— Doar să-i pun câteva întrebări.

— Atunci puneți-mi-le mie.

— De acord. O cunoaşteți pe Sandy Sebastian?

— Da. E o puştoaică drăguță.

— E aici?

— Locuieşte la părinții ei, undeva prin vale.

— De ieri dimineață nu s-a mai întors acasă. A venit cumva aici?

— Nu cred.

— Dar Davy?

— Încă nu l-am văzut în dimineața asta. Abia m-am sculat.

— Sunt detectiv particular şi tatăl fetei a făcut apel la serviciile mele. Cred că ar fi mai bine pentru dumneavoastră să mă lăsați să vorbesc cu Davy.

— Mă duc să-i vorbesc chiar eu. Nu e nevoie să-l faceți să fugă.

Mă însoți până la un mic apartament care dădea spre partea din spate a clădirii, de lângă intrarea garajelor. Pe o carte de vizită prinsă pe uşă se putea citi „David Spanner" şi mi-am dat seama imediat că numele fusese scris de aceeaşi mână care scrisese versurile căzute din cartea aflată în cameră la Sandy...

Doamna Smith bătu încet la uşă şi, neprimind răspuns strigă:

— Davy?

Am auzit în spatele uşii vocile unui băiat şi al unei fete. Inima a început să-mi bată cu putere fără nici un motiv. Câțiva paşi uşori şi uşa se deschise.

Davy nu era mai înalt decât mine, dar era atât de voinic

încât umplea tot cadrul uşii. Sub tricoul negru se putea vedea mişcarea muşchilor. Părul blond şi faţa îţi creau impresia de ceva neterminat. Soarele îl făcu să-şi închidă pe jumătate ochii.

— Aveţi treabă cu mine?

— Iubita ta e aici, Davy?

Mi s-a părut că disting în tonul doamnei Smith o nuanţă de gelozie.

— Şi ce?

— Acest om spune că a dispărut.

— N-a dispărut, pentru că se află aici. (Spuse asta cu o voce neutră, de parcă n-ar fi vrut să-şi dezvăluie sentimentele.) Cu siguranţă că tatăl ei v-a trimis, adăugă el adresându-mi-se mie de data asta.

— Întocmai.

— Ei bine, duceţi-vă şi spuneţi-i că ne aflăm în a doua jumătate a secolului XX. Pe vremuri, părinţii poate că aveau spor să-şi încuie fetele în casă, dar chestia asta nu mai ţine de un car de vreme. Duceţi-vă şi spuneţi-i asta din partea mea babacului ei!

— Domnul Sebastian nu e un om bătrân. Dar a început tare mult să arate ca un bătrân în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Cu atât mai bine. Sper să plesnească cât mai repede. Şi Sandy speră la fel.

— Pot să-i vorbesc?

— Vă dau exact un minut... Lasă-ne singuri un moment, adăugă el adresându-se proprietăresei.

Ne vorbea cu un ton autoritar care aproape că făcea parte dintr-o psihoză. Fără îndoială că femeia îşi dădu seama de asta, căci se îndepărtă fără să discute. În timp ce doamna Smith se ducea să se aşeze pe marginea piscinei, m-am întrebat care să fie natura exactă a relaţiilor dintre ei.

Fără să se mişte din cadrul uşii, tânărul se întoarse şi strigă:

— Sandy! Ia vino o clipă.

Fata veni până la uşă, cu ochii ascunşi în spatele unor ochelari negri care anulau orice expresie a feței. Ca şi Davy, Sandy purta şi ea un tricou negru. Aplecată peste el, îşi oferea corpul cu acea lipsă totală de pudoare de care sunt capabile numai fetele foarte tinere. Avea fața palidă şi abia mişca buzele atunci când vorbea.

— Cred că nu vă cunosc.

— Mama ta m-a trimis...

— Ca să mă aduceți înapoi acasă?

— Bineînțeles, părinții tăi ar vrea să ştie ce proiecte ai. Dacă totuşi ai aşa ceva.

— Ei bine, spune-le că nu pierd nimic dacă mai aşteaptă.

Nu părea furioasă în sensul obişnuit al cuvântului. În spatele ochelarilor fumurii, ochii ei păreau că privesc mai curând la Davy decât la mine.

Un fel de pasiune părea să le unească pe cele două ființe, dar din ea se degaja un miros de pucioasă, ca de la un foc aprins într-un loc nepotrivit de nişte copii care se joacă cu chibriturile...

— Mama ta e foarte nefericită pentru că ai plecat de-acasă, am zis eu neştiind ce argument să întrebuințez.

— Ei bine, încă o să mai fie.

— E o amenințare?

— Bineînțeles. Şi ăsta nu e decât începutul, ascultați la mine.

Davy îi impuse tăcerea cu un semn din cap.

— Nici o vorbă. Minutul a trecut, zise el uitându-se ostentativ la ceasul de la mână. La revedere.

— Am să-ți cer să-mi mai acorzi unul, adică două... Poate eşti de acord să-ți scoți ochelarii, domnişoară Sebastian, ca să-ți pot vedea fața...

Îşi ridică ochelarii cu amândouă mâinile. Avea o privire febrilă şi tulbure.

— Puneți-i la loc, îi ordonă Davy.

Ea îl ascultă.

— Eu dau ordine aici, rândunica mea, nimeni altul. (Se

întoarse spre mine.) Iar dumneata într-un minut să nu mai fii aici. E un ordin.

— Eşti încă prea tânăr, băiete, ca să dai ordine oricui. Iar de aici nu plec decât împreună cu domnişoara Sebastian.

— Ah, aşa crezi? (O împinse pe fată înăuntru şi închise uşa.) N-o să mai pună piciorul în închisoarea aia.

— Şi totuşi ar fi mai bine pentru ea decât să se compromită cu un psihopat de soiul tău.

— Nu sunt un psihopat!

Ca o dovadă a afirmațiilor sale, tânărul încercă să mă lovească cu dreapta, lovitură pe care am reuşit să o eschivez. Dar aproape imediat urmă un croşeu de stânga care mă lovi într-o parte a gâtului. Am căzut pe spate în grădină, în timp ce mi se părea că cerul se răstoarnă peste mine. Mi-am agățat tocul de bordura de ciment a piscinei şi partea din spate a capului meu a intrat cu brutalitate în contact cu betonul.

Silueta lui Davy îmi acoperi deodată cerul. Îmi trase două lovituri de picior în şale. Am reuşit să mă ridic în picioare şi m-am dus la el. Dar a te măsura cu el ori cu un urs, tot una era. Mă ridică pur şi simplu de la pământ.

— Gata, Davy, potoleşte-te! zise doamna Smith, cu tonul cu care s-ar fi adresat unui animal încă pe jumătate sălbatic. Vrei să te întorci la închisoare?

Tânărul încremeni, strângându-mă totuşi mai departe, gata să-mi taie răsuflarea. Roşcata se îndreptă spre un robinet la care era fixat un furtun şi îndreptă jetul de apă spre Davy. O parte din apă mă stropi pe mine.

— Dă-i drumul!

Davy mă lăsă să cad din brațele lui.

— Iar tu ai face mai bine s-o ştergi, provocatorule! adăugă ea la adresa mea.

Era insultă cu ultragiu, dar i-am dat totuşi ascultare. N-am plecat prea departe: până la cotitură unde-mi lăsasem maşina. Am dat ocol grupului de case şi mi-am oprit din nou maşina pe aceeaşi stradă în pantă, dar ceva mai sus de

reşedința Laurel. De aici nu puteam să urmăresc ce se petrece în curte, dar era foarte vizibilă intrarea garajului.

Am aşteptat aşa vreo jumătate de oră. Orgoliul meu rănit începea să se potolească, dar nu la fel stăteau lucrurile şi cu spatele, care mă durea rău de tot.

Strada respectivă purta numele de Los Baños. Era o stradă rezidențială. De o parte şi de alta a ei se etajau proprietăți recent construite pe flancul colinei. Fiecare se străduia să fie diferită de celelalte. Astfel, fațada celei care se afla chiar în fața mea, de cealaltă parte a drumului, şi avea perdelele lăsate, era împodobită cu o bucată de stâncă vulcanică de trei metri. Pe alee staționa un automobil Couguar.

Un bărbat cu o haină scurtă de piele ieşi din casă, deschise portbagajul maşinii şi scoase de acolo un disc mic şi plat care avu darul să-mi trezească atenția. Ai fi zis că e o bandă de înregistrat. Bărbatul remarcă interesul meu şi băgă obiectul în buzunarul hainei.

Apoi, brusc, traversă strada în direcția mea. Era un tip masiv, cu o chelie pătată. Avea o față moale şi zâmbitoare, iar ochii mici, vioi şi duri luceau ca nişte pietre prețioase într-o strachină de smântână.

— Locuiți pe-aici? mă întrebă el.

— Să zicem că... mă documentez...

— Nouă pe-aici nu ne plac spionii. Te sfătuiesc s-o ştergi.

Nevrând să atrag atenția, i-am dat ascultare, nu mai înainte de a-mi întipări în memorie numărul maşinii, cât şi cel al casei: 702.

De data asta şansa mi-a surâs. Abia demarasem când o maşină mică de un verde deschis ieşi cu spatele din garajul reşedinței Laurel. În timp ce cobora colina în direcția şoselei de pe malul oceanului, am văzut că Sandy conducea şi că Davy stătea pe scaunul de lângă ea. M-am ținut după ei. Au făcut la dreapta în dreptul autostrăzii, au trecut pe galben la semaforul de la capătul bulevardului Sunset şi m-au lăsat la semaforul roşu.

Am gonit până la Malibu, încercând să le dau de urmă.

Dar norocul mă părăsise. Nu-mi mai rămânea decât să mă întorc la reşedința Laurel.

5

Cartonaşul de pe uşa apartamentului cu numărul unu arăta că acolo locuieşte „Doamna Laurel Smith”. Femeia întredeschise uşa reţinută de un lanţ şi bombăni:

— L-ai făcut să fugă. Poţi să fii mulţumit.

— Vrei să spui că au plecat definitiv?

— N-am nimic să-ţi spun.

— Greşeşti. Dacă Davy Spanner se află în libertate supravegheată, faptul că m-a atacat îl pune într-o situaţie rea de tot.

— Dumneata ai căutat-o.

— Totul depinde din ce unghi priveşti lucrurile. E clar că ţii cu Davy. În cazul ăsta ai face mai bine să cooperezi cu mine.

Se gândi câteva clipe.

— Ce înţelegi prin „cooperare”?

— Pe mine fata mă interesează. Dacă voi putea s-o duc înapoi la ea acasă în stare bună şi destul de repede, voi şterge cu buretele incidentul avut cu Davy. Dacă nu...

Femeia desfăcu lanţul de la uşă.

— Bine. Intră. E cam dezordine aici, dar trebuie să recunoaştem că şi dumneata te pricepi s-o creezi...

Spusese totul zâmbind în colţul gurii. Presupun că şi-ar fi arătat bucuroasă faţă de mine furia, dar deja făcuse şi văzuse o sumedenie de chestii în viaţa ei... Una din plăcerile la care se deda, printre altele, judecând după răsuflare, era alcoolul...

Pendula de pe cămin arăta orele zece şi jumătate. Încăperea, plină de mobile, obiecte de proastă calitate şi reviste, dădea o impresie de provizoriu, ca acele săli de aşteptare unde nu reuşeşti niciodată să te destinzi complet, de teamă ca dentistul - sau psihiatrul - te va chema dintr-un

minut în altul.

Într-un colț al camerei, un televizor funcționa cu sunetul oprit. Laurel Smith zise în chip de scuză:

— Nu obişnuiesc să mă uit la televizor. Dar închipuie-ți că acum două săptămâni am câştigat acest aparat la un concurs...

— Ce fel de concurs?

— Un concurs telefonic. Cineva m-a sunat şi m-a întrebat care e capitala Californiei. Am răspuns „Sacramento" şi mi s-a spus că am câştigat un televizor portativ. Simplu ca bună ziua. Am crezut că e o glumă, dar după o oră mi-au adus televizorul...

Am închis aparatul şi ne-am aşezat unul în fața celuilalt la fiecare extremitate a canapelei.

Pe gheridonul dintre noi se afla un pahar aburit. În spate, ferestrele mari reflectau cerul senin şi oceanul albastru.

— Aş vrea să ştiu câte ceva despre Davy.

— Nu e mare lucru de spus. L-am angajat acum două luni ca să se ocupe de întreținere. Avea nevoie de o slujbă cu program redus pentru că la începutul anului viitor vrea să intre la *junior college*[3]. Nu s-ar zice după felul cum s-a comportat în dimineața asta, dar e un băiat ambițios...

— Când l-ați angajat ați ştiut că făcuse puşcărie?

— Sigur că ştiam. De asta m-a şi interesat cazul lui. Şi eu am avut partea mea de necazuri...

— Necazuri cu poliția?

— N-am spus asta... Dar nu despre mine vorbim, nu? Să zicem că am avut puțin noroc cu plasamentele imobiliare şi că încerc să-i fac şi pe alții să profite puțin de asta. De aceea i-am dat de lucru lui Davy.

— Ați avut ocazia să stați mai mult de vorbă cu el?

Femeia râse scurt.

— Cum să nu! Ba chiar e greu să-l mai opreşti când se porneşte să vorbească.

[3] Instituția de învățământ superior numai cu doi ani de studiu (N.T.)

— Despre ce?

— Despre orice. Dar cel mai mult îi place să povestească cum merge țara spre pierzanie. Şi poate că are dreptate...

— Părerea mea este că băiatului ăsta îi place să se asculte vorbind.

— Nu-i adevărat! se zborşi ea agresivă. E un băiat cât se poate de serios; vrea să devină om şi să facă ceva util.

— Vă spune basme, doamnă Smith.

— Nu, făcu ea scuturând din cap. Dar s-ar putea să se încânte singur, asta da. Are şi el problemele lui, sărmanul... Am stat de vorbă cu polițistul însărcinat cu supravegherea lui...

— Cine e?

— I-am uitat numele... (Se îndreptă spre cartea de telefon şi consultă partea administrativă.) Domnul Belsize. Îl cunoşti?

— Puțin. E un tip cumsecade.

Laurel Smith veni să-şi reia locul pe canapea.

— Domnul Belsize a recunoscut că a riscat cerând ca Davy să beneficieze de libertate supravegheată. Iar eu i-am spus că şi eu sunt de acord să risc cu acest băiat.

— De ce?

— Nu poți trăi mereu ca un egoist. (Un zâmbet brusc îi luminã fața.) Şi am dat peste un tip tare ciudat, nu crezi?

— Asta e şi impresia mea... Belsize v-a spus de ce suferă Davy?

— Cred că de tulburări afective. Când îl apucă, are impresia că toată lumea are ceva cu el. Chiar şi eu. Şi totuşi nu a ridicat niciodată mâna la mine. Nici la altcineva până în dimineața asta.

— După cunoştința dumneavoastră...

— Ştiu că în trecut a avut necazuri, admise ea. Dar nu-l acuz niciodată. Nu-ți închipui prin ce-a trecut, bietul de el... Orfelinate, luat de milă prin casele altora, şi bătăile... N-a ştiut niciodată cum e să ai casa ta, un tată, o mamă...

— Până când va afla, se joacă de-a tata şi de-a mama cu o

fată tânără. Trebuie s-o aducă înapoi acasă dacă nu vrea ca părinții fetei să-l bage la răcoare pentru ani buni de-aici încolo.

Femeia îşi apăsă mâna pe piept.

— Nu putem lăsa să se întâmple aşa ceva, nu?

— Unde a putut s-o ducă, doamnă Smith?

— Habar n-am.

Îşi scărpină părul vopsit cu vârful degetelor, apoi se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Văzută astfel din spate, ai fi zis că e o odaliscă în bătaia luminii.

— A mai adus-o până acum aici? am întrebat eu.

— A adus-o acum două săptămâni, ca să mi-o prezinte.

— Aveau de gând să se căsătorească?

— Nu cred. Sunt prea tineri. Sunt sigură că Davy vrea mai întâi să-şi termine studiile. Vrea să fie medic, sau avocat.

— Să zică mersi dacă nu ajunge la închisoare.

Femeia se întoarse spre mine frângându-şi mâinile.

— Ce-aş putea să fac?

— Aş vrea să-i cercetez camera.

Laurel Smith păstră un moment de tăcere, cu ochii țintă la mine, de parcă i-ar fi fost greu să aibă încredere într-un bărbat. În cele din urmă îşi luă trusa de chei care zăngăneau ca o brățară mare plină de brelocuri. Cartonaşul de pe uşa lui Davy dispăruse, dovedind astfel că plecarea lui era definitivă.

Cele două canapele, aşezate în unghi drept într-un colț al camerei, erau răvăşite.

— Mă întreb dacă s-au culcat amândoi... zise ea.

— Presupun că da.

Am deschis dulapul de haine. Era gol.

— De fapt, nu avea cine ştie ce haine, admise ea. Un singur lucru îl interesa: maşinile. Dar, fiind în regim de libertate supravegheată, nu avea dreptul să conducă. Cred că e unul dintre motivele care l-au împins spre această fată... Faptul că are o maşină...

...şi tatăl ei o carabină. Care acum a ajuns în posesia lui

Davy.

Femeia se întoarse brusc pe loc.

— Asta nu mi-ai spus.

— Ce importanță ar putea avea?

— Ar putea să tragă în cineva…

— Vă gândiți la cineva anume?

— Oh! nu cunoaşte pe *nimeni*.

— Cu atât mai bine.

Scotocind prin cameră, am descoperit câteva resturi în frigider şi vreo două cărți pe biroul de lângă fereastră. Cam puțin.

Deodată am observat, prinsă în pioneze deasupra biroului, o listă cu zece reguli de comportare, scrise de mâna lui Davy:

1. Nu vei conduce maşina.

2. Nu vei bea băuturi alcoolice.

3. Nu-ți vei pierde nopțile: noaptea îți e nefastă.

4. Nu vei frecventa barurile dubioase.

5. Nu te vei împrieteni fără să te informezi asupra noilor prieteni.

6. Nu vei spune cuvinte urâte.

7. Nu vei folosi prescurtări sau termeni vulgari.

8. Nu-ți vei pierde timpul gândindu-te la trecut.

9. Nu vei lovi pe nimeni.

10. Nu te vei înfuria, dacă nu vrei să-ți faci duşmani.

— Vezi bine că băiatul ăsta e plin de intenții bune, zise Laurel, care citise pe deasupra umărului meu.

— Țineți mult la el, nu?

— Şi dumneata ai ține dacă l-ai cunoaşte mai bine.

— S-ar putea.

Am scotocit prin birou. Era gol. Doar pe fundul sertarului de jos zăcea o foaie de hârtie. Am întins-o pe birou. Era planul unei proprietăți mari, desenat grosolan cu cerneală, pe care o mână de adolescent însemnase, cu un scris încă neformat: „clădirea principală”, „garaj cu apartamentul lui L”,

„lac artificial şi dig", „drum venind dinspre autostradă" şi „poartă de fier închisă".

Am arătat schița doamnei Smith.

— Planul ăsta vă spune ceva?

— Absolut nimic, zise ea, deşi privirea îi deveni deodată mult mai atentă.

— Se pare că au luat la ochi o proprietate.

— Doar dacă nu e cumva o mâzgăleală fără importanță.

— Dimpotrivă, e foarte importantă.

Am strâns planul şi l-am băgat în buzunarul interior al hainei.

— Ce vei face cu asta? întrebă ea.

— Voi încerca să găsesc locul cu pricina... Dacă cunoaşteți această proprietate, ați putea să mă scutiți de multe eforturi.

— N-o cunosc, făcu ea tăios. Şi acum, dacă ai terminat, am treabă.

A rămas lângă uşă până când am ieşit afară. I-am mulțumit. Femeia dădu din cap cu un aer întunecat.

— Ascultă, zise ea în cele din urmă, cât vrei ca să-i dai pace lui Davy? Ca să uităm totul.

— Nu pot...

— Ba da, poți. Vei căpăta cinci sute de dolari.

— Nu.

— O mie. O mie de dolari în bancnote, neimpozabili.

— Să nu mai vorbim despre asta.

— O mie de dolari... şi pe mine, ca să atârne mai tare la cântar... Să ştii că goală arăt mult mai bine...

Îşi frecă sânii de brațul meu, ceea ce nu făcu decât să mă doară şi mai rău şalele.

— Mulțumesc pentru cadou, dar nu pot să accept. Ați uitat, se pare, că a răpit o minoră...

— S-o ia dracu, şi pe dumneata cu ea în brațe!

Plecă spre apartamentul ei legănându-şi cheile.

Am intrat în garaj. Lângă peretele din fund, în penumbră, am zărit un banc plin cu scule: ciocane, şurubelnițe, cleşti, chei engleze şi un bomfaier. De banc era fixată o menghină

mică. Dedesubt, pe podeaua de ciment, printre rumeguş, străluceau mici aşchii de metal proaspăt tăiate...

În mintea mea s-a făcut o asociație de idei destul de curioasă. Asta m-a făcut să-mi continui cercetările şi, până la urmă, am găsit în podul garajului, înfăşurate într-un prosop de baie murdar şi o bucată de covor, cele două țevi şi patul carabinei pe care Davy le tăiase.

Am simțit deodată un fel de rău, aşa cum simți în fața resturilor unei amputări grave.

6

Am pus resturile mutilate ale carabinei în portbagajul maşinii şi m-am dus la biroul meu de pe Sunset, de unde l-am sunat pe Jake Belsize.

Belsize îşi amintea de mine. Se arătă imediat de acord să luăm masa împreună într-un restaurant din cartierul South Broadway, destul de aproape de biroul lui.

Mă aştepta într-unul din separeuri. Nu-l mai văzusem pe Jake de câțiva ani. Aproape că albise de tot şi, în jurul gurii, nişte riduri adânci aminteau de acele suprafețe de argilă fisurate din jurul puțurilor de apă din deşert.

„Meniul de afaceri" de un dolar s-a dovedit a fi un sandviş cu carne de vită caldă servită cu cartofi prăjiți şi o cafea. După ce chelnerița luă comanda, Jake mă întrebă, cu o voce care răsună mai tare decât vacarmul din restaurant:

— N-ai fost prea explicit la telefon. Ce-a făcut iar Davy?

— Acte de violență calificate. Mi-a burduşit şalele cu lovituri de picior.

Jake făcea parte dintre acei oameni cumsecade care nu pot să nu pună totul la inimă.

— Doar n-ai să depui plângere împotriva lui? zise el alarmat.

— Aş putea s-o fac. Dar s-a făcut vinovat şi de alte delicte mult mai grave. Nu pot să dau nume pentru că nu vrea clientul meu. Fiica lui, elevă de liceu, n-a mai dat pe-acasă de o zi şi-o noapte... O noapte pe care a petrecut-o cu Davy, în apartamentul lui.

— Acum unde sunt?

— Când i-am pierdut din vedere, erau în maşina fetei, pe autostrada de pe marginea oceanului, şi se îndreptau spre Malibu.

— Câți ani are fata?

— Şaptesprezece. N-am văzut-o decât două minute dar

pare o fată ca lumea. S-ar părea că e a doua ei experiență sexuală. Prima era s-o împingă la sinucidere, după spusele unei prietene de-a ei. De data asta ar putea să fie şi mai rău. S-ar putea să mă înşel, dar impresia mea e că această fată şi Davy vor să vadă dacă sunt în stare să comită un act dintre cele mai grave.

— La ce gen de delict te gândeşti?

— Tu trebuie să-mi spui asta. Davy e omul tău.

— Uite cum o iei! Nu pot să fiu umbra lui. Mai am încă o sută cincizeci ca el de supravegheat.

— Nimeni nu se gândeşte să-ți aducă vreo vină. Nu-ți cer decât părerea ta profesională despre Davy. Îți dă impresia că ar putea să atenteze la viața aproapelui său?

— Până acum n-a mai făcut asta, dar e în stare. E un paranoic. Când se simte amenințat, sau respins, nu se mai poate stăpâni. Într-o zi, în biroul meu, chiar a sărit la mine. Totuşi mi-am menținut cererea de a fi pus în libertate supravegheată.

— S-ar zice că eşti foarte încrezător!

Chelnerița ne-a adus comanda şi am început să mănânc. Belsize însă s-a mulțumit să ciugulească puțin, de parcă tot ce-i spusesem i-ar fi tăiat pofta de mâncare. Până la urmă şi-a împins într-o parte farfuria.

— Ce vrei exact de la mine? întrebă el.

— Să mai răspunzi la câteva întrebări. Dacă ai o părere aşa de bună despre Davy, de ce l-ai lăsat să fie condamnat la şase luni de închisoare?

— Pentru că era necesar, pentru binele lui. Fura maşini, aşa, instinctiv, probabil de ani de zile.

— Pentru a le revinde?

— Nu. Doar le „împrumuta". A recunoscut că a făcut deja turul statului cu ultimile. Mi-a spus că era în căutarea părinților lui, a *adevăraților* lui părinți, l-am crezut. Asta m-a costat trimiterea lui la închisoare, dar am crezut că şase luni de viață normală, organizată, îi va da o şansă să se potolească, să devină adult...

— Rezultatul ți-a justificat speranțele?

— Într-un sens, da. Şi-a terminat studiile secundare şi a citit enorm. Mai are însă multe probleme de rezolvat.

— Probleme psihologice?

— E un băiat care nu a avut niciodată nimic sau pe cineva care să-i aparțină în exclusivitate, rezumă Belsize. Am crezut că un psihiatru ar putea să-l ajute, dar cel care l-a examinat nu mi-a dat nici o speranță.

— Pentru că e mai mult sau mai puțin psihopat, nu-i aşa?

— Nu am obiceiul să trec cu fermitate tinerii în nişte categorii prea precise. Adolescența lor e bântuită uneori de furtuni. I-am văzut trecând prin toate formele de anomalii psihologice şi devenind, după furtună, diferiți şi mai buni.

— Asta când n-au devenit diferiți şi mai răi.

— Eşti cinic, domnule Archer.

— Nu. Eu sunt unul dintre aceia pe care viața i-a făcut diferiți şi mai buni: m-am angajat în tabăra jandarmilor în loc să trec în cea a hoților... (Un zâmbet palid încreți fața lui Belsize.) Ca să ne întoarcem la Davy, aş vrea să te întreb dacă ai vreo idee despre locul unde s-ar fi putut duce?

— Habar n-am. Ai vorbit cu patroana lui?

— Laurel Smith? Da, am vorbit. Cum l-a cunoscut?

— I-a propus o muncă cu program redus, prin intermediul serviciilor noastre, când a ieşit de la închisoare. Cam acum vreo două luni.

— Îl cunoştea dinainte?

— Nu cred. Părerea mea e că această persoană vrea pur şi simplu să-i ajute pe oameni, pentru că aşa e firea ei. De altfel, am impresia că şi ea ar fi avut pe vremuri unele necazuri.

— Ce te face să crezi asta?

— Am primit o cerere de informații în privința ei, de la biroul şerifului din Santa Teresa. Cam chiar în momentul când Davy ieşea din închisoare.

— O cerere oficială?

— Semi-oficială. Unul dintre oamenii şerifului, un tip pe

nume Fleischer, a venit la mine la birou. Voia să-i dau toate informațiile posibile despre Laurel Smith şi despre Davy. Nu i-am spus mare lucru. La drept vorbind, nu mi-a părut prea simpatic, şi a refuzat să-mi spună pentru ce avea nevoie de aceste informații.

— Ai căutat să vezi dacă nu cumva Laurel Smith are cazier juridic?

— Nu mi s-a părut necesar.

— Eu în locul dumitale aş face-o... Unde locuia Davy înainte de a ajunge la închisoare?

— Timp de un an-doi a trăit singur, după ce şi-a abandonat studiile. Vara trăia pe plajă, iarna meşterea câte ceva pe ici, pe colo...

— Şi mai înainte?

— Trăia la părinții lui adoptivi. Domnul şi doamna Edward Spanner. De altfel a luat numele lor.

— Unde aş putea găsi familia Spanner?

— Locuieşte la West Los Angeles. Vei găsi adresa în cartea de telefon.

Chelnerița ne aduse nota de plată şi Belsize se ridică să plece.

7

Clădirea companiei Centennial Savings îşi ridica cu semeție spre cer turnul de sticlă şi aluminiu de unsprezece etaje. Un ascensor mă urcă până la primul etaj, unde se afla biroul lui Sebastian.

O secretară cu ochi violeți mă informă că domnul Sebastian avea să mă primească „dar, adăugă ea cu un ton important, deocamdată e cu el domnul Stephen Hackett".

— Marele patron în persoană?

Secretara se încruntă şi îmi impuse tăcerea.

— Domnul Hackett şi domnul Sebastian tocmai au luat masa împreună. Dar ține neapărat să fie incognito. Abia azi l-am văzut a doua oară.

M-am aşezat pe o canapea situată lângă perete. Tânăra îşi părăsi brusc maşina de scris şi, spre marea mea surpriză, veni să se aşeze lângă mine.

— Sunteți polițist, medic, sau ce?

— Ce vă face să credeți că aş putea fi aşa ceva?

— Felul în care domnul Sebastian vorbeşte de dumneavoastră lasă impresia că e foarte doritor să vă vadă.

— V-a spus de ce?

— Nu, dar în dimineața asta l-am auzit plângând. În general domnul Sebastian trece drept un domn mai curând rece. Şi totuşi plângea. Am intrat şi l-am întrebat dacă pot să fac ceva pentru el. Mi-a răspuns că nu, că fata lui e foarte bolnavă... Ce boală are? m-a întrebat ea dându-se lângă mine şi pironindu-şi privirea în ochii mei.

Nu am avut timp să emit vreun diagnostic. Un zgomot uşor de paşi se auzi dinspre uşa biroului, iar când Sebastian deschise uşa, secretara îşi reluase deja locul în spatele maşinii de scris, la fel de nemişcată ca o statuie.

Stephen Hackett era un bărbat îngrijit de vreo patruzeci de

ani, oricum mai tânăr decât m-aş fi, aşteptat. Corpul lui masiv datora mult talentului croitorului său. Îmi aruncă în trecere o privire plină de dispreț.

Sebastian părea dezolat că îl vede plecând şi încercă să-l conducă până la ascensor. Dar Hackett dădu repede mâna cu el şi zise:

— La revedere. Continuă tot aşa.

Sebastian veni spre mine cu o privire strălucitoare şi pierdută în vise.

— Era domnul Hackett. I-a plăcut enorm programul meu publicitar.

Mă pofti în biroul lui şi închise uşa. Era o încăpere pe colț, care dădea atât spre bulevard cât şi spre parcare. Am aruncat o privire pe fereastră şi l-am văzut pe Stephen Hackett sărind pe deasupra portierei unei maşini sport de culoare roşie şi îndepărtându-se.

— E un sportiv extraordinar, zise Sebastian încântat la culme.

Această adorație tâmpă avu darul să mă enerveze.

— Asta e tot ce ştie să facă?

— Se ocupă de beneficii, fireşte. Dar nu vrea să-şi complice viața cu probleme de gestiune.

— De unde are banii?

— A moştenit o adevărată avere de la tatăl lui. Mark Hackett a fost unul dintre acei mari magnați ai petrolului pe care i-a văzut Texasul.

Sebastian se aşează la biroul lui, pe care se afla o fotografie cu Sandy şi alta a nevestei lui şi un teanc de proiecte publicitare. Cel de deasupra proclama în caractere gotice: „***Respectăm banii celorlalți aşa cum îi respectăm pe ai noştri***”. Aveam ceva mai multă simpatie pentru Sebastian de când aflasem că acel cap frumos al lui cu păr creț era în stare să plângă.

— Am vorbit cu fiica dumneavoastră acum câteva ore.

— Serios? Cum se simte?

— Fizic, foarte bine. Mental, nu ştiu ce să zic.

— Unde aţi văzut-o?

— În apartamentul iubitului ei. Nu părea deloc hotărâtă să se întoarcă acasă. Pare tare supărată pe părinţii ei.

Sebastian luă fotografia fetei sale de pe birou şi o examină de parcă ar fi sperat să găsească în ea un răspuns.

— Puştoaica asta a fost totdeauna leşinată după mine, zise el în cele din urmă. Am fost nişte adevăraţi prieteni până vara trecută.

— Ce s-a întâmplat vara trecută?

— Brusc, a început să nu ne mai sufere, pe mine şi pe mama ei. Practic, nu mai vorbeşte cu noi decât atunci când se înfurie şi ne face cum îi vine la gură.

— După câte am înţeles, vara trecută a avut o experienţă amoroasă.

— O experienţă amoroasă? Imposibil la vârsta ei!

— O experienţă care nu s-ar fi sfârşit prea bine.

— Cu cine?

— Speram să-mi puteţi spune *dumneavoastră* asta!

— Vreţi să spuneţi că ar fi avut relaţii sexuale cu un bărbat?

— În privinţa asta nu poate fi nici o îndoială... Dar nu vă lăsaţi totuşi prea descurajat.

Pe faţă i se putea citi frica. Puse fotografia fetei pe birou cu faţa în jos, de parcă n-ar fi vrut s-o mai vadă.

Am scos din buzunar planul rudimentar găsit în biroul lui Davy şi l-am întins în faţa lui Sebastian.

— Uitaţi-vă bine la acest plan. Dar mai întâi, recunoaşteţi acest scris?

— Mi se pare că e scris de Sandy... (Luă planul în mâini şi îl examină mai de-aproape.) Da, acum sunt sigur că e scrisul ei.

— Cunoaşteţi această proprietate, cu lacul artificial?

Sebastian se scărpină în cap.

— S-ar zice că e proprietatea domnului Hackett, spuse el în cele din urmă.

— Unde se află?

— Pe coline, mai sus de Malibu. O proprietate splendidă... Dar nu înțeleg de ce Sandy a simțit nevoia să-i deseneze planul. Aveți vreo explicație în privința asta?

— Da. Dar înainte de a vă spune, aş vrea să vă arăt ceva... V-am recuperat carabina, sau cel puțin câteva bucăți din ea.

— Cum adică ați recuperat câteva bucăți?

— Haideți până în parcare să vi le arăt. N-am vrut să le aduc aici.

Am coborât cu ascensorul şi ne-am îndreptat spre maşina mea. Am deschis portbagajul şi am despachetat patul şi țevile tăiate.

— Cine a făcut asta? strigă el indignat şi furios.

— Presupun că Davy.

— Vandalul! Carabina asta a costat o sută cincizeci de dolari.

— Măcar de ar fi fost doar vandalism pur... Dar asta înseamnă că Davy are acum la el o carabină cu țeava tăiată. Dacă faceți o apropiere între asta şi planul proprietății lui Hackett desenat de Sandy...

— Dumnezeule, doar nu vă gândiți că pregătesc o spargere?

— Cred că s-ar cuveni să-l prevenim pe domnul Hackett despre această eventualitate.

— Nu e posibil... bâigui Sebastian. Nu-mi puteți cere să-i spun patronului meu că... propria mea fiică...

— Ea a desenat planul. Cunoaşte bine locurile?

— Perfect. Familia Hackett a fost foarte bună cu ea.

— Trebuie deci să-i preveniți.

— Nu încă... (Aruncă dovezile în portbagaj, unde căzură cu zgomot.) Nimic nu dovedeşte că Sandy şi Davy au de gând să facă ceva rău... De altfel, cu cât mă gândesc mai bine, cu atât mai mult nu mi se pare plauzibil. Nu puteți totuşi să-mi cereți să mă duc şi să-i pun în gardă pe cei din familia Hackett, cu riscul de a-mi pierde situația... şi pe Sandy cu aceeaşi ocazie.

— Sandy va fi pierdută oricum, dacă prietenul ei va ataca

proprietatea lui Hackett. Şi o să vă pierdeţi şi slujba.

Sebastian se uita ţintă la asfaltul dintre picioare şi părea cufundat în gânduri.

— Hackett ţine bani şi bijuterii acasă la el?

— Bani nu cred. Dar nevasta lui are bijuterii şi sunt posesorii unei colecţii de tablouri de mare valoare. Domnul Hackett a stat multă vreme în Europa pentru achiziţionarea ei... (Sebastian rămase tăcut un moment.) Dacă ar trebui să-i spui lui Hackett, ai putea s-o faci fără s-o amesteci pe Sandy în toată povestea?

— Asta încerc să fac de la început. Dar dumneavoastră păreţi absorbit de alte preocupări... Aşa că batem pasul pe loc. Şi timpul trece...

Sebastian îşi muşcă buza de jos. Îşi ridică ochii spre turnul de sticlă şi metal, de parcă de acolo ar fi putut să-i vină vreo inspiraţie. Dar nu era decât un monument ridicat în cinstea banilor. Se apropie deodată de mine şi mă prinse de braţ.

— Ascultă, Archer... De ce nu te duci chiar dumneata să vorbeşti cu domnul Hackett? Fără să-i spui despre ce e vorba. Fără să aminteşti de mine, nici de Sandy.

— Cum doriţi. Hackett intenţiona să se întoarcă acasă când v-aţi despărţit?

— Da, aşa cred. Îl vei vizita acasă?

— Dacă insistaţi!...

— Şi vei face în aşa fel încât să nu ne amesteci în povestea asta?

— S-ar putea să nu reuşesc... Să nu uităm că Hackett m-a văzut aşteptând sus.

— Îndrugă-i ceva. Spune-i că ţi-a ajuns la urechi informaţia asta şi că ai venit să mi-o aduci la cunoştinţă, ştiind că lucrez pentru societatea lui. Noi doi suntem vechi prieteni, nimic mai mult.

Şi chiar mult mai puţin, mi-am zis eu în gând... Nu i-am promis nimic. Mi-a explicat cum să ajung la proprietatea lui Hackett şi mi-a dat numărul lui de telefon confidenţial.

8

Am telefonat acasă la Hackett de la Malibu. Vocea unei femei, cu accent străin, mi-a răspuns că soțul ei nu se întorsese încă, dar că îl aştepta dintr-un moment în altul. I-am spus că vin din partea lui Sebastian şi ea mi-a răspuns că cineva mă va întâmpina la poarta de la intrare.

Proprietatea nu era decât la trei kilometri de Malibu. O poartă de fier înaltă de trei metri şi deasupra cu sârmă ghimpată oprea accesul pe proprietate. De o parte şi de alta, şi cât puteai vedea cu ochii până dincolo de coline, proprietatea era înconjurată de un gard robust din grilaj cu o tăbliță pe care scria: **INTRAREA OPRITĂ**.

Omul care mă aştepta la poartă era slab şi părea spaniol. Pantalonii strâmți şi părul lung îi dădeau un aer tineresc, dezmințit de ochii negri lipsiți de vârstă. Tipul nu făcu nimic să ascundă revolverul greu vârât la centură, sub haină.

Înainte de a deschide poarta, tipul îmi ceru să-i arăt fotocopia licenței mele de detectiv.

— Perfect. Totul e în regulă, zise el.

Deschise poarta ca să pot intra cu maşina, apoi o închise cu cheia în timp ce eu îl aşteptam în spatele jeepului.

Urcă în maşina lui şi porni înaintea mea pe aleea asfaltată. Pe măsură ce urcam, aveam impresia că mă aflam în plină pădure. Prepelițele țipau în boscheți în timp ce pe deasupra planau doi vulturi.

Am trecut un pasaj şi am mers pe creasta digului lat de pământ care reținea apa lacului artificial. Rațe sălbatice şi lişițe zburătăceau pe apă, iar prin ierburile de pe maluri se ascundeau găinuşele de baltă.

Ghidul meu scoase pistolul şi, fără măcar să oprească jeep-ul, doborî găinuşa de apă cea mai apropiată. Fără îndoială că voia să mă impresioneze. Toate rațele sălbatice îşi

luară zborul şi toate găinuşele de apă, cu excepţia uneia singure, se aruncară înspăimântate în apă.

Casa se înălţa pe o ridicătură de teren, la cealaltă extremitate a lacului. Era o construcţie frumoasă, mare şi joasă, care se armoniza perfect cu peisajul.

Doamna Hackett mă aştepta pe terasă, în faţa casei. Purta un costum din lână maro, iar părul lung şi blond era prins într-o coadă suplă lăsată pe ceafă. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani, era drăguţă, durdulie şi foarte blondă.

— Dumneata ai tras? întrebă ea mânioasă, întorcându-se spre bărbatul din jeep.

— Da, am tras într-o găinuşă de apă.

— Ţi-am spus să nu mai faci asta. Se sperie raţele, sălbatice.

— Sunt prea multe găinuşe de apă.

Tânăra femeie păli.

— Nu-ţi permit să-mi răspunzi în felul asta, Lupe.

Bărbatul cu pielea măslinie şi femeia cu tenul transparent ca porţelanul de Dresda se măsurară din priviri. Până la urmă porţelanul ieşi învingător. Lupe se depărtă la volanul maşinii lui şi dispăru într-un garaj.

M-am prezentat. Tânăra femeie se întorsese spre mine dar încă o mai preocupa gândul la Lupe.

— Omul ăsta e recalcitrant. Nici nu ştiu cum să mă mai port cu el. Trăiesc în ţara asta de mai bine de zece ani şi tot nu-i înţeleg pe americani.

Avea un accent din Europa centrală, foarte probabil austriac sau german.

— Ce treabă face Lupe? am întrebat eu.

— Se ocupă de proprietate.

— Singur?

— Nu e chiar atât de muncă pe cât aţi putea crede. Avem un contract cu un serviciu de întreţinere pentru casă şi peluze. Soţului meu nu-i place să se împiedice de servitori. Mie însă îmi lipsesc, pentru că la noi eu am avut totdeauna...

— Adică?

— Adică în Bavaria, făcu ea cu un ton plin de nostalgie. Lângă München... Stephen m-a adus aici acum zece ani, dar nu reuşesc să mă obişnuiesc. În Germania, servitorii se poartă cu respect față de stăpânii lor.

— Lupe nu se poartă deloc ca un servitor.

— Nu. De altfel nu e chiar un servitor. Soacra mea a insistat să-l angajăm, iar el ştie asta... (Îmi făcea impresia că era fericită că găsise pe cineva cu care să vorbească.) Dar de ce-mi puneți toate aceste întrebări?

— Din obişnuință. Sunt detectiv particular.

Mă privi imediat cu teamă.

— Stephen a avut un accident? De aceea nu s-a întors încă?

— Sper că nu... Dar cred că aş face mai bine dacă v-aş explica scopul vizitei mele. Pot să iau loc?

— Bineînțeles! Dar să intrăm în casă. Vântul e rece.

Am intrat în urma ei pe o uşă cu geam, am urcat câteva trepte şi am traversat o galerie foarte luminoasă cu pereții împodobiți de tablouri. Am recunoscut în trecere un Klee, un Kokoschka şi un Picasso. Nu era de mirare că proprietatea fusese aşa de bine împrejmuită.

Din salon aveai o vedere panoramică spre ocean. În depărtare se zăreau câteva pânze albe, ca nişte fluturi pe un geam albastru.

Doamna Hackett mă invită să iau loc într-un fotoliu auster din metal şi piele care se dovedi a fi foarte confortabil.

— Cu ce să vă servesc? Un lichior?

Turnă lichiorul în nişte pahare mici şi se aşeză foarte aproape de mine, aproape atingându-mă cu genunchii ei rotunzi.

— Şi acum, ce e cu povestea asta?

I-am explicat - fără să mă întind prea mult - că, în cursul unei anchete, am descoperit unele fapte care m-au făcut să presupun că soțul ei şi ea însăşi ar putea fi victimele unei tentative de furt sau de estorcare de fonduri.

— Dar... din partea cui?

— Nu pot să vă dau nume. Dar cred că ați face foarte bine să vă păziți cum trebuie.

Sfatul acesta a fost urmat de un zgomot brusc care semăna cu răpăitul unei mitraliere. În curând îşi făcu apariția maşina decapotabilă a lui Hackett, mergând de-a lungul lacului în direcția casei.

— *Ach!* constată doamna Hackett. Vine cu mama lui.

— Nu stă aici?

— Nu, Ruth locuieşte la Bel-Air. Nu suntem nici duşmance dar nici prietene. E prea apropiată de Stephen... Are un bărbat mai tânăr decât fiul ei.

În lipsă de altceva mai bun, s-ar fi zis că reuşisem să câştig încrederea doamnei Hackett.

Soțul ei îşi opri maşina în fața terasei şi îşi ajută mama să coboare. Femeia părea că are aceeaşi vârstă ca a fiului ei, şi se îmbrăca în consecință. Dar dacă Hackett avea patruzeci de ani, mama lui trebuie să fi avut cincizeci şi şase sau cincizeci şi şapte...

Doamna Hackett se duse la fereastră şi îi salută cu un gest lipsit de entuziasm. Apariția soacrei sale părea să-i fi tăiat toată energia.

Mama mi-a fost prezentată ca fiind doamna Marburg. Femeia mă cercetă cu privirea rece a unei regine a cărei frumusețe era pe ducă, cântărind calitățile de care aş putea să dau dovadă la aşternut.

Privirea pe care mi-o aruncă fiul ei era la fel de rece şi cercetătoare, deşi preocupările lui păreau a fi de altă natură.

— Nu te-am văzut în biroul lui Keith Sebastian? mă întrebă el.

— Întocmai.

— Şi m-ai urmărit până aici? Aş putea să ştiu pentru ce? Văd că te-ai instalat foarte comod...

Nevasta lui roşi cu un aer vinovat. Mama lui îl certă nu fără o anumită cochetărie:

— Eu ştiu, Stephen, că ții la intimitatea ta mai mult decât la orice altceva. Dar sunt sigură că acest băiat încântător

poate foarte bine să explice cărui fapt se datorează prezența lui aici.

— Putem să auzim această explicație, domnule?

— Sebastian a insistat să vin.

M-am aşezat din nou în fotoliu şi am repetat versiunea pe care i-o povestisem şi soției sale.

Toți trei au părut foarte uimiți. Hackett luă o sticlă de whisky şi, fără să ofere şi altcuiva, îşi turnă o porție zdravănă pe care o bău dintr-o înghițitură.

Tânăra lui soție începu să plângă încetişor. Părul i se desprinse şi îi căzu pe umeri. Doamna Marburg se duse lângă ea şi o bătu uşurel pe spate.

— Poate că ar fi bine să ne spui tot ce ştii, sugeră ea în cele din urmă. Cine sunt aceşti oameni? Ce dovadă avem că ei există în realitate?

— Aveți cuvântul meu...

— De unde să ştiu, mă întrerupse Hackett, că nu cumva vrei să te angajez ca gardă de corp?

— N-am tânjit niciodată să fac pe gorila. De altfel, nimic nu vă obligă să-mi urmați sfatul.

Văzând că mă pregăteam să plec, Hackett se răzgândi.

— Nu pleca totuşi aşa de repede, domnule Archer. Fii convins că îți apreciez inițiativa. Mai serveşte un pahar.

— Nu, mulțumesc. Unul îmi ajunge... N-ați primit amenințări la telefon? Sau scrisori de la persoane care vă cereau bani?

Hackett se întoarse spre nevasța lui şi amândoi dădură negativ din cap.

— Pot să-ți pun şi eu o întrebare, domnule Archer? Cum ți-ai dat seama că acest complot e îndreptat împotriva mea... împotriva noastră?

— Suspecții în cauză au un plan al casei dumitale.

— Al *acestei* case? Sau al cabanei pe care o avem pe plajă?

— Al acestei case. Am crezut că era un motiv suficient ca să vin până aici să vă previn.

— E foarte amabil din partea dumitale, mă asigură Ruth

Marburg. (Avea o voce plăcută, răguşită, în care stăruiau cam toate accentele de pe coasta Pacificului.) Cred că ar trebui să-l despăgubim pe domnul Archer pentru deranj.

Hackett îşi scoase portofelul şi trase afară din el o bancnotă de douăzeci de dolari

— Nu, mulțumesc. Cheltuielile mele au fost deja achitate.

— Haide, acceptă! insistă doamna Marburg. Sunt bani câştigați cinstit dintr-o exploatare petrolieră.

— Nu, serios.

Hackett se uită la mine surprins. Probabil că de multă vreme nu văzuse pe cineva refuzând o firimiturică din averea lui. Când m-am ridicat să plec, Hackett veni după mine în galerie şi începu să-mi citeze numele artiştilor reprezentați acolo.

— Vă place pictura?

— Mult..

Dar enumerarea lui, însoțită de beneficiile pe care le realizase de pe urma fiecăruia dintie tablourile achiziționate în cursul ultimilor zece ani, începea să mă plictisească.

— E totuşi ceva ce nu înțeleg în povestea asta, zise el deodată... Ce amestec are Sebastian?

A trebuit să debitez minciuna pe care speram că o voi putea evita.

— Ştiam că Sebastian lucra pentru una dintre societățile dumneavoastră. Aşa că m-am dus la el şi el m-a sfătuit să vin aici.

— Înțeleg...

Mai înainte ca Hackett să înțeleagă prea multe lucruri, m-am urcat în maşină şi am şters-o în direcția porții de fier, urmărit îndeaproape de jeep-ul lui Lupe.

Rațele sălbatice încă nu se întorseseră. Găinuşele de apă, înspăimântate, se adunaseră pe celălalt mal. De departe păreau nişte bocitoare.

9

Întorcându-mă spre centru, m-am oprit în fața reşedinței Laurel, să văd dacă nu cumva Davy şi Sandy se întorseseră. Uşa apartamentului doamnei Smtih era întredeschisă. Nu mi-a răspuns când am ciocănit. Am tras cu urechea şi am auzit un sforăit sonor, de unde am dedus că probabil era beată moartă.

Dar când, intrând înăuntru, am găsit-o prăbuşită în cadă, am înțeles că fusese doborâtă de alte asalturi decât ale alcoolului. Avea nasul umflat şi din el curgea sânge; ochii erau tumefiați şi lipiți; buzele erau sparte... În cadă nu era apă, numai stropi de sânge. Laurel mai avea încă pe ea capotul cu negru şi portocaliu.

M-am dus la telefon şi am anunțat politia, căreia i-am cerut să trimită şi o ambulanță. Apoi am profitat de cele câteva minute pe care le aveam la dispoziție înainte de venirea polițiştilor pentru a face o percheziție rapidă. Prima mea grijă a fost să arunc o privire la televizorul portabil. Felul în care îl câştigase Laurel nu putea decât să mascheze o capcană.

Am desfăcut placa din spate. Am observat, lipit în interiorul cutiei, un microfon sensibil din plastic, un soi de emițător radio în miniatură, mare cât un pachet de țigări... L-am lăsat acolo şi am pus la loc placa.

Dar, în cursul investigațiilor mele rapide, n-am descoperit nimic care ar fi putut sugera că Laurel avea o viață personală: nici o scrisoare, nici cea mai mică fotografie. Doar într-o geantă, aşezată într-unul din sertarele din dormitor, am dat peste un carnet de economii în care scria că avea depusă o sumă totală de şase mii de dolari, şi am mai găsit şi un carnet vechi de Asistență Socială pe numele Laurel Blevins.

În acelaşi sertar era un carnet de adrese aproape neatins, în care am găsit două nume cunoscute: Jake Belsize şi domnul şi doamna Edward Spanner. Am notat adresa soților Spanner, care nu locuiau prea departe de propriul meu apartament din West Los Angeles. Apoi am pus totul la loc şi am închis sertarul.

Se auzeau deja urletele sinistre ale maşinii de poliție venind de pe autostrada Pacificului, urmate de sunetul caracteristic al ambulanței.

Cei doi polițişti care se năpustiră în încăpere nu-mi erau necunoscuți. Janowski şi Prince, sergenți la postul de poliție de pe Purdue Street, erau nişte băieți de vreo treizeci de ani, mândri de meseria lor pe care ştiau s-o facă bine. A trebuit să le explic ce făceam acolo, dar m-am ferit să menționez numele lui Sandy. I l-am furnizat totuşi pe cel al lui Davy Spanner.

— Spanner a făcut asta? întrebă Prince arătând spre sala de baie, unde doi brancardieri o întindeau pe targă pe Laurel Smith.

— Nu cred. Erau prieteni buni. Ea i-a dat de muncă atunci când a ieşit din închisoare.

— Şi de ce-a fost băgat la răcoare? întrebă şi Prince.

— Furt de maşini.

Am ieşit din casă s-o vedem pe Laurel Smith încărcată în ambulanță. Trei-patru din locatarele ei ieşiseră pe trotuar, fără să îndrăznească totuşi să se apropie. Sforăiturile ei sonore lăsau să se prevadă o dramă.

Janowski - un vlăjgan cu o față mare, care amintea de strămoşii lui baltici, şi cu un ten delicat - se adresă unuia dintre cei doi infirmieri.

— E grav?

— Greu de spus; când e vorba de cap. Are nasul şi maxilarul fracturate, şi cu siguranță că şi capul e în aceeaşi situație. Nu cred că loviturile au fost date cu pumnii, mai curând cu o măciucă.

Între timp, Prince le interoga pe locatare. Nici una nu

văzuse şi nu auzise nimic. Păreau la fel de impresionate ca un stol de vrăbii când un vultur dă târcoale prin preajmă.

Ambulanța se îndepărtă. Prince urcă în maşină şi raportă la secție.

În timp ce Janowski se întorcea în apartament, am traversat Los Baños Street pentru a arunca o privire la vila a cărei fațadă era împodobită cu un bloc de stâncă. Perdelele erau tot lăsate, dar automobilul Couguar nu mai era pe alee...

Am dat ocol locuinței şi am găsit o uşă cu geam culisantă, fără oblon. În camera spre care dădea acea uşă nu se vedea nici o mobilă. Am aruncat o privire în curtea mică din spate. Era năpădită de pir şi înconjurată de un gard de araci înalți de un metru şi jumătate.

Din curtea vecină, o femeie se uita pe deasupra gardului. O aşa-zisă blondă ale cărei pleoape fardate cu mov îi făceau privirea mai strălucitoare.

— Ce doriți?

— Îl caut pe cel care locuieşte în această casă.

— Tipul înalt şi chel?

— Exact.

— A plecat de aproximativ o oră. Şi am impresia că definitiv. Să spun drept, îmi convine mai bine aşa... Sunteți prieten cu el?

— Nu chiar.

— Atunci ce vreți cu el?

— El m-a chemat... Pentru o depanare.

— Probabil că pentru aparatele lui electronice?

— Întocmai.

— Ei bine, ați venit prea târziu. A încărcat totul în portbagajul maşinii, şi dă-i bice birjar! Bine că s-a dus!

— De ce? V-a făcut necazuri?

— Nu, nimic direct. Dar începuse să mă cam ia cu răcori ştiindu-l atât de aproape, singur într-o casă goală. Cred că era puțin țăcănit.

— De unde ştiți că era casa goală?

— Păi n-am orbul găinilor, nu? Când s-a mutat nu a adus decât un pat de campanie, un scaun pliant, o masă de bridge şi aparatele lui radio. Şi când a plecat şi-a luat tot calabalâcul.

— Cât timp a stat aici?

— Două săptămâni, dar din când în când lipsea. Tocmai voiam să mă plâng domnului Santee. Un tip care trăieşte fără mobilă face o impresie proastă asupra vecinilor.

— Cine este acest domn Santee?

— Alex Santee. Agentul imobiliar care mi-a închiriat vila. Tot el se ocupă şi de casa asta.

— Unde-l pot găsi pe acest domn?

— Are un birou pe bulevardul Sunset... Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, am ceva pe foc...

M-am îndreptat spre cealaltă extremitate a curţii şi, dincolo de câteva grădiniţe, am cuprins cu privirea poalele colinei. Uşa deschisă a apartamentului doamnei Smith se afla în linie dreaptă în câmpul meu vizual...

Sergentul Janowski tocmai ieşea din apartament şi închidea uşa în urma lui.

10

Alex Santee era un bărbat între două vârste, mic de statură, cu o privire îndrăzneață mascată de ochelari. Când am sosit tocmai închidea uşa agenției, dar ar fi ținut deschis cu cea mai mare plăcere pentru a satisface un eventual client.

— Nu pot să vă acord decât câteva momente, spuse el totuşi, pentru că am o întâlnire cu cineva care vrea să viziteze o casă.

— Mă interesează o vilă de pe Los Baños Street. Cea de la numărul 702, care are o stâncă încastrată în fațadă.

— E originală, nu-i aşa? Din păcate, e deja închiriată.

— De când? Pare goală.

— De la 15 noiembrie... Să nu se fi mutat încă locatarul?

— A venit şi a plecat, după spusele vecinilor. S-a mutat chiar azi de-acolo.

— Ciudat... Mă rog, e dreptul lui. Dacă Fleischer s-a mutat, de la cincisprezece ale acestei luni vila va fi liberă. Trei sute cincizeci de dolari pe lună cu un contract de închiriere pe un an. Prima şi ultima lună se plătesc în avans.

— Poate că ar fi mai bine să vorbesc înainte cu acest domn... Spuneți că îl cheamă Fleischer?

— Jack Fleischer. (Santee verifică într-un dosar.) Mi-a dat ca adresă hotelul Dorinda din Santa Monica.

— V-a spus şi cu ce se ocupă?

— E un şerif la pensie dintr-un orăşel din nord. (Se uită din nou în dosar.) Mai exact din Santa Teresa. Poate că s-a hotărât să se întoarcă acolo.

La Dorinda, funcționarul de la recepție nu şi-a amintit imediat de Jack Fleischer. După ce a verificat, a putut să-mi spună că Fleischer petrecuse două nopți la hotel în urmă cu o lună, pe la începutul lui noiembrie.

Pe un coridor din fundul holului am găsit o cabină

telefonică şi am format numărul familiei Spanner. Mi-a răspuns o voce gravă de bărbat.

— Domnul Spanner? Lew Archer la telefon. Domnul Belsize mi-a dat adresa dumneavoastră. Aş vrea mult să avem o discuție în legătură cu o anchetă pe care o fac în acest moment...

— Despre... Davy? (Vocea lui coborâse cu un ton.) Ce-a mai făcut?

— Patroana lui a fost burduşită în bătaie şi dusă la spital.

— Doamna Smith? Dar până acum n-a mai ridicat niciodată mâna la o femeie.

— N-am spus că *el* s-a făcut vinovat de acest act de violență... Îl cunoaşteți mai bine decât oricine, domnule Spanner. Aveți bunătatea să-mi acordați câteva clipe.

— Dar tocmai voiam să ne aşezăm la masă... Nu puteți să ne lăsați liniştiți? Davy nu mai locuieşte la noi de trei ani. Nu l-am adoptat şi nu avem nici o răspundere legală...

— Peste o jumătate de oră sunt la dumneavoastră.

Soarele apunea în momentul când am ieşit din hotel. Ai fi zis că un mare incendiu cuprinsese tot oraşul la Vest. Noaptea se lasă repede la Los Angeles. Incendiul se stinsese când am ajuns la casa familiei Spanner şi se făcuse aproape noapte.

Am oprit în fața unui bungalou din stuc aşezat într-un şir de alte construcții identice. Edward Spanner mi-a deschis cu reticență. Era înalt şi slab, tras la față şi cu o privire îngrijorată; avea un păr negru şi des.

— Fiți binevenit în modesta noastră locuință, domnule Archer.

Omul ăsta vorbea ca din carte. Am traversat în urma lui camera de zi, cu tapiserii uzate şi ai cărei pereți erau plini de devize, şi am ajuns la bucătărie unde nevasta lui stătea la masă. Rochia foarte simplă îi accentua asprimea corpului. Fața ei purta urme de suferință pe care le mai estompa gura delicată şi privirea sensibilă.

— Martha, ți-l prezint pe domnul Archer. A venit în

legătură cu Davy. (Femeia lăsă capul în jos.) După ce mi-ați telefonat, îmi explică Spanner, soția mea mi-a făcut o mărturisire. Davy a venit aici în după-amiaza aceasta, în timp ce eu eram la lucru, şi se pare că nu avea intenția să-mi spună... Dacă am înțeles eu bine, în fiecare zi vine aici când nu sunt acasă.

Poate că mersese prea departe. Nevasta lui se indignă.

— Nu-i adevărat, o ştii prea bine! Şi, de altfel, tocmai intenționam să-ți spun, dar voiam să te las să mănânci liniştit... Soțul meu suferă de ulcer, îmi spuse ea. Povestea asta ne-a făcut să trecem prin momente penibile.

— Când l-ați -văzut pe Davy ultima dată? am întrebat.

— Acum vreo două ore.

— Era singur?

— Nu, îl însoțea logodnica lui. O fetiță drăguță. Amândoi erau foarte însuflețiți... Vor să se căsătorească.

— Davy v-a spus asta?

— Amândoi (Zâmbi cu un aer visător.) Sunt tineri, firește, dar mi-a părut bine când am văzut că şi-a ales o fată ca lumea. Le-am dat zece dolari cadou de nuntă.

— Le-ai dat zece dolari? gemu Spanner supărat. Trebuie să fac zece tunsori ca să-i câştig.

— Erau banii mei, pe care-i pusesem de-o parte.

Spanner dădu din cap cu tristețe.

— Nu e de mirare că a luat-o pe căi greşite. Din prima zi de când a pus piciorul aici l-ai răsfățat.

— Nu-i adevărat. I-am oferit afecțiune. De asta avea nevoie după toți anii petrecuți la orfelinat.

— Ar fi trebuit să-l lăsăm la orfelinat!

— Nici tu nu crezi ce spui, Edward. Am trăit împreună zece ani buni.

— Zău? Nu era zi să nu trebuiască să-i trag o corecție cu cureaua. Dacă mai aud de băiatul ăsta, eu...

— Nu vorbi aşa. Îl iubeşti pe copilul ăsta la fel de mult ca şi mine...

— După tot ce ne-a *făcut?*

Femeia se întoarse spre mine.

— Soțul meu își pusese mari speranțe în Davy. S-a purtat cu el ca un tată bun. Dar Davy voia mai mult decât puteam să-i dăm noi. Când s-a făcut vinovat de primul delict, Sfinții Frați ai Imaculatei Concepții i-au cerut lui Edward să-şi dea demisia din funcția de predicator laic. Lovitura a fost teribilă pentru noi, şi până la urmă a trebuit să luăm hotărârea să ne mutăm şi să venim să locuim aici. Atunci a făcut Edward ulcer şi a rămas aproape trei ani fără slujbă. În aceste condiții, nu puteam face mare lucru pentru Davy. Atunci a început să umble de colo până colo fără rost şi să se descurce singur...

— Aşa am înțeles şi eu... Spuneți că a trebuit să vă mutați...

— Da. Cea mai mare parte a vieții noastre ne-am petrecut-o la Santa Teresa.

— Îl cunoaşteți pe un anume Jack Fleischer?

Femeia se uită la soțul ei.

— Nu aşa îl chema pe bărbatul care a venit la noi luna trecută?

— Un tip înalt şi chel? am insistat eu. Spune că e un polițist ieşit la pensie.

— El e, zise ea cu convingere. Ne-a pus o sumedenie de întrebări despre Davy, mai ales despre trecutul lui. I-am spus puținul pe care-l cunoşteam. L-am luat de la orfelinatul din Santa Teresa când avea şase ani. Pentru că nu avea nume de familie, i l-am dat pe al nostru. Eu aş fi vrut să-l adoptăm, dar Edward a considerat că nu avem posibilitatea să ne înhămăm la o asemenea responsabilitate.

— Pentru că dacă l-am fi adoptat, precizează Spanner, n-am mai fi primit pensia pentru întreținerea lui.

— Dar ne-am purtat cu el aşa cum ne-am fi purtat cu fiul nostru. Niciodată n-am să uit ziua când l-am văzut prima dată în biroul directorului... Îți aminteşti, Edward?

Nu puteam să nu admir încăpățânarea acestei biete femei care, în ciuda unui băiat care fugea de acasă şi a unui soț

reticent, se străduise să creeze o aparență de cămin, să strângă la un loc toate acele vieți dezamăgite pentru a face din ele ceva viu.

— Ştiți cine erau adevărații lui părinți, doamnă Spanner?

— Nu, ştiam doar că era orfan. Tatăl lui, un muncitor pribeag, murise lăsându-l singur pe lume. Acel domn... Fleischer mi-a spus asta.

— V-a spus Fleischer de ce se interesa de Davy?

— Nu l-am întrebat, ştiind că Davy e în libertate supravegheată şi... (Avu o ezitare, apoi întrebă privindu-mă cercetător în față.) Aveți ceva împotrivă dacă vă pun aceeaşi întrebare?

— Ți-am spus, răspunse Spanner în locul meu, cineva a lovit-o pe doamna Smith.

— Ei, dar Davy n-ar fi putut să-i facă asta doamnei Smith!... Era prietena lui cea mai bună.

— Mă întreb şi eu... făcu Spanner morocănos. Adu-ți aminte că şi-a lovit o dată unul dintre profesori, şi că aşa au început toate necazurile noastre.

— E vorba de o femeie? am întrebat.

— Nu, un bărbat - domnul Langston. L-au dat afară din liceu după acel incident. Nu mai ştiam ce să facem cu el. De lucru nu găsea. A fost şi unul dintre motivele pentru care am venit să ne instalăm aici. Şi din ziua aceea totul a mers din ce în ce mai rău...

— A fost mai grav decât ar fi ridicat mâna asupra unui simplu profesor, adăugă nevasta lui. Henry Langston era ceea ce se numeşte un consilier pedagogic. Când s-a întâmplat chestia asta tocmai încerca să-i facă morală lui Davy.

— Doar atât?

— Niciodată n-am putut să aflu exact cum s-a întâmplat.

Spanner se întoarse spre ea.

— Davy a avut totdeauna mintea deranjată. Tu n-ai vrut să recunoşti niciodată asta, dar e timpul să vezi lucrurile aşa cum sunt. Niciodată nu a fost normal. Niciodată nu a avut

pentru mine nici cea mai mică afecțiune.

Ea mişcăt încet capul încăpățânându-se să nege.

— Refuz să cred asta.

După toate probabilitățile, această divergență de vederi dura de ani de zile.

— Spuneți că l-ați văzut azi, doamnă Spanner, am intervenit eu. Ați avut impresia că era preocupat?

— Drept să spun... Niciodată nu a fost prea vorbăreț. În orice caz, părea foarte încordat. Trebuie să recunoaştem că un tânăr aflat pe punctul de a se căsători...

— Prin urmare, acest proiect de căsătorie e ceva serios?

— Foarte serios. Nu voiau să mai aştepte. (Se întoarse spre soțul ei.) Nu voiam să ştii asta, dar mai bine să-ți spun totul. Davy credea că ai putea să-i cununi. I-am explicat că legea nu-ți permite, nefiind decât predicator laic.

— N-am să fac niciodată lucrul ăsta, indiferent cu cine vrea să se însoare. Am prea mult respect pentru femei în general.

— Şi nu ştiți unde s-au dus după ce-au plecat de-aici, doamnă Spanner?

— Nu, nu ştiu... (Părea totuşi că îşi aminteşte ceva, dar ezita.) Sunteți de la poliție, domnul Archer? mă întrebă ea în cele din urmă.

— Nu, nu sunt decât detectiv particular. Şi nu urmăresc să-i fac necazuri lui Davy.

— De fapt, ce intenții aveți?

— Să mă asigur că fata e în siguranță. Pentru asta am fost angajat de tatăl ei. Nu are decât şaptesprezece ani şi azi ar fi trebuit să fie la şcoală.

Indiferent de eşecul vieții lor conjugale, cuvântul căsătorie le face totdeauna pe femei să viseze. Dar visul doamnei Spanner a murit sub ochii mei.

— În timp ce eram în bucătărie şi le pregăteam ceaiul, se hotărî ea să vorbească, i-am auzit vorbind în camera de zi. Se amuzau citind devizele de pe pereți şi râdeau. La un moment dat au făcut o glumă despre Vizitatorul Invizibil. Iar Davy a

spus că cineva avea să-i primească vizita în seara asta...

— N-a mai spus nimic altceva în legătură cu asta?

— Ba da. A întrebat-o pe fată dacă e sigură că îl poate duce înăuntru. Ea a răspuns că va fi uşor, că Louis o cunoştea.

— Louis? Nu cumva Lupe?

— Ba da, aşa a spus, Lupe! Ştiți despre cine vorbeau?

— Mi-e teamă că da... Pot să dau un telefon?

I-am întins un dolar lui Spanner şi am format numărul lui Hackett la Malibu. Mi-a răspuns o voce de femeie pe care n-am recunoscut-o imediat.

— Aş putea vorbi cu domnul Stephen Hackett, vă rog?

— Cine îl caută?

— Lew Archer... Sunteți doamna Marburg?

— Întocmai... Ai fost un bun profet, domnule Archer, zise ea tăios.

— I s-a întâmplat ceva fiului dumneavoastră?

— Aşa de bun profet încât mă întreb dacă într-adevăr chestia asta ține de domeniul profeției... De unde suni?

— Din West Los Angeles.

— Vino imediat, te rog. Îi voi cere soțului meu să vină să-ți deschidă poarta.

Am plecat fără să le spun soților Spanner unde mă duceam. Înainte însă m-am oprit la mine acasă să iau un revolver.

11

Poarta mare de fier a proprietății Hackett era larg deschisă. Mă aşteptam să găsesc maşinile poliției în fața casei, dar singura maşină pe care am zărit-o în lumina farurilor era un Mercedes albastru, decapotabil, ultimul model. Un bărbat tânăr, care se asorta cu maşina, a ieşit din casă şi a venit înaintea mea.

— Domnul Archer? Sunt Sidney Marburg.

După ce se prezentă, tânărul îmi strânse viguros mâna. Până la urmă însă, nu era chiar aşa de tânăr. Zâmbetul era probabil de porțelan iar ridurile puteau la fel de bine să fi fost săpate de zâmbet ca şi de necazuri... Ochii lui negri şi înguşti păreau opaci în bătaia luminii.

— Ce s-a întâmplat, domnul Marburg?

— N-aş putea să vă spun exact, fiind şi eu absent în momentul când s-au petrecut faptele. Se pare că Stephen a fost răpit. O fată tânără şi un băiat înarmat cu o carabină l-au răpit cu o maşină.

— Lupe unde era?

— Era aici. Era aici... lungit, cu capul plin de sânge. Băiatul a scos din portbagajul maşinii o carabină cu țeava retezată cu care l-a amenințat, în timp ce fata îl lovea în cap cu un ciocan, sau cu un levier.

— Fata a făcut asta?

Sidney încuviință cu un semn din cap.

— Şi, lucru cât se poate de ciudat, fata pare să fie una dintre cunoştințele noastre. Soția mea vrea să vorbiți despre acest lucru.

Marburg mă însoți până la bibliotecă. Nevasta lui stătea sub un lampadar, lângă telefon, cu un revolver aşezat la îndemână. Părea calmă, dar trebui să facă un efort să zâmbească.

— Îți mulțumesc că ai venit. Sidney e un băiat încântător,

dar nu prea are calități de om practic. (Se întoarse spre bărbatul ei şi adăugă:) Haide fii drăguț, du-te să te joci puțin cu picturile tale. Am de vorbit cu domnul Archer.

Marburg ezită un moment, apoi ieşi fără tragere de inimă. M-am aşezat pe scăunelul de piele de lângă fotoliul ei.

— Unde e doamna Hackett? am întrebat.

— Gerda n-a rezistat. I-am dat câteva calmante şi, ostenită de plâns, până la urmă a adormit.

— Prin urmare totul e cum nu se poate mai bine.

— Vrei să spui, cum nu se poate mai prost, asta da!

— Eşti dispus să mă ajuți să rezolvăm problema asta?

— Sunt deja angajat, i-am răspuns,

— Plătesc bine.

— Cât?

— O sută de mii de dolari.

— E prea mult.

Se uită la mine cu o privire cercetătoare.

— Te-am văzut azi refuzând douăzeci de dolari. Dar încă nimeni n-a refuzat vreodată o sută de mii de dolari.

— E un bluf. Nu-mi faceți această ofertă decât pentru că vă închipuiți că sunt complice la o tentativă de estorcare de fonduri. Numai că nu e cazul!

— Atunci cum se face că ştiai despre povestea asta chiar mai înainte ca ea să fi avut loc?

— Am dat din întâmplare peste o dovadă. Au plecat uitând să mai ia şi planul acestei proprietăți.

— Aceşti doi indivizi sunt periculoşi. I-am văzut. Au intrat direct în salon şi l-au împins pe Stephen în maşina lor. Purtau nişte ochelari negri care îi făceau să semene cu nişte creaturi venite de pe altă planetă.

— I-ați recunoscut?

— Gerda a recunoscut-o imediat pe fată. A fost invitată aici de mai multe ori. O cheamă Sandra Sebastian.

Îmi părea bine că nu trebuia să mai mint.

— Clientul meu este chiar Keit Sebastian.

— Şi ştia de povestea asta?

— Nu. Ştia doar că fiica lui a fugit de acasă. Dar să nu ne pierdem vremea cu reproşuri sterile. Esențialul e găsirea domnului Hackett.

— Sunt de acord cu dumneata. Şi oferta mea rămâne valabilă. Ai o sută de mii de dolari dacă mi-l aduci pe Stephen teafăr şi nevătămat.

— Puteți obține asta de la poliție fără să prăpădiți nici o para.

Doamna Marburg respinse această idee cu un gest al mâinii.

— Nu vreau să apelez la oamenii ăia. Rezolvă cazurile, dar de cele mai multe ori în detrimentul victimei. Vreau ca fiul meu să se întoarcă viu.

— Nu vă pot garanta asta.

— *Ştiu*, zise ea puțin agasată. Vrei cel puțin să încerci?

Îşi duse mâinile la piept apoi şi le întinse spre mine. Emoția ei era teatrală şi totodată adevărată.

— Vreau să încerc. Dar rămân la părerea mea că faceți o greşeală neanunțând poliția... Oricum, trebuie să-l previn pe Keith Sebastian.

— Nu vad de ce. E angajatul nostru.

— Nu şi în afara orelor de serviciu. Nu uitați ca fata lui a dispărut. E la fel de îngrijorat ca şi dumneavoastră.

— Ei bine, îl vom chema aici, hotărî ea întinzând mâna spre telefon.

Formă numărul lui Sebastian şi el răspunse imediat. Probabil că stătea lângă telefon.

— Domnul Sebastian? Ruth Marburg la telefon, mama lui Stephen Hackett. Aş vrea să vă văd... Da, în seara asta. De fapt, imediat... În câte minute puteți fi aici?... Perfect. Vă aştept peste o jumătate de oră. (Închise şi se uită la mine ceva mai calmată.) Nu credeți, nu-i aşa, că ar putea fi înțeles cu fiica lui?

— Pot să vă asigur că nu. Sebastian n-are destulă vână-n el, dacă e s-o spunem vulgar. Şi apoi are o adevărată venerație pentru fiul dumneavoastră.

— Dacă-i aşa, atunci ce a apucat-o pe copila asta?

— Pare o revoltată împotriva tuturor celor care au mai mult de treizeci de ani. Fiul dumneavoastră constituia o țintă selectă. Dar asta nu înseamnă neapărat că ea l-a ales. După toate probabilitățile, instigatorul este Davy Spanner.

— Ce vrea? Bani?

— N-am reuşit încă să înțeleg ce urmăreşte. Îl cunoştea personal pe fiul dumneavoastră?

Doamna Marburg scutură din cap.

— Poate că dacă mi-ați spune ce ştiți despre el...

I-am povestit pe scurt ce aflasem despre trecutul lui Davy Spanner. Când am terminat, femeia din fața mea s-a uitat la mine bănuitoare.

— S-ar părea că aproape îl simpatizezi pe băiatul ăsta, zise ea în cele din urmă.

— Aproape, am recunoscut eu, deşi şalele încă mă mai dor destul de tare. Davy Spanner nu e răspunzător pentru ce face.

— Nu-mi servi mie gogoşi de-astea. Îi cunosc eu pe psihopații ăştia. Toți sunt nişte câini care muşcă mâna care îi hrăneşte.

— Cu cine din familie se împrietenise fata?

— Cu mine nu. Cu Gerda, nevasta lui Stephen. Copila pretindea că o interesează limbile străine. Gerda a luat-o sub aripa ei vara trecută. Asta îi va fi învățătură de minte pentru altă dată, dacă familia va supraviețui în urma acestei tragedii...

Ruth Marburg se ridică, se duse la una din ferestre şi dădu la o parte draperiile. Privirea i se pierdu în depărtare, spre colierul de lumini care sublinia linia malului.

— Nu-mi vine să cred... murmură ea în cele din urmă. Stephen era atât de suspicios. Asta era şi unul dintre motivele pentru care nu avea servitori.

— Dar Lupe?

— Nu se poate spune că e un servitor. E mai curând intendentul domeniului.

— Poate unul dintre prietenii dumneavoastră?

— Nu chiar. Să spunem că avem... relații excelente,,.

Zâmbetul care însoțea aceste vorbe ca şi atitudinea pe care o avea deschideau calea tuturor presupunerilor.

— Aş putea vorbi cu Lupe?

— Deocamdată, nu. Se simte foarte rău.

— Voi chema un medic.

Se întoarse brusc şi mă privi în ochi furioasă.

— Ocupă-te de ce te priveşte. Te-am angajat ca să mi-l aduci înapoi pe fiul meu, nimic mai mult.

— Încă nu m-ați angajat.

— Şi s-ar putea foarte bine să renunț de a te mai angaja. (Se întoarse spre fereastră.) De ce nu mai vine odată Sebastian?

De parcă ar fi putut-o auzi, maşina puternică a lui Sebastian se ivi pe aleea de pe malul lacului întunecat şi se opri sub proiectoare.

— Ei bine, nu s-ar putea spune că te-ai grăbit! îi zise doamna Marburg în loc de bunvenit.

— Scuzați-mă. Dar în momentul în care mă pregăteam să plec am primit un telefon; asta m-a făcut să întârzii. (Sebastian era foarte palid şi ochii îi străluceau de emoție.) Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Vino. Am să-ți spun ce s-a întâmplat. (Intră înaintea noastră în bibliotecă, apoi închise uşa cu un gest teatral.) Scumpa dumitale fiică l-a răpit pe fiul meu.

— Ce vreți să spuneți?

— Că a venit aici cu maşina, cu iubitul ei ascuns în portbagaj. Că i-a tras una în cap intendentului nostru cu un levier. Că l-au aruncat pe Stephen în maşina lor şi că au dispărut.

— Dar e curată nebunie!

— Nu, dragul meu. Lucrurile s-au petrecut chiar aşa cum ți-am spus. Era aproape cinci şi jumătate după-amiaza. Acum s-a făcut opt. Şi te întreb: ce ai de gând să faci?

— Totul. Sunt gata să fac tot ce doriți... (Un val de lacrimi

îi luă vederea. Sebastian şi le şterse cu dosul mâinii.) Sunteți... sunteți sigură că era într-adevăr Sandy?

— Sută la sută. Nora mea o cunoaşte foarte bine. De altfel, domnul Archer practic prezisese ce avea să se întâmple. Şi ăsta e şi motivul pentru care te-am chemat. Vreau ca domnul Archer să-mi aducă fiul înapoi.

— Ceea ce înseamnă, i-am explicat lui Sebastian, că riscăm, eu şi dumneata, să ne aflăm în tabere adverse. Dacă fata dumitale a luat parte la un delict de acest gen, tare mi-e teamă că n-am s-o pot proteja de consecințele actelor ei.

— Prin urmare, aştept de la dumneata să cooperezi cu domnul Archer, continuă doamna Marburg. De exemplu, dacă afli ceva despre fiica dumitale, trebuie să-i aduci imediat la cunoştință.

— Promit, o asigură Sebastian. Mulțumesc... vă mulțumesc că m-ați încunoştințat.

Ea îi arătă cu un gest că poate să plece. Apoi se întoarse spre mine.

— Acum când pleci, spune-i te rog soțului meu să-mi aducă un whisky dublu. Sunt obosită moartă.

Se lăsă pe speteaza fotoliului şi tot corpul păru deodată că i se destinde. L-am găsit pe soțul ei în galerie, ocupându-se cu examinarea tablourilor. I-am transmis mesajul.

— Mulțumesc, bătrâne. Şi nu-ți lua misiunea prea în serios. Dacă Stephen nu mai apare, toate astea vor rămâne lui Ruth şi mie. Iar eu am o slăbiciune pentru tablourile frumoase...

Marburg spusese toate astea pe un ton jumătate glumeț, jumătate serios. Am ieşit din casă şi l-am găsit pe Sebastian aşteptându-mă în maşina mea. Îşi rosese unghia arătătorului până la sânge.

M-am aşezat la volan.

— Vrei să-mi spui ceva?

— Da... N-am îndrăznit să spun în fața ei. Telefonul acela pe care l-am primit chiar înainte de plecare... era de la Sandy... Voia să mă duc după ea.

— Unde?

— La Santa Teresa... Dar legătura s-a întrerupt mai înainte de a-mi fi putut spune mai multe. Întrucât convorbirea a fost cu taxă inversă, telefonista n-a putut s-o mai prindă. Sandy sunase de la stația de benzină Power Plus, chiar înainte de a ajunge la Santa-Teresa... Ni s-a întâmplat de multe ori, în timpul week-end-ului, să ne oprim la acea stație.

— E mai bine să mă duc acolo cât mai repede.

— Ia-mă şi pe mine, te rog...

— De acord, dar mergem cu maşina mea. Sper că ştii să conduci bine.

Sebastian şi-a lăsat maşina într-o parcare din Malibu. În timp ce eu înghițeam un sandviş impregnat cu gaze de eşapament, el telefona nevestei lui. După aceea a sunat la stația de benzină Power Plus din Santa Teresa.

— Au deschis până la miezul nopții, mă informă el. Şi băiatul de la pompă îşi aminteşte foarte bine de Sandy.

Ceasul meu arăta nouă şi un sfert. Ziua fusese grea şi aveam toate motivele să presupun că mă aşteaptă o noapte albă. M-am urcat pe bancheta din spate a maşinii şi am adormit imediat.

12

Zgomotul cheii care întrerupea contactul m-a făcut să mă trezesc din visele mele în care zburam cu viteze supersonice. Ne opriserăm în fața pompelor de benzină, în luminile orbitoare ale stației Power Plus. Din birou ieşi un tânăr în salopetă de mecanic. Avea un picior mai subțire decât celălalt şi purta un pantof ortopedic, dar se deplasa totuşi cu multă rapiditate.

— Eu v-am telefonat mai devreme, zise Sebastian... În legătură cu fiica mea...

— Ah! Înțeleg... Cea care a fugit de acasă?

— Să zicem...

Am ieşit din maşină ca să stau de vorbă cu el.

— Conducea o maşină mică de culoare verde?

— Exact. S-a oprit aici, exact unde vă aflați acum, şi mi-a cerut să fac plinul. Avea rezervorul aproape gol.

— Pe ceilalți i-ai văzut?

— Doar o singură persoană mai era cu ea. Un tip solid cu părul tuns perie. Nu s-a mişcat din maşină până în momentul în care a văzut că telefonează. Trebuie să spun că la început mi-a zis că vrea să meargă la toaletă. Abia după aceea mi-a spus că vrea să dea un telefon interurban. Fiind vorba de o convorbire cu taxă inversă, am rămas lângă ea să-i arăt cum să procedeze. Atunci a apărut tipul şi a obligat-o să plece...

— A brutalizat-o?

— Nu, n-a lovit-o. Şi-a petrecut brațele în jurul ei, iar ea a izbucnit în plâns şi el a dus-o înapoi la maşină. A plătit benzina şi a demarat îndreptându-se spre Santa Teresa.

— N-ai văzut dacă avea cumva vreo armă?

— Nu. Dar fata se comporta de parcă i-ar fi fost frică de el.

— Tipul a spus ceva?

— Doar când s-a repezit în birou. I-a zis că înnebunise de

telefona părinților, că ei erau cei mai mari duşmani ai ei.

— Eşti un martor prețios. Cum te cheamă?

— Fred Cram.

Tânărul a refuzat dolarul pe care i l-am întins.

— Eşti sigur, am insistat eu, că în maşină nu mai era şi o a treia persoană?

— Nu, nimeni în afară de câine.

— Ce fel de câine?

— N-aş putea să spun, că era în portbagaj. Dar cu siguranță că unul mare judecând după felul cum respira şi gemea.

— Atunci de unde ştii că era un câine?

— Ea mi-a spus... Doar nu vreți să spuneți că era *cineva* în portbagaj?

— Habar n-am...

Fred Cram mi-a aruncat o privire suspicioasă înainte de a se repezi cu pasul lui inegal spre o hodoroagă de maşină care claxona de zor.

— Dumnezeule! gemu Sebastian după ce am pornit la drum. Prin urmare e adevărat... Trebuie s-o ducem înapoi acasă, Archer.

Nu am considerat util să-i împărtăşesc îndoielile mele.

— Cel mai bun lucru pe care-l poți face, este să iei legătura cu nevasta dumitale şi să rămâi lângă un telefon. Sandy a încercat să vă telefoneze şi e foarte posibil să mai încerce s-o facă.

A acceptat sugestia mea şi am luat două camere alăturate la un motel situat pe plajă, nu departe de centrul localității Santa Teresa. Nimeriserăm acolo în sezon mort şi locul era pustiu. De la fereastra mea, sub lumina rece a stelelor, portul de plăcere se vedea ca o caricatură albă a verii.

Angajatul motelului deschise uşa de comunicare dintre camere şi l-am auzit pe Sebastian liniştindu-şi nevasta la telefon.

— Şi eu te iubesc... îi zise şi el înainte de a închide.

— Cum a primit vestea?

— Nemaipomenit. E minunată.

Dar privirea lui disperată a continuat să rătăcească prin încăperea rece cu pereți lipsiți de personalitate. M-am străduit să zâmbesc.

— Mă duc să fac o plimbare. Mă întorc repede.

— Ce-ai de gând să faci?

— Să vizitez câțiva locuitori din zonă.

— Nu crezi că e cam târziu pentru vizite?

— Cu atât mai bine. În felul ăsta sunt sigur că îi găsesc acasă.

M-am întors în camera mea şi am căutat în cartea de telefon numărul lui Henry Langston, educatorul care avusese un conflict cu Davy Spanner. Mi-a răspuns o *baby-sitter* care mi-a spus că domnul şi doamna Langston erau plecați de acasă şi nu se întorceau înainte de miezul nopții.

Într-o meserie ca a mea coincidențele nu sunt întâmplătoare. Probabil că nu dintr-o pură coincidență îşi luase tălpăşița Jack Fleischer, pentru a se întoarce fără îndoială la domiciliul său din Santa Teresa, imediat după agresiunea a cărei victimă fusese Laurel Smith. I-am găsit cu uşurință adresa în cartea de telefon: Pine Street, nr. 33.

Pine Street e o stradă mărginită de case burgheze adăpostite la umbra pinilor. Mi-am oprit maşina în fața unei biserici vechi şi m-am îndreptat pe jos spre numărul 33, cu lanterna în mână. Lumina mai era încă aprinsă în spatele jaluzelelor. Am bătut la uşa de la intrare.

Un pas nesigur s-a apropiat de uşă.

— Ce este? a întrebat o voce de femeie.

— Aş vrea să vorbesc cu domnul Fleischer.

— Nu-i acasă.

Femeia deschise totuşi uşa. Era o blondă între două vârste al cărei machiaj începuse să se dizolve. Răsuflarea îi puțea a gin şi, printr-o ciudată asociere de idei, mi-am zis că semăna destul de bine cu Laurel Smith ca să fie sora ei mai mare...

— Mi se pare că nu vă cunosc?

— Nu. Mai curând eu îl cunosc pe soțul dumneanoastră.

Ştiți unde l-aş putea găsi?

Îşi îndepărtă brațele, arătându-şi corpul trist sub capotul roz.

— Caută-mă!

— E un lucru foarte important. Am venit de la Los Angeles special ca să stau de vorbă cu el.

Mâna ei mă prinse de brat.

— Ia spune-mi, ce-a mai făcut pe-acolo?

— Mi-e teamă că e vorba de ceva confidențial...

— Mie poți să-mi spui orice. Sunt nevasta lui... (Mă trase de braț.) Intră să-ți ofer un păhărel. Prietenii lui Jack sunt şi prietenii mei...

M-am lăsat tras în salonul mare şi mohorât.

— Ce bei? Eu iau un *gin on the rocks.*

— Şi eu la fel.

Ieşi târându-şi picioarele şi se întoarse cu două pahare pline cu gin şi cuburi de gheață.

— În sănătatea dumitale, am zis sorbind o gură de gin.

Îmi arătă o canapea şi se aşează şi ea lipită de mine.

— Haide. Începuseşi să-mi spui ce făcea Jack acolo...

— Cred că o anchetă...

Îmi tăie vorba cu un gest plin de nerăbdare.

— Nu te lăsa dus cu preşu'! Şi nu încerca nici să-l acoperi, da? E o femeie la mijloc, nu-i aşa?... Mai are un domiciliu la Los Angeles şi femeia asta s-a întors la el. Asta e, nu?

— Dumneata îl cunoşti mai bine decât mine.

— Auzi vorbă! Suntem căsătoriți de treizeci de ani, iar vreme de cincisprezece ani n-a făcut decât să alerge după aceeaşi fustă! (Se aplecă spre mine.) Ai văzut-o pe femeia aceea?

— Da, am văzut-o.

— Bun. O să-ți arăt o fotografie de-a ei, zise ea. Şi ai să-mi spui dacă de ea e vorba.

— De acord. Dacă mă ajuți să-l găsesc pe Jack.

Femeia începu să se gândească în mod serios la această problemă.

— A plecat în direcția golfului, spuse ea în cele din urmă. Credeam că va petrece noaptea aici. Dar a făcut un duş, şi-a schimbat hainele, a mâncat în fugă şi pe-aci ți-e drumul!

— Cam pe unde spre golf?

— Către peninsulă. Înainte de a pleca l-am auzit telefonând la Palo Alto. A rezervat o cameră la motelul Sandman. Asta e tot ce ştiu. Acum nu-mi mai spune nimic, şi ştiu de ce. Aleargă iar după fata aia. (Luminița de mai înainte îi revenise în ochi... Dar îşi înecă resentimentul într-o gură de gin.) Stai, să-ți arăt fotografia.

Ieşi o clipă, apoi se întoarse şi aruncă în fața mea o fotografie mică.

— Ea e, nu-i aşa?

Era într-adevăr Laurel Smith. Laurel la douăzeci de ani, cu o față frumoasă încadrată de păr brunet. Mi-am amintit deodată de fața ei tumefiată în momentul în care o urcau în ambulanță şi am simțit abia acum acea senzație dureroasă pe care o simți în fața distrugerii unui obiect foarte prețios...

— Într-adevăr, s-ar putea să fie ea, am răspuns eu prudent... De unde ai fotografia?

— Am şterpelit-o din portofelul lui Jack în timp ce el era sub duş. A început s-o poarte din nou la el. E o fotografie veche pe care i-a dat-o ea... (Numără pe degete.) Oh! În urmă cu cel puțin cincisprezece ani. Pe vremea aceea o ducea la Rodeo City, pretinzând că era o martoră importantă într-un caz de care se ocupa. Pe naiba! Singurul spectacol scabros la care fusese vreodată martoră a fost cel al lui Jack Fleischer dându-şi pantalonii jos!

Se vedea bine că simțea o bucurie răutăcioasă să-şi înfiereze soțul infidel. Puse la loc fotografia pe masă şi îşi ridică paharul.

— Bea. Să-ți mai torn un pahar.

M-am ferit s-o refuz. Se duse iar la bucătărie şi, revenind în salon, se lovi de tocul uşii şi vărsă ginul pe mâini. Veni în fața mea, împleticindu-se, cu privirea tulbure.

— Asta e, Laurel Smith, nu-i aşa? Şi Jack trăieşte cu ea la

Los Angeles, nu?

— După ştiința mea, trăieşte singur.

— Nu încerca să-mi înşiri gogoşi. Voi, bărbații, vă acoperiți unii pe alții. Dar văd foarte bine toate lovelele pe care le cheltuieşte pentru ea. A scos peste două mii de dolari din contul nostru în mai puțin de o lună. Iar eu trebuie să-l implor să-mi dea doisprezece dolari ca să mă duc la coafor!... Şi e tot aşa de drăguță, putoarea?

— Foarte... (Mi-am adunat tot curajul şi mi-am permis un compliment.) De altfel, îți seamănă ca o soră.

— Toate femeile după care aleargă seamănă cu mine. Dar asta nu mă consolează cu nimic, pentru că totdeauna sunt mai tinere... Ticălosul! Când mă gândesc că cheltuieşte pentru târfa asta banii pe care i-am câştigat cu atâta greutate, şi că atunci când vine acasă are tupeul să declare că a făcut plasamente ca să fim bogați până la sfârşitul vieții!

— Şi nu-ți spune *în ce* îi investeşte?

— *Dumneata* ar trebui să ştii, dacă eşti unul dintre amicii lui!

Îşi ridică din nou paharul şi îl goli. O clipă am avut impresia că o să mi-l arunce în față - nu eram bărbatul ei, dar şi eu purtam pantaloni. Ieşi din încăpere cu paharul în mână, târându-şi papucii. Deodată am auzit un zgomot de veselă spartă: spărgea farfuriile în chiuvetă... În fond, era dreptul ei. Am săltat în trecere fotografia numitei Laurel şi am dispărut discret.

13

Vila lui Henry Langston era situată într-un lot de case noi, la marginea de nord a oraşului. Lumina de-afară mai era încă aprinsă. Uşile garajului erau larg deschise, dar înăuntru n-am văzut nici o maşină, doar o tricicletă de copii aşezată lângă perete.

Din casă ieşi o femeie tânără îmbrăcată într-o haină cu guler de blană. Avea nişte ochi negri şi strălucitori şi o frumoasă faţă ovală. Când mă văzu, se opri brusc, gata să se alarmeze.

— Îl caut pe domnul Langston.

— Dar... e târziu. Sunt sigură că nu va voi să vă primească în seara asta.

— Iar eu sunt sigur că mă va primi. Spuneţi-i că e vorba de Davy Spanner...

— Iar el!... Scuzaţi-mă. Presupun că trebuie să fie vorba de ceva foarte important, altfel n-aţi fi aici la această oră nepotrivită... Sunteţi de la poliţie?

— Nu. Detectiv particular. Mă numesc Lew Archer.

— Henry se va întoarce dintr-un minut în altul. Ne-am petrecut seara la nişte prieteni şi s-a dus s-o ducă acasă pe *baby-sitter...* Dar intraţi, afară e răcoare.

Am urmat-o în salon. Doamna Langston stătea în picioare lângă pian, nervoasă ca o pianistă cuprinsă de trac.

— Mă duc să vă fac puţină cafea.

— Nu vă deranjaţi... Şi nu vă fie aşa de frică.

— E ceva mai tare ca mine. Davy Spanner mă sperie. (Îşi scoase haina şi am văzut că era însărcinată şi avea mai mult de şase luni.) V-aş ruga să mă scuzaţi... Mă voi duce la culcare. Vă rog să nu-l ţineţi pe Henry toată noaptea.

— Voi încerca. Somn uşor.

Plecă cu un gest al mâinii, lăsând în urma ei o vibraţie ciudată. Când am auzit maşina pătrunzând pe alee, am ieşit

înaintea stăpânului casei.

Langston coborî şi îşi lăsă maşina break în fata garajului, fără să stingă farurile sau să întrerupă contactul. Ceva neliniştitor plutea în aer şi se reflecta pe fața lui masivă. Avea un păr de un blond cenuşiu şi nişte ochi plini de sensibilitate.

— Sper că soția mea se simte bine?

— Se simte foarte bine. S-a dus la culcare. (Am spus din nou cine sunt.) În seara asta Davy Spanner se află la Santa Teresa.

Privirea lui păru că se retrage în el însuşi, de parcă aş fi atins vreo antenă invizibilă. Se întoarse la maşină, opri motorul şi stinse farurile.

— Haideți să stăm de vorbă în maşină. N-aş vrea s-o îngrijorez.

Ne-am aşezat pe bancheta din față.

— Nu cumva l-ați văzut pe Davy în seara asta?

Langston avu o ezitare înainte de a răspunde:

— Ba da. Foarte puțin... A venit la mine acasă pe la opt. Kate se dusese s-o aducă pe Elaine, studenta care are grijă de copilaşul nostru şi, din fericire, Davy a plecat mai înainte ca ea să se întoarcă. Băiatul are darul s-o facă pe Kate teribil de nervoasă...

— Din păcate nu e singura!

Langston se uită la mine puțin încruntat.

— Sper că n-a început iar să se dea cu capul de pereți? Davy e atins de un complex de autodistrugere.

— Eu mi-aş face griji pentru ceilalți. Tânăra Sandy era cu el?

— Bineînțeles. Ăsta era şi unul dintre motivele pentru care a venit la mine. Voia să-l găzduiesc. Mi-a spus că e pe punctul de a se însura, dar că mai înainte avea o treabă de terminat. Că totul n-ar fi durat mai mult de o zi-două.

— A precizat despre ce fel de treabă era vorba?

— Nu, dar probabil că era vorba de ceva rău, pentru că nu voia ca Sandy să fie amestecată în treaba asta.

— Dar de ce a venit tocmai la dumneavoastră?

— Asta m-am întrebat şi eu, răspunse el zâmbind în colțul gurii. Trebuie să mărturisesc că mi-am făcut-o singur. Prea am pus la inimă, acum câțiva ani, problemele lui Davy. Era gata să-mi stric căsnicia din cauza lui. Dar acum totul s-a sfârşit. I-am spus că e absolut imposibil.

Nu i-a picat prea bine şi m-a acuzat că îl las baltă cu indiferență. Dar trebuia să mă hotărăsc: ori el, ori familia. Kate nu mai are mult şi va avea un alt copil, iar prima dată a avut o naştere foarte dificilă. Trebuie s-o feresc de orice emoție prea mare.

— Înțeleg.

— Trebuie să ştii să respecți o anumită ordine a priorităților, conchise el, dar cred că era destul de nelinişstit pentru fată. E într-adevăr logodnica lui? întrebă el.

— În orice caz, aşa îşi închipuie ei. În realitate, ea a fugit de-acasă şi, cum nu are decât şaptesprezece ani, părinții m-au angajat s-o aduc înapoi... Dar spuneți-mi, în afară de cererea în legătură cu fata, ce alte motive l-au mai împins pe Davy să vină la dumneavoastră?

— Voia să-i dau nişte amănunte, în principal despre trecutul lui.

— Este adevărat că tatăl Iui a fost ucis?

— N-am putut afla niciodată exact ce s-a întâmplat. După toate probabilitățile, omul a alunecat sub un tren lângă Rodeo City. Roțile trenului au trecut peste el şi l-au decapitat. Era încă foarte tânăr pe vremea aceea, mai tânăr decât sunt eu acum.

— Cum îl chema?

— S-ar părea că nimeni nu ştie. Nu avea la el nici un act. După asistentul şerifului care s-a ocupat de anchetă...

— Vorbiți de Jack Fleischer?

— Da. Îl cunoaşteți?

— Sper să facem în curând cunoştință. Deci el ce spunea?

— După versiunea lui, omul era un muncitor pribeag care călătorea clandestin pe tampoane, şi ar fi căzut accidental pe

şine. Dar această teorie are totuşi o lacună. Acest om avea cu el un copilaş de trei ani, şi dacă ar fi căzut din tren, Davy ar fi trebuit să cadă şi el. Dar copilul nu avea nici cea mai mică rană... Fizic, fireşte. Căci din punct de vedere psihic, puştiul a fost traumatizat foarte grav. A stat jos lângă calea ferată toată noaptea, alături de cadavrul tatălui său.

— De unde ştiți toate aceste detalii?

— De la Fleischer, care l-a găsit lângă corpul neînsufleţit al tatălui său. Şi Davy mi-a spus acelaşi lucru. În vremea aceea l-am ajutat să-şi strângă amintirile. Am crezut că asta o să-i facă bine, dar tare mi-e teamă că m-am înşelat vrând să mă joc de-a Dumnezeu... Chestia asta l-a scos din minți şi a sărit la mine... Ne aflam în biroul meu, la liceu, şi mi-a fost imposibil să acopăr întâmplarea. Cu atât mai mult cu cât mi-a tras o bătaie zdravănă. Deşi am protestat, a fost dat afară. Am făcut tot ce-am putut ca să nu ajungă la casa de corecție.

— De ce țineați atât de mult să-l ajutați?

— Pentru că mă simțeam puțin vinovat față de el. Am vrut să mă joc de-a ucenicul vrăjitor reînviind amintiri uitate... Dar petarda ne-a explodat în nas, cum se zice. I-am cauzat un rău ireparabil... Dovada: în seara asta a venit să-mi ceară să-i spun locul exact unde fusese găsit cadavrul tatălui său pe calea ferată. Gândul ăsta a rămas obsesia lui.

— Şi i-ați spus?

— Da. Numai aşa puteam să scap de el.

— Ați putea să mă duceți acolo?... În seara asta...

— Aş putea... Dar avem de mers cu maşina mai mult de o oră de-a lungul coastei. (Se uită la ceas.) E douăsprezece şi douăzeci. Dacă vă duc acolo, n-am să pot fi înapoi mai înainte de trei dimineața. Şi trebuie să fiu la şcoală la şapte şi patruzeci şi cinci...

— Ce importanță are şcoala! Singur ați spus că trebuie să ştii să respecți o anumită ordine a priorităților. E vorba de viața unui om.

— Despre ce e vorba?

I-am povestit pe scurt faptele, şi cum tânărul de la pompa

de benzină auzise pe cineva respirând din greu în portabagajul maşinii.

— La început, i-am explicat eu, am crezut că această răpire fusese pusă la cale pentru a se obține o răscumpărare din partea familiei. Dar mobilurile se schimbă odată cu timpurile. Acest gen de răpire exprimă acum cel mai adesea o nevoie de a-ți dovedi puterea, de a domina o altă persoană. Dumnezeu ştie ce se poate petrece la un moment dat în mintea lui Davy, sau în mintea acestei fete... Poate că îşi propun să reconstituie de-adevăratelea scena în cursul căreia tatăl lui şi-a găsit moartea...

Langston nu a putut să reziste acestei momeli psihologice.

— Poate că aveți dreptate, fu de acord. Părea extrem de grăbit să găsească acel loc.... Poliția a fost anunțată?

— Nu. Familia victimei mi-a cerut să mă ocup singur de rezolvarea acestui caz. E vorba de un financiar din Los Angeles. Tatăl fetei lucrează pentru el... Pot conta pe ajutorul dumneavoastră?

— N-am de ales... Luăm maşina dumneavoastră?

— Cum doriți, domnule Langston.

— Spune-mi Hank, ca toată lumea. Îmi dai voie să las două rânduri soției mele?

— Am aruncat o privire peste umărul lui în timp ce scria:

Scumpa mea,

În cazul în care te vei trezi şi te vei întreba unde sunt, să ştii că am plecat puțin cu domnul Archer. Dacă bate cineva, nu răspunde. Şi mai ales, să nu-ți faci nici un fel de griji. Te iubesc din toată inima... În cazul în care ai avea vreo îndoială. Vin imediat,

Te iubesc,
Hank, ora 0 şi 30'

14

M-am urcat la volan şi i-am spus lui Langston că putea să doarmă. Mi-a răspuns că nu-i era somn, dar, abia am intrat pe autostradă că şi-a stins ţigara şi a aţipit.

Calea ferată trecea printre ocean şi munte, şi din când în când zăream sclipirea fugară a şinelor. Spre ocean se putea vedea, ici şi colo, focul câtorva coşuri de rafinării străpungând întunericul.

— Nu! strigă deodată Langston prin somn.

— Trezeşte-te, Hank!

Deschise ochii complet năucit.

— Oh! am avut un coşmar...

Mi-am zis că poate n-ar fi trebuit să-l iau cu mine. Dar acum era prea târziu. Parcursesem deja optzeci de kilometri.

— Mai e mult?

— Nu ştiu exact. N-aş recunoaşte locul decât văzându-l. Ceea ce ştiu e că, la un moment dat, trebuie să facem la stânga, pe un drum cu criblură care traversează calea ferată.

— E mult de când ai fost acolo?

— Cam trei ani. Fleischer m-a dus să văd locul.

— De ce-ai vrut să-l vezi?

— Voiam să ştiu exact cum s-au petrecut lucrurile. La orfelinat mi se spusese că Davy era practic lovit de autism când fusese adus acolo, că pierduse orice contact cu lumea exterioară. Am vrut să cunosc motivul. Fleischer nu le spusese mare lucru.

— Faţă de dumneata a vorbit mai liber.

— Un poliţist nu e niciodată prea expansiv, şi cred că uneori apare la ei un fel de sentiment de proprietate în legătură cu anumite cazuri. Când m-a adus aici, Fleischer lucra la cazul ăsta de doisprezece ani.

— Asta înseamnă că el n-a crezut că a fost un accident.

— N-aş fi în stare să-ți spun... Ah, încetineşte. Ne apropiem de locul acela...

La câteva sute de metri în fața noastră, datorită farurilor unui camion care venea din sens invers, am zărit într-adevăr un drum cu criblură care cobora spre stânga. La intersecție am văzut o femeie. Stătea cu spatele la noi şi făcea semne disperate şoferului de pe camion. Dar acesta o depăşi, apoi trecu şi pe lângă noi, fără să-şi încetinească viteza.

Am răsucit volanul ca să mă angajez pe drumul din stânga şi am coborât din maşină. Fata purta nişte ochelari negri de parcă întunericul din jur nu i-ar fi fost de ajuns. Tot corpul ei vru să se tragă înapoi, şi am crezut că o va lua la fugă. Dar parcă avea picioarele înfipte în pământ.

— Sandy!

Nu mi-a răspuns decât cu un mic geamăt.

— Sandy, ce s-a întâmplat cu ceilalți?

— Nu ştiu... Am fugit şi m-am ascuns printre pini. L-a culcat pe domnul Hackett pe linia ferată, şi atunci mi-a fost într-adevăr frică... Credeam că doar o să se prefacă. Nu credeam că avea intenția chiar să-l omoare.

— Hackett e conştient?

— Da. Dar e legat fedeleş cu leocoplast - mâinile, picioarele, şi gura... Părea atât de neajutorat, aşa cum stătea culcat pe linia ferată... Îşi dădea şi el seama de situație. Am înțeles după zgomotele pe care le făcea... N-am putut să mai suport acest spectacol şi am fugit. Când m-am întors nu mai era nimeni...

Langston se aproprie de mine. Paşii lui făcură pietrişul să scrâşnească. Fata vru să se tragă înapoi.

— Nu-ți fie teamă, o linişti el. Sunt Hank Langston. Davy tocmai îmi ceruse să am grijă de tine...

— N-am nevoie de nimeni. Sunt foarte bine. Pot să fac auto-stopul...

Se exprima cu un fel de siguranță de automat, dezmințită de tot comportamentul ei.

— Vino, zise el. Nu face pe grozava.

— Ai... ai o țigară?

Îi întinse pachetul lui. Luă una cu o mână tremurătoare.

— Ai şi foc?

Langston îi dădu o cutiuță de chibrituri. Fata îşi aprinse țigara şi trase adânc din ea. Capătul incandescent al țigării aprindea doi ochi mici şi roşiatici în sticla întunecată a ochelarilor.

— Bine. Vin.

Se aşează pe scaunul din față, între Langston şi mine. Trase din țigară până când îi arse degetele, apoi o aruncă în scrumieră.

— Planul vostru nu era prea bine pus la punct, i-am atras atenția. Ce intenții avea Davy?

— Voia să-l omoare pe domnul Hackett, după cum v-am spus. Să-l lase de-a curmezişul liniei ferate şi să-l calce trenul.

— Şi tu ai fost de acord cu acest proiect?

— Nu credeam că îl va pune cu adevărat în aplicare. De altfel nici n-a făcut-o.

— Vom merge să verificăm.

Am eliberat frâna de mână. Maşina porni pe pantă în jos până la intersecția semnalată de un indicator vechi format din două bucăți de lemn încrucişate.

— În ce loc l-a întins pe domnul Hackett?

— Aici, lângă drum...

Sandy arăta cu degetul partea de nord a intersecției.

Am coborât şi am cercetat linia ferată cu lanterna. Am descoperit în pietriş urme proaspete care ar fi putut fi lăsate de tocurile unor pantofi.

M-am întors la maşină.

— Ți-a spus Davy de ce alesese acest loc? am întrebat-o pe fată.

— Probabil că se gândea că e un loc bun ca să-l omoare. Pe urmă, după ce-am fugit, s-ar putea să se fi răzgândit.

— De ce l-a răpit tocmai pe domnul Hackett?

— De unde să ştiu?

M-am sprijinit de portiera rămasă deschisă.

— Haide, Sandy, nu se poate să nu ştii tu ceva. Domnul Hackett era un prieten al familiei tale.

— În orice caz, nu era unul dintre prietenii *mei,* preciză ea circumspectă.

— Ai dovedit-o. Ce v-a făcut Hackett?

Fata se întoarse spre Langston.

— Nu sunt obligată să răspund la întrebarea asta, nu? Sunt încă minoră, dar am dreptul să fiu asistată de un avocat.

— Nu numai că ai *dreptul,* i-am răspuns eu, dar vei avea *nevoie*, micuțo! Şi n-ai să-ți rezolvi problemele stând cu gura cusută. Pentru că dacă nu reuşim să-l împiedicăm pe iubițelul tău să comită această crimă, vei fi inculpată odată cu el.

— Nu-i adevărat, nu-i aşa? întrebă ea adresându-se din nou lui Langsîon.

— S-ar putea foarte bine să fie chiar aşa, zise el clătinând din cap.

— Dar sunt minoră.

— Nu există protecție valabilă când e vorba de un delict major. Te-ai făcut deja vinovată de răpire. Dacă Hackett va fi omorât, vei fi inculpată pentru complicitate la crimă...

— Dar... am fugit.

— Asta nu e destul, Sandy.

Fata părea impresionată, de parcă şi-ar fi dat brusc seama că nu visa, că era în joc viața ei şi că o apucase pe o cale greşită.

Am simțit fără să vreau o oarecare simpatie pentru ea. De acum înainte acest decor avea să facă şi el parte din viața ei: pâlcurile de pini care se profilau pe cerul întunecat, liniile ferate care se întindeau la nesfârşit sub lumina lunii...

Departe, spre nord, luminile unui tren se iviră brusc după o curbă a căii ferate. Trenul se îndrepta spre noi, străpungând întunericul, trăgând după el vagoane cu marfă. Farurile maşinii mele făceau să scânteieze şinele şi am avut

impresia că se îndoiau sub greutatea vagoanelor. Vacarmul asurzitor al trenului de marfă accentua realismul halucinant al acestei scene...

Sandy scoase un strigăt sugrumat şi încercă să-mi facă vânt ca să poată fugi. Am forțat-o să se aşeze la loc. Mi-a zgâriat fața. I-am tras o palmă. Ne comportam amândoi de parcă acel zgomot infernal ne-ar fi scos brusc din rândul rasei umane.

— Uşurel, zise Langston, după ce trenul dispăru spre sud. (Apoi adăugă întorcându-se spre Sandy:) Domnul Archer are perfectă dreptate, Sandy. Ajutându-ne, nu faci decât să te ajuți pe tine însăți. Nu se poate să nu ştii unde a putut să se ducă Davy plecând de aici.

— Nu ştia nici el. (Apoi adăugă, puțin gâfâit:) Vorbea tot timpul de locul acela dintre coline, unde trăise când era copil. Dar nu ştia unde.

— Eşti sigură că locul cu pricina există într-adevăr?

— În orice caz, *el* aşa credea. Dar eu habar n-am.

M-am aşezat din nou la volan. Scurta noastră dispută o încălzise şi îi simțeam corpul cald lipit de al meu. Păcat, mi-am zis, că părinții ei n-au ştiut să o mai păstreze un an-doi... Păcat pentru ea. Şi pentru ei.

Continuând s-o iscodesc pe Sandy cu întrebări abile, am avut satisfacția să mai aflu ceva. Dacă Davy Spaner o lovise pe Laurel Smith, asta se întâmplase fără cunoştința lui Sandy.. Iar Sandy spunea că toată ziua fusese lângă Davy...

15

Era trecut de trei dimineața când am ajuns la Santa Teresa. I-am cerut lui Langston să mă însoțească până la motel. Părea să aibă o influență liniştitoare asupra fetei.

Sebastian ne auzise sosind. Deschise uşa camerei sale mai înainte să am timp să bat. Fiică-sa i se proțăpi în față, sub valul de lumină, într-o poziție provocatoare.

El întinse brațele spre ea. Fata se dădu scurt înapoi, apoi, cu un gest de dispreț îndelung studiat, îşi aprinse o țigară şi suflă fumul spre el.

— Nu ştiam că... fumezi, se bâlbâi el.

— Şi, când se iveşte ocazia, fumez şi marijuana.

— Unde ai gasit-o? mă întrebă el.

— Pe drum, la o oarecare distanța de aici. Ți-l prezint pe domnul Langston, care m-a ajutat s-o găsesc.

Cei doi dădură mâna în timp ce Sandy se aşeza pe pat, picior peste picior.

— Sfatul meu e să-ți duci fata acasă şi s-o ții acolo, i-am zis lui Sebastian. Dacă nu poți singur, angajează pe cineva... O infirmieră specializată în boli psihice. Consultă-te cu medicul familiei.

— Zice că sunt nebună! strigă Sandy spre ceilalți doi. Dar *el* e țicnit!

M-am făcut că nu aud insulta.

— Ai un avocat bun, domnule Sebastian?

— Pe legea mea, n-am avut niciodată nevoie de aşa ceva.

— Ei bine, fă rost de adresa unui avocat bun în cazuri penale, şi fixează chiar azi o întrevedere între el şi Sandy. E într-o situație foarte proastă şi nu poate s-o scoată la capăt decât cooperând cu poliția.

— Dar nu vreau deloc să aibă de-a face cu poliția!

— N-ai de ales. De altfel, am să-i spun două vorbe doamnei

Marburg. Cazul e prea grav ca să continui să mă ocup singur de el.

Sandy se repezi deodată spre ieşire. Langston o prinse însă în braţe mai înainte ca ea să ajungă la uşă. Fata îi arse mâna cu ţigara. El o aruncă pe pat şi o ţinu în loc în timp ce ea gâfâia neputincioasă. Un miros de păr ars îmi gâdilă nările.

Cineva bătu în peretele despărţitor.

— Faceţi linişte!

— Cred că ar fi mai bine să plecăm, i-am spus lui Sebastian. Vrei să-i telefonezi soţiei?

Sebastian se duse la telefon şi reuşi s-o trezească pe centralistă. Nevasta lui ridică imediat receptorul.

— Vreau să-ţi anunţ o veste minunată... începu el cu o voce nesigură. Sandy e lângă mine. O aduc acasă... Da, se simte foarte bine. Vom fi acolo peste două ore. Somn uşor. (Închise şi se întoarse spre Sandy). Mama ta mi-a spus să-ţi transmit toată dragostea ei.

— Ce vrei să fac cu ea?

— Nu ne mai iubeşti?

Fata se întoarse pe o parte, cu capul în pernă, şi nu răspunse. Am trecut în cealaltă cameră ca să dau un telefon personal.

Am cerut să vorbesc cu Willie Mackey, care conducea o agenţie de detectivi particulari la San Francisco. L-am găsit în apartametul lui. Mi-a răspuns cu o voce somnoroasă.

— Lew Archer la telefon. Eşti liber azi?

— Pot să-mi fac liber.

— Perfect. Vreau să-ţi propun o treabă pe peninsulă. Nu trebuie decât să filezi pe cineva, dar s-ar putea să ducă la ceva foarte important. Cunoşti motelul Sandman din Palo Alto? În noaptea asta trebuie să tragă acolo un anume Jack Fleischer, şerif la pensie din Santa Teresa. Aş vrea să aflu motivul acestei deplasări dacă e posibil, să aflu unde se va duce, cu cine va sta de vorbă şi despre ce. Şi mai ales să nu-l pierzi din ochi, chiar dacă va trebui să spânzuri câţiva dolari.

— Şi mai departe?

— În privința lovelelor nu trebuie să-ți faci nici o problemă. În rest e vorba de viața unui om.

— Cine anume?

— Îl cheamă Hackett. A fost răpit de un puşti de nouăsprezece ani pe nume Davy Spanner. (I-am făcut o descriere rapidă a celor doi bărbați, pentru cazul în care drumurile lor s-ar întâlni.) Hackett e un tip doldora de bani, dar se pare că răpirea nu a fost pusă la cale în vederea obținerii unei răscumpărări. Spanner e un asocial cu tendințe schizoide.

— O perspectivă încântătoare! Am şters-o la Palo Alto, Lew.

M-am întors în camera lui Sebastian. Fata era tot lungită pe pat, iar Longston stătea în picioare lângă ea.

— Hai să te duc acasă, i-am spus. Îmi pare rău că ți-am stricat noaptea.

— Deloc. Mi-a părut bine că am putut fi de folos cu ceva.

Am pornit toți patru pe drumul de întoarcere. Lumina mai ardea şi acum în vila familiei Langtosn. Nevasta lui alergă spre el, îmbrăcată într-un halat roşu chinezesc.

— Mi-ai promis că nu-l ții toată noaptea! îmi reproşă ea.

— Nu e decât 4 dimineața... am remarcat eu.

— Patru dimineața!

Langston îşi duse nevasta în casă şi îmi adresă un mic gest de adio.

Restul drumului până la Malibu se derulă cât se poate de sinistru, cu Sandy care nu scotea nici o vorbă, aşezată între noi. Tatăl ei încercă să-i vorbească, asta e adevărat, dar ea se făcu că nu aude.

I-am dus în parcarea unde Sebastian îşi lăsase maşina şi am aşteptat să-i văd plecați. De data asta Sandy nu a mai încercat să scape. Poate că în sfârşit înțelesese că nu avea unde să se ducă.

La poalele oraşului, fluxul vuia pe întinderea plajei. Printre clădiri, zorii aprindeau reflexe fosforescente pe creasta valurilor.

16

La opt am sărit jos din pat. Era încă prea devreme, dar stomacul meu scotea strigăte disperate de foame. Am ieşit şi mi-am adjudecat un mic dejun copios compus din jambon fript, două ochiuri, o grămadă de tartine cu unt, cărora li s-au adăugat, ca să fie masa bogată, câteva clătite groase de un dolar, cu sirop de căpşuni, şi câteva ceşti cu cafea.

Acum mă simțeam suficient de fortificat ca să dau ochii cu doamna Marburg. Fără să mă mai obosesc să mă anunț la telefon, m-am suit în maşină şi am pornit spre proprietatea lui Hackett. Poarta de fier era deschisă şi am avut impresia că retrăiesc pentru a doua oară acelaşi moment, conducându-mi maşina pe malul lacului artificial, unde rațele sălbatice tot nu reapăruseră.

Un Cadillac, al cărui geam era împodobit cu un caduceu, se afla oprit în fața terasei. În momentul acela tocmai ieşea din casă un bărbat cu o înfățişare juvenilă, cu o privire inteligentă şi părul cărunt.

— Sunt doctorul Converse. Sunteți de la poliție?

— Nu. Detectiv particular. Lucrez pentru doamna Marburg.

— Nu mi-a vorbit de dumneata... (Închise portiera înainte de a întreba:) Ce-a pățit în fond domnul Hackett?

— Doamna Marburg nu v-a spus nimic?

— Pare dărâmată rău, dar cred că va putea să se descurce încercând să nu se afle cele întâmplate. Au apucat-o toate pandaliile când i-am spus să cheme poliția.

— În fond, ce are împotriva poliției?

— Şi-a băgat în cap că acei oameni sunt corupți şi incompetenți. De altfel, are motivele ei, după cele întâmplate primului ei soț...

— Şi ce i s-a întâmplat?

— Credeam că ştiți. A fost împuşcat pe plajă, acum vreo cincisprezece ani... Nu cunosc toate detaliile, dar cred că ucigaşul nu a fost prins niciodată... Ca să ne întoarcem la cazul nostru, i-am explicat doamnei Marburg că legea obligă practicienii şi spitalele să declare toate cazurile de indivizi grav răniți care apelează la îngrijirile lor.

— E vorba de Lupe?

— Da. Am chemat o ambulanță şi îl duc la spital.

— Are o rană gravă?

— N-aş putea să spun. Sunt generalist, nu frenolog. Traumatismele craniene pot să rezerve totdeauna surprize. L-am dat în grija unui specialist foarte competent, doctorul Sunderland, de la *St. John's Hospital.*

— Lupe e conştient?

— Da. Dar nu vrea să vorbească... Ştii cine l-a lovit în cap?

— O fată de şaptesprezece ani, Sandy Sebastian. Probabil că lui Lupe îi e ruşine să mărturisească.

— Sandy Sebastian? Dar e o fată de familie bună. Am cunoscut-o, profesional. Acum câteva luni... Dar tot nu mi-ați spus ce i s-a întâmplat domnului Hackett. Puteți să-mi vorbiți fără reținere. Sunt medicul lui. A fost şi el rănit?

— Nu. A fost răpit.

— Pentru răscumpărare?

— Nu. Aşa, de plăcere, după toate probabilitățile... Apropo, am reuşit s-o aduc înapoi acasă pe Sandy noaptea trecută. Dar cred că starea ei mentală e destul de tristă şi nu i-ar strica dacă ar examina-o un medic. De vreme ce sunteți medicul ei...

— Nici vorbă... (Doctorul Converse se îndepărtase brusc de parcă aş fi fost un periculos purtător de germeni.) Nu am consultat-o decât o singură dată, vara trecută, atât şi nimic mai mult. Nu pot cu de la mine putere să-i forțez uşa şi să-i impun îngrijirile mele.

— Asta e clar... Pentru ce boală ați tratat-o vara trecută?

— Secretul profesional mă opreşte să vă spun.

Între noi se instalase neîncrederea.

Am găsit-o pe doamna Marburg în salon, aşezată într-un şezlong, cu spatele la fereastră, cu cearcăne mari la ochi. Rămăsese cu aceleaşi haine pe ea.

— N-ai reuşit, nu-i aşa? mă întrebă ea cu o voce răguşită.

— Nu. Aţi putut să dormiţi puţin?

— N-am închis ochii toată noaptea. Iar când am reuşit să-l găsesc pe doctorul Converse, imediat a insistat să anunţ poliţia.

— Şi eu cred că ar fi o idee bună. Poliţia dispune de un nou sistem de computere care permite găsirea unei maşini în orice colţ al statului. Şi cea mai bună şansă a noastră e tot localizarea maşinii lui Sebastian.

— Aş fi vrut să nu-l fi cunoscut niciodată pe acest tip şi pe dezmăţata lui de fată! şuieră ea printre dinţi.

— Pe ea am găsit-o, dacă asta poate să vă consoleze.

— Unde e? Ai fi putut să mi-o aduci! Ai întrebat-o? Pentru ce-a făcut-o?

— Răutate gratuită, după cât pot să-mi dai seama. A făcut-o ca să-şi răneasc tatăl... Fiul dumneavoastră s-a certat cumva cu ea?

— Nici vorbă. Stephen s-a purtat totdeauna frumos cu ea. Dar cel mai legată era de Gerda, nora mea.

— Doamnă Marburg, înţelegeţi că nu puteţi sta treaz la infinit şi nici nu puteţi face totul singură, am reluat eu. Lucrurile pot dura multă vreme. Sau să se termine prost.

Se aplecă spre mine.

— Stephen a murit?

— Este o posibilitate pe care trebuie s-o avem în vedere. Spanner nu e un glumeţ. Ba chiar pare mânat de intenţii criminale.

— De unde ştii? mă întrebă ea iritată. Vrei să mă sperii, nu-i aşa, ca să mă faci să cooperez cu poliţia?

— Bine. Am să vă înşir faptele aşa cum s-au petrecut, ca să puteţi lua o hotărâre în cunoştinţă de cauză. În cursul acestei nopţi, Spanner l-a culcat pe fiul dumneavoastră, legat fedeleş, pe o cale ferată, cu intenţia de a-l lăsa să fie călcat de

un tren de marfă,

— Un tren de marfă? repetă ea făcând ochii mari de uimire.

— Poate să vi se pară o nebunie, dar ăsta e adevărul. Fata a asistat la toată scena. S-a speriat şi a fugit.

— Ce s-a întâmplat cu Stephen?

— Spanner s-a răzgândit când a văzut că fata a fugit. Dar nimic nu-l împiedică s-o ia de la capăt. În California nu ducem lipsă nici de căi ferate, nici de trenuri de marfă...

— Dar ce vrea de la noi?

— Mă îndoiesc că vă va spune, chiar dacă l-ați întreba. Se pare că face toate astea împins de o amintire din copilărie.

— Aş! Toată chestia asta e psihologie ieftină!

— Nu cred. Am avut o discuție în această privință cu consilierul şcolar pe care l-a avut Davy Spanner la Santa Teresa. Tatăl lui a fost călcat de un tren, chiar în locul acela, pe când el avea numai trei ani. Şi Davy a asistat la această scenă cumplită.

— Unde se află locul acela?

— În partea de nord a comitatului Santa Teresa, lângă Rodeo City.

— Nu cunosc regiunea.

— Nici eu. Dar se poate foarte bine să fi părăsit statul, şi acum să se afle în Nevada sau în Arizona. Vedeți bine că aveți tot interesul să anunțați poliția.

— Nu am avut deloc noroc până acum cu poliția locală.

— Vă referiți la moartea soțului?

— Cine ți-a spus?

— Din păcate, am aflat de la altcineva, şi e păcat, că s-ar putea să existe o legătură între moartea soțului şi răpirea fiului.

— Nu văd cum. Davy Spanner probabil că nu avea mai mult de patru-cinci ani când a fost asasinat Mark Hackettt.

— Cum a fost omorât?

— Cineva a tras în el pe plaja din Malibu. Aveam o cabană pe plajă, iar Mark se ducea deseori acolo să facă o plimbare

seara. Într-o noapte, cineva a intrat în urma lui şi i-a tras un glonț în cap. Poliția a arestat atunci vreo doisprezece suspecți, majoritatea vagabonzi, dar niciodată nu s-au putut strânge suficiente dovezi împotriva vreunuia dintre ei pentru a justifica o inculpare.

— I s-a furat ceva?

— I-a dispărut portofelul. N-a mai fost găsit niciodată. Acum înțelegi de ce nu mă dau în vânt după poliția locală.

— Oricum, poliția va veni aici din cauza lui Lupe. Nu vreau decât să-mi dați voie să le vorbesc fără reținere.

Rămase un moment tăcută, nemişcată şi solemnă. Îi auzeam respirația ritmând trecerea lentă a secundelor.

— N-am încotro, trebuie să-ți urmez sfatul, nu-i aşa? Dacă Stephen ar fi omorât pentru că n-am luat hotărârea care se cuvenea, n-aş putea să mai trăiesc. Du-te domnule Archer, fă aşa cum crezi de cuviință. Dar, bineînțeles, continuând să te ocupi de acest caz. Dacă îl găseşti pe Stephen şi mi-l aduci teafăr şi nevătămat, sunt în continuare dispusă să-ți înmânez cei o sută de mii de dolari promişi... Ai nevoie de un avans pentru cheltuieli?

— Mi-ar fi de folos, într-adevăr, căci a trebuit să fac apel la unul dintre colegii mei din San Francisco, un anume Willie Mackey. Ați putea să-mi dați un avans de o mie de dolari?

— Îți voi face un cec... Unde e geanta mea? Sidney! Unde e geanta mea?

Soțul ei ieşi din camera alăturată. Purta o bluză de pictor mânjită de culori, iar pe nas avea o pată de vopsea roşie.

— Ce este? întrebă el puțin agasat.

— Găseşte-mi geanta.

— Caută-ți-o singură. Lucrez.

— Te rog să nu-mi vorbeşti pe tonul ăsta!

— N-am folosit un ton deosebit.

— Destul cu vorba. Du-te să-mi aduci geanta. N-o să-ți prindă rău dacă faci şi tu o dată ceva util.

— Pictura este o ocupație eminamente utilă.

Marburg se duse după geanta lăsată de nevasta lui în

bibliotecă. Doamna Marburg îmi completă un cec de o mie de dolari în timp ce Sidney se întorcea la pictura lui.

Cei doi polițiști trimiși de șerif veniră în curând și i-am primit în salon. Doctorul Converse, în picioare lângă ușă, asistă și el la convorbirea noastră.

Am mai avut o discuție cu un polițist care patrula pe autostradă, apoi cu șeful poliției, un găligan pe nume Aubrey. Era un tip înalt, între două vârste, sigur pe el. Mi-a plăcut și, după plecarea doctorului Converse, nu i-am ascuns nimic din ce aflasem, cu excepția informațiilor privitoare la Jack Fleischer.

Jack Fleischer era un polițist care tocmai ieșise la pensie și, polițiștii având tendința să se susțină unii pe alții, am hotărât că e mai bine ca rolul obscur jucat de Fleischer în acest caz să fie lămurit de niște profani, ca mine și ca Willie Mackey.

Ca să fie balanța egală, pe drumul de întoarcere m-am oprit la postul de poliție de pe Purdue Street. Sergentul Prince era atât de furios încât colegul lui Janowski chiar își făcea griji pentru el - Laurel Smith trecuse în neființă în cursul nopții...

17

Am urcat fără grabă scara care ducea la biroul meu. Era trecut de zece. Willie îmi lăsase un mesaj la serviciul abonaților absenți. L-am sunat la biroul lui din San Francisco.

— Ai picat la fix, Lew. Tocmai încercam să dau de tine. Prietenul nostru Fleischer a sosit la Sandman pe la trei dimineața. L-am dat în grija unui înger păzitor şi am făcut un târg cu paznicul de noapte. Fleischer a cerut să fie trezit la şapte şi jumătate, şi imediat ce s-a sculat, i-a telefonat unui anume Albert Blevins la hotelul Bowman. Fleischer s-a dus la acest Blevins la hotel şi au luat micul dejun împreună într-un snak-bar de pe strada Cinci. După aceea s-au întors la hotelul în care locuieşte Belvins şi, după toate probabilitățile, încă mai sunt şi acum în camera respectivului. Îți spune ceva toată chestia asta?

— În orice caz, numele de Blevins. (Era numele de familie de pe carnetul de Asistență Socială al defunctei Laurel.) Încearcă să strângi cât mai multe informații despre acest tip şi vino să ne întâlnim la aeroportul din San Francisco.

— La ce oră?

Am scos din sertarul biroului un orar al curselor aeriene.

— La orele 13, la bar.

Am reținut un loc prin telefon şi m-am îndreptat spre aeroportul internațional din Los Ageles. Vremea la San Francisco era la fel de frumoasă ca în oraşul pe care tocmai îl părăsisem. Zburând deasupra golfului, am văzut frumoasa metropolă înălțându-se vertical, ca într-un vis, până la orizontul de un albastru închis.

L-am găsit pe Willie la barul aeroportului, sprijinindu-se pe coate în fața unui păhărel. Era un bărbat elegant şi cu multă experiență, căruia femeile şi garderoba îi absorbeau o mare parte din câştiguri. Părul lui înspicat fusese altădată brunet,

dar ochii negri şi vioi nu se schimbaseră în douăzeci de ani.

— Albert Blevins, mă informă el, locuieşte la hotelul Bowman de aproximativ un an. În sfârşit, e o pensiune.

— Ce vârstă are?

— Cam şaizeci. Nu mi-ai lăsat timp să verific.

— Timpul ne presează.

I-am spus în două cuvinte despre ce era vorba. Willie era un jucător şi ochii au început să-i strălucească precum diamantele când am ajuns la averea lui Hackett, din care numai o firimiturică i-ar fi putut permite să-şi ofere o nouă blondină, care i-ar zdrobi încă o dată inima...

Willie ar fi vrut ca mai întâi să luăm masa, dar l-am tras după mine până în parcare. Ne-am urcat în Jaguar-ul lui şi am mers de-a lungul țărmului până în centru.

— Ce legătură poate să existe între acest Albert Blevins şi răpirea lui Hackett? întrebă în sfârşit Willie.

— Nu ştiu, dar cu siguranță că există una. Numita Laurel Blevins. Fleischer o cunoscuse în urmă cu cincisprezece ani la Rodeo City. Aproximativ la această dată, în acest oraş, un bărbat neidentificat moare decapitat de un tren. După toate aparențele, acest bărbat era tatăl lui Davy Spanner. Fleischer s-a ocupat de caz, iar acest deces a fost înregistrat ca fiind accidental.

— Şi crezi că nu era?

— Să zicem că îmi rezerv aprecierea. Şi mai există o legătură între cele două cazuri. Spanner era locatarul şi în acelaşi timp angajatul numitei Laurel Smith, dar îi bănuiesc că au întreținut relații mai intime.

— Crezi că el a omorât-o?

— Nu, nu cred asta. Dacă am reuşi să-i facem să vorbească pe Fleischer şi pe Blevins, poate că am putea rezolva rapid cazul. Mai ales Fleischer dacă ar vorbi. În urmă cu o lună a ascuns un microfon în apartamentul respectivei Laurel, ceea ce i-a permis să ştie tot ce se petrece acolo.

— Şi crezi că el ar fi ucigaşul?

— E posibil. După cum se poate ca să nu fie el dar să-i

cunoască numele.

Willie lăsă maşina în parcarea subterană şi am urcat la biroul lui. Omul care îl fila pe Fleischer telefonase: Fleischer îl lăsase pe Blevins la hotelul Browman şi, la ora la care telefona, detectivul se afla în interiorul magazinului *Acme Photocopy Service.* Era a doua vizită a lui Fleischer în acest magazin. Se mai oprise aici înainte de a intra la hotelul Bowman.

Ceea ce am făcut şi eu. *Acme* era un magazinaş care dădea spre Market Street. Am găsit acolo un bărbat slab şi care tuşea mereu, lucrând la o maşină de fotocopiat. Pentru cinci dolari nu s-a mai lăsat rugat să ne spună că, la prima lui vizită, Fleischer i-a cerut să-i reproducă prima pagină dintr-un ziar vechi. A doua oară i-a făcut o copie după un certificat de naştere încă şi mai vechi.

— Vă mai amintiți de numele de pe certificat?

— Drept să spun... Mi se pare că era vorba de un anume Jasper, asta e tot.

— Despre ce era vorba în articolul din ziar?

— Dacă ar trebui să citesc tot ce-mi trece pe sub nas, cred că mi-aş pierde vederea! Pot să vă spun doar că a trebuit să-l mânuiesc cu precauție, având în vedere că era mai mult decât îngălbenit din cauza timpului.

M-am îndreptat fără întârziere spre hotelul Bowman. Era o clădire înnegrită de fum, cu trei etaje, din cărămidă - altădată strălucitoare - dând spre depoul căilor ferate.

Holul era plin de bătrâni. Unul dintre ei mă informă că Albert Blevins stătea la primul etaj, la capătul culoarului. Am urcat şi am bătut la uşă.

— Cine e acolo? întrebă o voce răguşită.

— Lew Archer. Aş dori să vă vorbesc, domnule Blevins.

— Despre ce?

— Tot despre acelaşi lucru ca ştii dumneata cine.

Cheia se răsuci în broască şi Albert Blevins întredeschise uşa. Nu era chiar atât de bătrân, dar avea corpul deformat de muncă, iar fața brăzdată de riduri era încremenită într-o

expresie marcată de un eşec permanent. Ochii lui albaştri păstraseră o oarecare inocență.

— Îmi dai tot cât celălalt? întrebă el.

— El cât ți-a dat?

— Cincizeci de dolari. (O bănuială cumplită îi deformă deodată trăsăturile.) Sper că nu sunteți de la asigurările sociale?

— Nu, fii liniştit.

— Domnul fie lăudat! E destul să-ți cadă din cer un mic chilipir ca ăsta ca să-ți suprime alocația...

— Haide, n-o să-ți facă asta.

Aprecierea mea păru să fie pe gustul lui Blevins. Mai deschise puțin uşa şi mă lăsă să intru într-o cameră de trei metri pe trei, cu un scaun, o masă şi un pat. Scara metalică de incendiu trecea oblic prin fața singurei ferestre, de parcă ar fi vrut să-l taie mai bine de pe lista celor vii.

În cameră plutea un miros deosebit, părând că provine de la o valiză aşezată pe pat şi larg deschisă. Câteva obiecte rămăseseră pe masă, de parcă Blevins ar fi făcut o triere a amintirilor înainte de a le o feri spre vînzare...

Am identificat câteva în trecere: un cuțit de pescar pe care încă mai erau lipiți câțiva solzi uscați, un act de căsătorie cu nişte cute mari, un teanc de scrisori legate cu un şiret de pantof, câteva cartuşe, o monedă de un dolar din argint pusă într-o plasă, două pipe vechi, o labă de iepure, un glob de sticlă înăuntrul căruia se dezlănțuia o furtună de zăpadă în miniatură când îl scuturai, o pană de păun şi o gheară de vultur.

M-am aşezat la masă şi am luat în mână certificatul de căsătorie. În el scria că Albert D. Blevins se căsătorise în fața legii cu Henrietta R. Krug la San Francisco, la data de 3 martie 1927. Henrietta avea atunci şaptesprezece ani. Albert douăzeci. Ceea ce însemna că acum avea ceva mai mult de şaizeci.

— Vreți să-mi cumpărați actul de căsătorie?

— E posibil.

— Celălalt mi-a dat cincizeci de dolari pentru actul meu de naştere. Vi-l dau pe ăsta cu douăzeci şi cinci. (Se aşează pe marginea patului.) Pentru mine nu are prea mare valoare. Căsătoria cu fata asta a fost cea mai mare greşeală din viața mea. Niciodată n-ar fi trebuit să mă însor. Mi-a spus-o de peste o sută de ori, *după*... Dar ce altceva poa' să facă un bărbat când o fată vine la el să-i zică, hodoronc-tronc, că a lăsat-o grea, ai?

Să ştii că n-ar trebui să mă plâng. Părinții ei ne-au lăsat nouă ferma şi s-au instalat la oraş. Nu e de vina domnul Krug că trei ani la rând a fost secetă şi că vitele au murit. Nu-i mai port pică nici Henriettei că m-a părăsit. Viața era mult prea grea la afurisita aia de fermă. Noi ce aveam în comun era patul. Şi chiar şi cu ăsta s-a terminat după naşterea copilului. Am ajutat-o eu însumi să nască, şi a suferit atât de mult încât de atunci nu m-a mai lăsat niciodată să mă mai apropii de ea...

Se ridică şi începu să se plimbe de colo până colo prin cameră.

— Asta m-a înrăit, reluă el. Să trăieşti cu o fată drăguță şi să nu te poți atinge de ea! Am început să mă port cu ea cum nu se poate mai josnic, şi cu plodul la fel. Îl uram pe ăsta că stricase totul venind pe lume. Uneori îl băteam până la sânge. Henrietta încerca atunci să mă oprească, şi o loveam şi pe ea...

Într-o zi s-a săturat. A luat lampa cu petrol cu care luminam în bucătărie şi mi-a aruncat-o în cap. Am reuşit să mă feresc, dar petrolul s-a împrăştiat pe sobă şi bucătăria a luat foc... Mai înainte de a fi reuşit să sting flăcările, aproape întreaga casă arsese, iar Henrietta fugise. Şi din ziua aceea n-am mai auzit de ea niciodată,

— Ce s-a întâmplat cu fiul dumitale?

— Jasper? Un timp l-am ținut cu mine. Am încercat să cârpesc ce se mai putea cârpi şi am mai stat amândoi acolo încă doi ani. Mă purtam ceva mai bine cu el, dar el nu ținea cine ştie ce la mine. Îi era frică de mine, şi îl înțeleg. La patru

ani a început să fugă de-acasă şi se dezlega când îl legam. Ce puteam să fac, ai? L-am dus la bunicii lui la Los Angeles. Domnul Krug era paznic la o companie petrolieră, şi au fost de acord să mă debaraseze de el.

După asta m-am mai dus de câteva ori să-l văd pe Jasper, dar cum mă vedea se repezea la mine şi mă batea cu pumnii. Până la urmă nu m-am mai dus şi am părăsit statul. Am lucrat la o mină de argint din Colorado, şi am pescuit somon la Anchorage. Într-o zi mi s-a răsturnat barca. Am reuşit să ajung la mal dar am făcut o dublă pneumonie. După asta i-am pus cruce şi m-am întors în California. Asta e trista mea poveste. Şi în curând se fac zece ani de când sunt aici.

Se aşează din nou, nici trist, nici vesel, dar nici supărat că îşi ridicase un moment povara vieții, pentru ca apoi s-o pună din nou în acelaşi loc.

— Ştii ce s-a mai întâmplat cu Jasper? l-am întrebat eu deşi eram aproape sigur că murise, călcat de tren cu cincisprezece ani în urmă.

— A crescut, s-a însurat. Părinții Henriettei mi-au trimis o invitație şi apoi, şapte luni mai târziu, am primit o scrisoare care mă anunța că aveam un nepot. Asta se întâmpla în urmă cu vreo douăzeci de ani, pe vremea aia eram în Colorado. Dar m-a frapat faptul că Jasper fusese *obligat* să se însoare exact ca mine la vârsta lui…

Istoria se tot repetă… suspină el. Dar de data asta înțelesesem, n-am încercat să-mi cunosc nepotul. Nu voiam ca şi ăstuia să-i fie frică de mine.

— Nu cumva mai ai scrisoarea asta, din întâmplare?

— Ba da, cred că o am.

Deznodă şiretul maro din jurul teancului de scrisori şi, cu stângăcie, luă dintre ele un plic albastru, scoase scrisoarea din el şi mi-o întinse. Cerneala avea o culoare spălăcită. Am citit:

Dl. Joseph L. Krug,
West Capo Street, nr. 209

Santa Monica, California.

14 decembrie 1948

Domnului Albert D. Blevins,
B.P. 49, Silver Creek, Colorado.

Dragă Albert,

E multă vreme de când nu mai ştim nimic despre tine. Sperăm că prezenta scrisoare te va găsi la aceeaşi adresă. Nu ne-ai spus dacă ai primit anunțul de căsătorie. În cazul în care nu l-ai primit, află că Jasper a luat în căsătorie o fată încântătoare, pe nume Laurel Dudney. Nu are decât şaptesprezece ani, dar deja este foarte matură. Fetele astea din Texas cresc repede! Acum au un băiețel adorabil, născut alaltăieri, pe care l-au botezat Davy, după numele biblic al lui David pe care îl cunoşti.

Iată-te şi bunic. Vino să ne vezi dacă poți. Trecutul e trecut. Jasper, Laurel şi copilaşul vor mai rămâne o vreme la noi, iar Jasper va încerca după aceea să se ocupe de creşterea vitelor. Ai grijă de tine în minele alea, dragul meu Albert.

Cu drag, soacra ta,

Alma R. Krug

P.S. - Tot nu ştim nimic de Henrietta.

— Mai ai acel anunț de căsătorie? l-am întrebat pe Blevins.

— Îl aveam. Dar l-am dat celuilalt în plus pe lângă actul de naştere.

— Actul de naştere al cui?

— Al lui Jasper. Jasper îl interesa.

— Ți-a spus de ce?

— Nu. Fleischer ăsta e un tip care joacă strâns... Dar ai putea să-mi spui de ce vă interesați toți de Jasper? De ce nu

pregetați să plătiți pentru a obține informații despre el..., căci sper că ai să mă plăteşti, nu?

Fără să răspund, am luat din portofel trei bancnote de douăzeci de dolari şi le-am aşezat pe colțul de masă rămas liber. Blevins îşi desfăcu cămaşa şi scoase un săculeț de pânză negricios atârnat de gât cu o bucată de piele jegoasă. Împături cu grijă bancnotele, le vârî în săculeț şi lipi săculețul de părul cărunt pe care îl avea pe piept.

— Douăzeci şi cinci pentru actul de căsătorie, douăzeci şi cinci pentru scrisoare şi zece pentru autobiografie, i-am precizat eu.

Mi-a fost puțin ruşine când mi-a întins certificatul de căsătorie şi scrisoarea. Când le-am băgat în buzunarul interior al hainei, am dat cu mâna de fotografia frumoasei Laurel pe care mi-o dăduse doamna Fleischer, i-am arătat-o lui Blevins.

— O recunoşti, domnule Blevins?

— Nu.

— E fata cu care s-a însurat Jasper.

— Să ştii că n-am văzut-o niciodată.

Când îmi dădea înapoi fotografia mâinile noastre s-au atins uşor şi am simțit un fel de scurtcircuit, de parcă aş fi fixat prezentul în carnea vie a trecutului...

Epocile se tulburară brusc în fața mea, de parcă ochii mi s-ar fi aburit de lacrimi. Tatăl lui Davy murise de moarte violentă. Mama lui avusese aceeaşi soartă. Davy, copilul violenței, îşi răspândea ura de-a lungul pistei care ducea până la Albert Blevins. În acest soi de stare secundă, am avut brusc pentru prima oară, revelația a ceea ce însemna să fii în pielea lui Davy, şi asta m-a zdruncinat profund.

— Nu, n-am văzut-o niciodată... repetă Blevins. Dar, pe legea mea, e o fetişcană drăguță!

— *Era...*

Am luat fotografia şi am ieşit mai înainte de a-mi pune vreo întrebare.

18

Am luat un taxi pentru a mă întoarce la biroul lui Willie Mackey, iar pe drum am cumpărat un ziar. Ştirea dispariției lui Stephen Hackett se lăfăia pe prima pagină.

Agentul lui Willie, Bob Levine - un tânăr serios cu părul tuns perie -, spumega de furie. Jack Fleischer părăsise motelul Sandman pentru a se îndrepta spre sud şi îl pierduse pe drumul național, dincolo de San José, maşina fostului polițist fiind mai rapidă decât a lui. Trebui să se stăpânească ca să nu burduşească cu lovituri de picior frumoasele fotolii capitonate în roşu din biroul lui Willie.

— Nu-ți face sânge rău, i-am zis lui Levine. Ştiu unde locuieşte Fleischer. Îl voi lua de-acolo. Ai face mai bine să mă duci la aeroport... (M-am uitat la ceasul de la mână.) În drum ne putem opri puțin la motel.

Femeia de serviciu făcea curat în camera lui Fleischer. Singurul lucru pe care îl lăsase în coşul de hârtii era chiar ziarul pe care tocmai îl cumpărasem. Dar din el fusese rupt articolul despre răpirea lui Hackett...

Oricare ar fi fost interesele lui Fleischer în acest caz, tot timpul se suprapuneau peste ale mele. Deocamdată avea un uşor avans față de mine, şi am socotit în minte timpul maxim de care aş fi putut să dispun la Los Angeles mai înainte ca Fleischer să ajungă cu maşina. Trei ore în care trebuia să rezolv totul.

Prima oră mi-am petrecut-o parcurgând traseul aglomerat de la aeroportul din Los Angeles până la vila lui Sebastian din Woodland Hills. Se făcuse noapte de-a binelea când maşina mea, ambalată la maximum, urcă din greu ultimii metri ai coastei.

În fața casei lui Sebastian staționa o maşină a poliției din comitatul Los Angeles. Din radio-telefon se auzeau frânturi

de cuvinte. Mi-a deschis un polițist cu un aer sever.

— Aş vrea să vorbesc cu domnul Sebastian.

— Domnul Sebastian e ocupat. Sunteți avocatul lui?

— Nu.

M-am prezentat.

— Mă duc să văd dacă poate să vă primească, zise tipul închizându-mi uşa în nas.

Uşa mi-a fost deschisă însă imediat chiar de Sebastian, dar polițistul stătea în spatele lui ca un paznic de închisoare.

— O iau cu ei, zise Sebastian... Au s-o bage la închisoare.

— Nu e o închisoare, îl corectă polițistul. E o casă de corecție.

— Nu poți plăti o cauțiune? l-am întrebat pe Sebastian.

— Sunt de acord să plătesc o cauțiune. Dar nu douăzeci de mii de dolari.

— Într-adevăr, e cam mult.

— Act de violență cu tentativă de omor, ăsta e un cap de acuzare grav, zise polițistul. Şi mai e şi inculparea de răpire...

— Totuna e... Vrei să ne laşi o clipă? Aş vrea să vorbesc singur cu domnul Sebastian.

— Ai spus că nu eşti avocat. Nu ai dreptul să-i dai sfaturi...

— Nici dumneata. Te rog, lasă-ne puțin.

A dispărut din câmpul meu vizual, dar a rămas în preajmă.

— De ce avocat e vorba? l-am întrebat pe Sebastian.

— L-am chemat pe Arnold Bendix, de la Van Nuys. Trebuie să sosească.

— Ei bine, insistă să vină repede. Şi cheamă şi un medic. Trebuie să reuşeşti să convingi justiția să-ți lase fata în noaptea asta. Asta îi va acorda avocatului un răgaz suficient ca să meargă la tribunal şi să ceară micşorarea cauțiunii la... zece mii de dolari, de exemplu. Un cauționar profesionist îți va da suma în schimbul a o mie de dolari.

— Şi de unde să iau o mie de dolari? zise el înspăimântat de importanța sumei. Voi fi concediat.

— Du-te la un cămătar. Ăsta e rostul lor. Banii au prea puțină importanță. Mai înainte de orice trebuie să-i împiedicăm să-ți ducă fata la închisoare.

După un moment de ezitare, Sebastian ridică receptorul şi îl sună pe doctorul Jeffrey, medicul lui de familie. A trebuit să insiste pentru ca doctorul să vină imediat, şi la fel se întâmplă şi cu avocatul.

Am intrat în salon, escortați de polițist care ne urmărea cu o privire bănuitoare, de parcă toți ne-am fi pregătit să evadăm. Berenice Sebastian se afla deja acolo, trasă la față, dar extrem de elegantă în rochia ei neagră cu bretele. Îi ținea companie o blondă nostimă, îmbrăcată cu un taior albastru care semăna cu o uniformă.

Blonda se prezentă ca fiind doamna Sherrill, din cadrul serviciului libertate condiționată. I-am spus că îl cunoşteam bine pe Jake Belsize.

— Am vorbit cu el chiar în după-amiaza asta. Toată întâmplarea l-a dat peste cap. Îşi face mari reproşuri că nu l-a supravegheat mai bine pe Spanner... Am venit aici la sugestia lui. Din păcate, tânăra nu vrea să-mi spună nimic. Am încercat să le explic părinților ei că ar fi mult mai bine pentru ea dacă s-ar arăta mai cooperantă.

Sebastian răspunse cu o voce fermă:

— Sandy nu este într-o stare care să-i permită să fie interogată. E la pat şi a trebuit să-i administrăm calmante. Doctorul Jeffrey e pe drum. Iar avocatul meu, Arnold Bendix trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

— Doar n-o să ne petrecem noaptea aici, declară polițistul. Avem un mandat de aducere şi trebuie să-l executăm.

— Nu, Tom, e mai bine să aşteptăm, îl asigură doamna Sherrill, vom vedea ce va spune medicul.

Polițistul se aşează singur într-un colț şi în cameră se aşternu o tăcere apăsătoare. Ai fi zis că e o veghe funebră.

În cele din urmă sosi şi doctorul Jeffrey, care părea foarte grăbit. Intră la Sandy împreună cu mama ei. Între timp îşi făcu apariția şi avocatul. Amândoi reuşiră să-i convingă pe

polițist şi pe doamna Sherrill să lase lucrurile aşa cum erau până a doua zi dimineață.

L-am condus pe medic până la maşină.

— Pot să-i pun câteva întrebări fetei, doctore?

— Nu mai mult de cinci minute. Are nevoie de odihnă.

— De cât timp o îngrijiți?

— Trei-patru ani. De când şi-a lăsat medicul pediatru.

— Vara trecută a apelat la îngrijirile doctorului Converse, din Beverly Hills. Ştiați?

— Nu, n-am auzit niciodată de acest domn. Pentru ce afecțiune a tratat-o?

— N-a vrut să-mi spună. Dar cred că dumitale ți-ar spune. Asta ar putea să lămurească puțin lucrurile.

— Crezi? Bine, am să-i dau un telefon.

Polițistul şi doamna Sherrill au urcat în maşina lor de patrulare şi au plecat în urma doctorului. Berenice Sebastian se uita din prag cum se îndepărtau.

— Domnul fie lăudat, am reuşit să scăpăm în seara asta de ei! Îți mulțumesc, domnule Archer, pentru inițiativa dumitale. (Se dădu într-o parte ca să mă lase să intru, închise uşa şi se sprijini de ea, de parcă ar fi vrut să simtă mai bine pulsul nopții de afară.) Crezi că au să ne-o lase?

— Asta depinde de multe lucruri. Sandy nu e singura vinovată. Poate că de vină sunt şi relațiile pe care le-ați avut cu ea.

— Mai curând împotriva lui Keith are ceva.

— Deci un al treilea motiv. Problema asta trebuie s-o revolvați între voi. Ce-i reproşează Sandy tatălui ei?

— Nu ştiu... făcu ea, dar îşi feri imediat privirea lăsând capul în jos.

— Nu te cred, doamnă Sebastian. Vrei să-mi arăți jurnalul intim, al fetei dumitale?

— L-am distrus, aşa cum am mai spus.

Îşi lăsă în jos pleoapele şi le acoperi cu mâna ei fină.

— Aş vrea să ştiu ce era în el ca să-i justifice distrugerea.

— Nu pot să spun. Refuz să mă supun unei astfel de

umilințe...

Încercă să scape. Am făcut un pas într-o parte şi s-a lipit de mine. Am fost invadat de o senzație tulbure care mi s-a urcat la cap...

Ca printr-un consimțământ tacit, ne-am despărțit în acelaşi timp. Dar acum între noi intervenise o schimbare, o schimbare care făcea ca totul să devină posibil în relația noastră...

— Scuză-mă... murmură ea, fără să precizeze ce gândea.

— E vina mea... N-am terminat. (Totul între noi căpătase acum un sens dublu.) S-ar putea ca Sandy să-mi răspundă la întrebări. Medicul mi-a dat voie să vorbesc cu ea.

— Despre ce?

— Ieri seară a declarat că Davy Spanner căuta un loc unde trăise pe când era copil. Sper să-mi vorbească cu mai multă precizie de acest loc.

— Asta e tot?

— Deocamdată, da.

— Foarte bine. Poți să-i vorbeşti.

Ne-am despărțit în fața salonului, unde Sebastian şi avocatul lui discutau despre cauțiune. Uşa de la camera fetei era închisă cu cheia. Mama ei răsuci o dată cheia în broască şi împinse uşor uşa.

— Sandy, eşti trează?

— Ce, credeai că dorm?

— Nu e frumos să-mi răspunzi astfel, îi zise mama ei cu un ton ciudat de nuanțat, de parcă s-ar fi adresat unui redus mintal. Domnul Archer doreşte să-ți vorbească... Îți aminteşti de domnul Archer, nu-i aşa?

— Cum aş putea să-l uit?

— Sandy, te rog, redevin-o tu însăți...

— Dar *eu* sunt, aşa cum am devenit. Trimite-l pe polițai.

Se vedea clar că făcea pe grozava, şi că această atitudine îi era dictată de un complex de culpabilitate, de spaima şi de dezgustul de ea însăşi, la care se adăuga un dispreț agresiv față de mama ei.

Stătea în pat, strângând la piept unul dintre animalele din pluş: un prepelicar din catifea brună, cu urechi atârnânde şi o limbuță roşie. Sandy avea pleoapele grele şi era aprinsă la față. Berenice Sebastian se îndepărtă fără zgomot şi m-am aşezat la capătul patului, astfel încât s-o pot privi drept în ochi.

— Bună, Sandy.

— Bună. Au să mă bage la închisoare, declară ea cu un ton neutru. Asta şi vrei, nu-i aşa?

— Ascultă, Sandy. Totul va fi mai bine pentru toată lumea dacă am reuşi să-l găsim pe Davy mai înainte de a-l omorî pe domnul Hackett. Ştii unde s-ar putea afla?

— Nu.

— Mi-ai spus noaptea trecută că Davy căuta un loc unde trăise mai demult. Ştii unde se află acest loc, Sandy?

— Cum aş putea să ştiu, din moment ce nici Davy nu ştia? Ştiu doar că era undeva pe munte, la nord de Santa Teresa. Un fel de fermă, unde trăia înainte de a fi dus la orfelinat.

— Ți-a descris locul?

— Greu de spus. Casa a ars cu multă vreme în urmă, şi cineva a improvizat un acoperiş numai peste o parte din casă.

— De ce voia atât de mult să se întoarcă acolo, Sandy?

— Nu ştiu. Trăise acolo pe vremuri cu părinții lui. Şi probabil că îşi închipuie că asolo e paradisul, sau ceva în genul ăsta.

— Laurel Smith era mama lui, nu-i aşa?

— Cred că da. În orice caz, ea aşa zicea. Dar l-a părăsit când era mic de tot. (Sandy respiră adânc.) I-am spus că a fost foarte norocos că nu a avut mamă.

— Ce le reproşezi părinților tăi, Sandy?

— Nu vreau să vorbesc d'asta.

— De ce te-ai încurcat în aventura asta cu Davy? Tu nu eşti o fată care să facă aşa ceva.

— Nu mă cunoşti. Am un fond rău.

Voia din nou să facă pe interesanta. Dar era ceva încă şi

mai rău: evoluând între umbră şi lumină, mintea ei se răsucea ca o monedă pe care ar fi aruncat-o ea însăşi în aer.

Când am ajuns pe culoar, unde mă aştepta Berenice Sebastian, mi-am dat brusc seama că din camera lui Sandy dispăruse ceva: rama de argint cu fotografia tinerei Heidi Gensler fusese luată...

19

Cu permisiunea soției lui Sebastian, m-am închis în cabinetul de lucru al lui Keith şi am cerut legătura cu Albert Blevins la hotelul Bowman.

Tăcerea de la celălalt capăt al firului a fost întreruptă de o succesiune de voci: Albert coboară imediat... Albert nu era în camera lui dar îl căutau... Cu siguranță că Albert ieşise din hotel şi nimeni nu ştia când se va întoarce...

I-am lăsat un mesaj, cerându-i să mă sune cu taxă inversă, dar mă îndoiam că îmi va telefona în seara asta.

Mai dispuneam de o eventuală sursă de informații. Am scos documentele cumpărate de la Albert Blevins, le-am întins pe biroul lui Sebastian şi am recitit cu atenție scrisoarea pe care Alma Krug, soacra lui Albert, i-o adresase în 1948 de la domiciliul ei din Santa Monica, West Capo Street, nr. 209.

„Jasper, Laurel şi copilaşul vor mai rămâne o vreme la noi, scrisese doamna Krug, iar Jasper va încerca după aceea să se ocupe de creşterea vitelor."

Am căutat numele Almei Krug în cartea de telefon, am întrebat la informații, degeaba. Scrisoarea doamnei Krug fusese scrisă cu aproape douăzeci de ani în urmă. Probabil că era foarte bătrână, poate nici nu mai era în viață.

Trebuia totuşi să fiu sigur. Mi-am luat rămas bun de la soții Sebastian şi m-am îndreptat spre Santa Monica.

Circulația pe autostradă, deşi foarte intensă, se desfăşura totuşi în flux continuu. Dârele luminoase lăsate de faruri se revărsau de pe Sepulveda ca o cascadă luminoasă.

Am simțit o senzație surprinzătoare de euforie. Dacă doamna Krug ar mai fi fost în viață, şi ar mai fi fost în stare să-mi explice unde se afla ferma, aş fi putut să rezolv cazul

înainte de a se face ziuă. La un moment dat chiar m-am gândit ce-aş putea să fac cu acei o sută de mii de dolari. Drace, aproape că aş putea să mă las de meserie!

Pe West Capo Street, la numărul 209, era o clădire mică cu un etaj. Palmieri puşi în valoare de proiectoare se înclinau înaintea faţadei.

L-am găsit pe administrator în apartamentul numărul unu. Era un bărbat de vârstă mijlocie, care îşi strecură degetul între paginile registrului pe care-l studia ca să ştie unde rămăsese. L-am anunţat cine eram şi am aflat că se numea Ralph Cuddy.

— Pe vremuri trăia aici o doamnă pe nume Alma Krug. Ştii unde aş putea s-o găsesc acum?

— E la azil. În urmă cu câţiva ani şi-a fracturat şoldul.

— Ce rău îmi pare... Aş fi vrut să vorbesc cu ea.

— Despre ce?

— O problemă de familie.

— Doamna Krug nu mai are familie.

— Ba da. Chiar azi am stat de vorbă cu Albert Blevins, ginerele ei.

— Ah, da. Primul soţ al Henriettei... Stai puţin.

Se îndreptă spre biroul aflat la celălalt capăt al încăperii şi se întoarse cu adresa azilului din Oahwood scrisă pe o hârtiuţă.

Azilul era o construcţie mare în stil spaniol, datând de prin anii douăzeci. Două şiruri de pini formau un fel de boltă deasupra aleii principale.

Impresia se estompa însă în holul mare de la intrare. Bătrânii, în grupuri de doi sau trei, flecăreau între ei, încercând să recreeze o aparenţă de viaţă, ducându-te cu gândul la nişte refugiaţi care şi-ar fi găsit adăpost la vreun conac princiar.

O infirmieră mă însoţi până la camera doamnei Krug, o încăpere spaţioasă şi bine mobilată. O doamnă bătrână cu părul alb, îmbrăcată într-un capot de lână, cu o cuvertură tricotată pe genunchi, stătea într-un scaun rulant şi se uita

la televizor. Între degetele atinse de artrită, bătrâna ținea o biblie deschisă.

Infirmiera dădu televizorul mai încet.

— Doamnă Krug, e aici un domn care doreşte să vă vadă.

Bătrâna îşi ridică spre mine ochii pe care ochelarii i-i făcea mai mari decât în realitate.

— Cine sunteți?

— Mă numesc Lew Archer... Vă amintiți de Albert Blevins, care se căsătorise cu fata dumneavoastră Henrietta?

— Sigur că îmi amintesc de el. Memoria mi-e încă bună, slabă Domnului! Şi ce-ați venit să-mi spuneți despre Albert?

— Chiar azi am stat de vorbă cu el la San Francisco.

— Serios? Cred că sunt aproape douăzeci de ani de când nu mai ştiu nimic despre el! Îi scrisesem să vină să ne vadă când s-a născut fiul lui Jasper, dar Albert nu mi-a răspuns la scrisoare.

Infirmiera ieşi. Am luat un scaun şi doamna Krug s-a aplecat spre mine.

— Ce face Albert? Mereu acelaşi?...

— Neschimbat. Trăieşte singur într-o cameră de hotel.

— Asta nu mă miră. Totdeauna am spus că omul ăsta nu era făcut să se însoare. Şi cu atât mai puțin cu Henrietta. La început am crezut că numai el era vinovat de neînțelegerea dintre ei. Dar când am văzut tot ce-a făcut fiica mea mai târziu... (Îşi muşcă buzele, de parcă ar fi vrut să nu-şi mai amintească.) Albert v-a trimis?

— Nu chiar. În cursul convorbirii noastre, mi-a pomenit de acea fermă pe care i-o lăsaseți în folosință...

Bătrâna încuviință dând din cap.

— Adevărat. Era în 1927, anul în care Albert s-a însurat cu Henrietta. Dacă vreți să ştiți, începusem să mă cam satur de crescutul orătăniilor. Eram învățătoare, fată de oraş. Îmi ajungeau douăzeci de ani de dat mâncare la găini. Am insistat pe lângă soțul meu să ne instalăm aici. Şi-a găsit o slujbă, la un serviciu de pază, pe care şi-a păstrat-o până la pensie. Albert şi Henrietta au luat în primire ferma, dar după

doi ani s-au despărțit. Ferma aceea e blestemată... V-a povestit Albert?

— Ce?

— Lucrurile care s-au petrecut acolo... Nu, n-a putut să vă spună, pentru că nu ştie totul. Au început prin a da foc casei, şi apoi Henrietta l-a părăsit, lăsându-l singur cu micul Jasper. Eu şi soțul meu l-am luat pe Jasper şi l-am crescut. Şi pot să vă asigur că n-a fost un lucru uşor. Era o figură.

Apoi, când Jasper s-a însurat şi el, i-a intrat în cap să se întoarcă la fermă. Nu ca să muncească acolo, se-nțelege. Credea că va avea astfel un acoperiş deasupra capului fără să plătească şi va putea să picteze liniştit peisajele din jur. Iar cu banii nu stătea prea grozav. Îi trimiteam eu şi soțul meu, după ce a făcut praf dota micuței Laurel. (Mâinile ei cu vene proeminente se crispară pe marginea scaunului rulant.) Şi ştiți cum şi-a dovedit recunoştința acest nepot prea răsfățat?

— Nu. Albert nu mi-a vorbit despre asta.

— Jasper a plecat într-o bună zi cu Laurel şi băiețelul lor, şi de atunci n-am mai auzit niciodată de ei. Jasper nu făcea mai multe parale decât mama lui. Şi, deşi e fiica mea, trebuie să recunosc că e o ingrată!

N-am crezut că ar fi necesar să-i spun Almei Krug că Jasper şi Laurel muriseră. Ochii bătrânei erau şi aşa prea strălucitori. O expresie amară îi încremenise gura, ca la o senzație a propriei sale morți. După o nouă tăcere, bătrâna se întoarse spre mine.

— Dar cred că nu ați venit ca să mă auziți cum mă plâng. *Pentru ce* ați venit?

— Aş vrea să văd ferma.

— Ce să faceți cu ea? E un pământ uzat, steril. Aproape deşertic. Mai curând ai putea să creşti acolo ereți decât vite. Iar după ce Jasper şi Laurel au dispărut, ferma a fost lăsată perceptorului.

— Cred că nepotul dumneavoastră Davy se află acolo în acest moment.

— Credeți?... Oh, cred că acum e un tânăr în toată firea.

— Foarte tânăr. Davy nu are decât nouăsprezece ani.

— Ce face?

— Nu mare lucru.

— Seamănă probabil cu tatăl lui. Jasper s-a hrănit totdeauna cu himere.

— Ați putea să-mi spuneți drumul pe care se ajunge la acea fermă, doamnă Krug?

— Sigur. Ştiți Rodeo City? Când ajungeți în centrul oraşului, la intersecția principală, în dreptul hotelului Rodeo, având biroul şerifului drept în față, faceți la dreapta, treceți prin fața terenului de rodeo şi mergeți tot aşa încă vreo treizeci de kilometri până la o mică aşezare numită Centerville. La şcoala de-acolo am predat şi eu pe vremuri. De acolo, mai mergeți spre nord încă vreo douăzeci de kilometri... Nu e prea uşor de găsit, mai ales noaptea. Vreți să vă duceți acolo în seara asta?

I-am răspuns că da.

— În acest caz, ați face mai bine dacă la Centerville ați întreba pe unde s-o luați. Toată lumea din Centerville cunoaşte ferma Krug. (Se opri câteva clipe, apoi reluă:) E curios cum toate generațiile din familie se întorc până la urmă acolo... E o fermă blestemată... Suntem o familie blestemată...

Nici măcar n-am încercat s-o contrazic.

— Dacă dați ochii cu Davy, puteți să-i spuneți unde e bunica lui... Oh, dar nici eu nu ştiu dacă e bine... Abia am cu ce să trăiesc. Plătesc aici o sută de dolari pe lună... Nu-i spuneți nimic decât dacă vă întreabă de mine. N-aş mai vrea să-l mai întrețin încă o dată pe Jasper. Sau pe Laurel. Totuşi Laurel era o fată drăguță, dar şi ea s-a purtat ca o ingrată. Am primit-o în casa mea şi am făcut totul pentru ea... Dar a dispărut şi ea ca toți ceilalți...

— Era şi ea rudă cu dumneavoastră?

— Nu. Venea din Texas. Avea grijă de ea un om foarte bogat. El ne-o trimisese.

— Nu înțeleg...

— Nimeni nu vă obligă. N-am s-o vorbesc de rău pe Laurel. Nu era nici fata, nici nepoata mea, dar o preferam tuturor celorlalți...

Spusele bătrânei se sfârşiră într-un murmur. Camera se umpluse de umbrele trecutului.

M-am ridicat să plec.

Alma Krug îmi întinse mâna ei delicată şi noduroasă totodată.

— Te rog, înainte de a pleca, dă mai tare sonorul. Vreau să mai aud şi altceva.

20

În hol, numărul supraviețuitorilor din războiul generațiilor se redusese la vreo şase.

— Domnilor şi doamnelor, e ora să mergeți la culcare! anunță un angajat al azilului conducându-i spre camerele lor.

Chiar în aceeaşi clipă apăru în prag Jack Fleischer. Avea o privire vitroasă din cauza oboselii şi alcoolului.

— Aş vrea să vorbesc cu doamna Krug, zise el.

— Îmi pare rău, domnule. Ora de vizită a trecut.

— E ceva important. Sunt de la poliție, zise el arătându-şi insigna.

— N-am nici o putere, domnule. Astea sunt dispozițiile pe care le-am primit.

Pe nepusă masă, Fleischer îl pălmui cu putere pe cel din fața lui. Omul căzu, apoi se ridică.

M-am strecurat la spatele lui Fleischer şi i-am sucit brațul la spate. L-am scos în stradă şi i-am dat drumul. Imediat a scos pistolul.

— Te arestez! strigă el. Pentru că te-ai opus unui polițist aflat în exercițiul funcțiunilor.

— Las-o moartă, Jack. Nu eşti în sectorul tău. Şi am şi martori.

Angajatul azilului şi bătrâneii se uitau la noi de pe trepte. Jack Fleischer întoarse capul. L-am lovit peste armă şi am luat-o de jos tocmai în momentul în care se arunca după ea. În patru labe, ca un câine, răcni la mine spumegând de furie:

— O să te bag la bulău!

— Să chem poliția? întrebă omul pălmuit.

— Eu *sunt* de la poliție! izbucni Fleischer.

— Nu mai eşti. Eşti la pensie, după câte am auzit.

Fleischer îşi miji ochii care îi luceau ca un cuarț galben în penumbră.

— Cine dracu eşti?

— Lew Archer, detectiv particular.

— Ei bine, dacă nu vrei să rămâi fără licență, dă-mi înapoi arma, mă amenință el întinzând spre mine mâna lui mare şi roşie.

— Nu mai înainte de a avea o mică discuție, Jack.

Ne îndepărtarăm spre maşinile noastre, măsurându-ne tot timpul din priviri.

— Ce cauți aici, Jack?

— Lucrez la un caz vechi, un accident mortal care a avut loc cu mai mulți ani în urmă.

— Îl cunoşteai pe Jasper Blevins? l-am întrebat brusc.

— Nu, n-am dat niciodată ochii cu el, răspunse el cu un ton calm.

— Dar o cunoşteai pe Laurel, nevasta lui...

— Posibil. Mai puțin bine decât şi-ar putea închipui unii.

— De ce nu i-ai cerut să vină să identifice cadavrul soțului ei?

Nu răspunse imediat.

— Faci o anchetă oficială? mă întrebă el în cele din urmă.

— Nu.

— Nu vrei să facem câțiva paşi?

Ne-am îndepărtat pe alee, sub bolta şi mai întunecată a pinilor.

— Recunosc că am făcut o greşeală acum cincisprezece ani, zise Fleischer, dar n-am de gând să răscolesc rahatul. Niciodată n-ar fi trebuit să am încredere în târfa aia.

— Laurel a spus că cel călcat de tren nu era soțul ei.

— A spus ea multe lucruri. Numai minciuni. Cum m-a mai păcălit, afurisita!

— Nu poți să-i pui totul în cârcă. Era treaba *ta* să identifici cadavrul.

— Doar n-o să mă înveți tu ce aveam de făcut, nu? În treizeci de ani de serviciu am avut de-a face cu o sumedenie de cazuri de vagabonzi călcați de tren. De unde era să ştiu că ăsta era diferit de ceilalți?

— Şi prin ce era diferit, Jack?

— O ştii la fel de bine ca şi mine... Am crezut că vrei să ne înțelegem. Dar văd că vrei doar să iei fără să dai nimic în schimb... Pentru ce te afli aici?

— Anchetez răpirea lui Stephen Hackett... Nu face mutra asta, ştii bine despre ce e vorba. Ai citit articolul din ziarul de la San Francisco care relatează toată povestea.

Se întoarse în loc cu fața spre mine.

— Prin urmare tu mă filai la San Francisco! De fapt, ce ai cu mine?

— Nimic personal. Cazurile de care ne ocupăm sunt legate. Davy, fiul lui Jasper Blevins, l-a răpit ieri pe Hackett.

Fleischer respiră adânc.

— În ziar scrie că acest Hackett e plin de lovele…

— Da, dar nu a fost vorba de răscumpărare, am precizat eu. Scopul lui e să-l omoare pe Hackett... dacă nu a şi făcut-o până acum.

— Dumnezeule mare! Nu poate să facă asta! exclamă Fleischer de parcă propria lui viață ar fi fost în joc.

— Îl cunoşti p Hackett? l-am întrebat.

— Nu l-am văzut în viața mea... Dar cu chestia asta se pot câştiga bani serioşi, băiete. Noi doi avem tot interesul să lucrăm împreună.

Nu țineam deloc să-l am pe Fleischer asociat. Nu aveam încredere în el. Pe de altă parte, era singura persoană în viață care avea habar de nişte dedesubturi ale acestui caz. Şi cunoştea ca pe buzunarul lui comitatul Santa Teresa...

— Îți aminteşti de ferma Krug, de lângă Centerville?

— Da. Ştiu unde e.

— S-ar putea ca Davy să-l țină acolo sechestrat pe Stephen Hackett.

— Atunci, hai să mergem! Ce mai aşteptăm? se repezi Fleischer.

Ne-am întors la maşini. I-am dat înapoi revolverul. Privindu-l aşa, față în față, în semiobscuritate, am avut impresia că mă privesc într-o oglindă care deformează.

Nici unul dintre noi nu făcuse aluzie la moartea celei care fusese Laurel Smith.

21

Ne-am înțeles să luăm maşina lui Fleischer, care era mai nouă şi mai rapidă. Pe a mea am lăsat-o la o stație de benzină din Canoga Park, nu departe de casa familiei Sebastian.

Am condus eu. Fleischer moțăia lângă mine. Am străbătut valea San Fernando. În momentul în care am trecut hotarul comitatului Santa Teresa, Fleischer se trezi ca un cal care simte grajdul.

Câțiva kilometri mai departe, pe o porțiune pustie a autostrăzii, Fleischer îmi ceru să opresc maşina în dreptul unui pâlc de eucalipți, vrând, mă gândeam eu, să-şi satisfacă o nevoie naturală. N-a coborât însă din maşină, după ce am tras maşina pe marginea drumului.

S-a întors brusc spre mine şi m-a lovit puternic în cap cu patul armei. Mi-am pierdut imediat cunoştința. După un timp, bezna în care eram cufundat a început să fie populată de coşmaruri. Dar roțile mari care se roteau în capul meu ca un angrenaj fatal nu erau cele ale eternității, ci ale unei locomotive diesel. Eram culcat pe calea ferată, iar trenul venea cu viteză spre mine, legănându-şi ochiul de ciclop...

Mecanicul acționează semnalul sonor de avertizare... şi atunci mi-am dat seama că nu eram culcat pe calea ferată, ci pe autostradă. Camionul, luminat ca un pom de Crăciun, venea peste mine claxonând de zor...

Degeaba ar fi frânat în disperare, n-ar fi reuşit să oprească la timp.... Neputincios, l-am văzut brusc acoperind stelele de deasupra mea... Apoi l-am văzut din nou, dar sângele îmi circula cu o viteză nebună prin toate venele corpului...

Alte vehicule veneau dinspre sud. M-am târât cu greutate, îndepărtându-mă puțin câte puțin de mijlocul drumului, la fel de stângaci ca o lăcustă rănită. Eucalipții fremătau în bătaia vântului, murmurând ca nişte martori ai trădării lui

Fleischer. Mi-am căutat revolverul. Dispăruse.

Şoferul camionului, după ce se convinse că nu el mă rănise - în ciuda sângelui care îmi curgea pe față -, acceptă fără entuziasm să mă ducă până la intrarea în Santa Teresa, în fața stației de benzină Power Plus.

M-am dus imediat la toaletă şi mi-am dat cu apă pe față. Aveam o tăietură tumefiată deasupra tâmplei, dar nu mai sângera.

Am ieşit şi i-am cerut lui Fred Cram, tânărul care şchiopăta, să-mi dea voie să dau un telefon. M-a recunoscut imediat.

— Ați găsit-o pe fată?

— Am găsit-o. Mulțumesc pentru ajutor... Pot să dau un telefon?

Ceasul electric din birou arăta că se făcuse douăsprezece noaptea. Miezul nopții... Hotărât lucru, asta era ora mea favorită la care îi deranjam pe soții Langston. Am căutat numărul în cartea de telefon. Mi-a răspuns Hank, cu o voce voit înăbuşită...

— Aici Archer, i-am zis imediat. Cred că ai să mă înjuri.

— Ah! făcu el brusc bine dispus. Tocmai mă întrebam ce-ai mai făcut.

— Hank, cred că ştiu unde e Davy. De altfel, şi Fleischer ştie... În momentul ăsta e în drum spre locul acela... Ce-ai zice de încă o plimbare nocturnă? Cred că Davy îl sechestrează pe Hackett într-o fermă de lângă Centerville, în nordul comitatului. Ia o armă cu tine.

— Nu am decât un pistol de antrenament de 32.

I-am explicat unde mă aflam. Un moment mai târziu îşi făcu apariția şi maşina break a lui Langston. Privirea lui sensibilă se îndreptă imediat spre fața mea.

— Eşti rănit? Ai nevoie de un medic?

— Deocamdată nu. Deja am o jumătate de oră întârziere față de Fleischer.

— Cum a ajuns să se amestece în această poveste?

— Tot timpul a fost amestecat în povestea asta. Am făcut

greşeala să încerc să lucrez cu el. Colaborarea noastră a durat o oră. M-a lovit în cap şi m-a lăsat fără cunoştință în mijlocul drumului.

— Nu crezi că ar trebui anunțată poliția?

— N-am mai face nimic... Ai luat o lanternă?

— Găseşti în compartimentul de bord.

Am trecut în spate şi am încercat să dorm, în timp ce maşina se îndrepta spre nord. Dar de câte ori trecea un camion, mă trezeam tresărind.

În momentul în care drumul cotea afară din oraş, a început să plouă. Deasupra munților, spre nord, fulgerele brăzdau cerul întunecat. Drumul ne duse din nou spre coastă. Acolo, cerul nopții era senin iar ochiul alb al astrului lunar se ivea la orizont deasupra oceanului. Am recunoscut intersecția unde o găsisem pe Sandy noaptea trecută.

Mă tot gândeam la fată. Parcă trecuse prin toate fazele lunii. Albă, precum un simbol al purității, îşi arătase şi ea, rând pe rând, o față ascunsă, întunecată şi marcată de semne, rece şi întristată... Destinul ei depindea de rezultatul acestei călătorii la capătul nopții.

Dacă îl aduceam înapoi pe Hackett viu, mai avea o şansă să scape. Dacă Hackett murea, viitorul ei se stingea odată cu el.

22

Trecuse de ora unu dimineața când am ajuns la Rodeo City, mică stațiune balneară care se întinde între drum şi țărm.

Am străbătut artera principală şi, când am întâlnit panoul cu inscripția „CENTERVILLE 30 KM”, am cotit pe drumul care ducea afară din oraş. După arena de rodeo, drumul urca şerpuind printre colibe. Marginea şoselei deveni brusc mai abruptă şi în curând am traversat o trecătoare ale cărei piscuri se înălțau până dincolo de nori. Condensarea ceții pe parbriz ne obliga să înaintăm cu prudență.

Dincolo de trecătoare, ploaia a început să răpăie pe acoperişul maşinii. Am trecut din nou în față şi am încercat să şterg geamurile, dar asta n-a folosit la mare lucru.

A plouat întruna până la Centerville. Din când în când un fulger sfâşia cerul, luminând pereții abrupți ai văii.

Certerville era unul din acele cătunuri tipice din vestul țării care nu s-au schimbat deloc de două generații. O stradă centrală, de fiecare parte a ei înşirându-se case modeste de lemn, un magazin universal cu o pompă de benzină, o şcoală şi o bisericuță albă care se detaşa în haloul farurilor noastre.

Singura clădire încă luminată era un fel de bar, lângă magazinul universal. Un bărbat cu şorț alb la brâu freca tejgheaua cu o cârpă, în spatele geamului la care fusese deja agățată plăcuța cu „ÎNCHIS”. Am alergat prin ploaia torențială şi am bătut la uşă. Cu o oarecare reticență, bărbatul catadicsi până la urmă să-rni deschidă.

— Iertați-mă că vă deranjez. Ați putea să-mi spuneți cum ajungi la ferma Krug?

— Mda, po’ să vă spun, da’ asta nu înseamnă că o să şi ajungeți. La ora asta probabil că torentul a dat pe dinafară.

— Şi?

— Şi când îşi umflă apele trece peste drumul care duce la

fermă. Da' io nu spun să nu vă duceți. Celălalt probabil că a ajuns; oricum, nu s-a mai întors.

— Vă referiți la Jack Fleischer?

— Ah, îl cunoaşteți pe Jack?... Ce se întâmplă în seara asta la fermă? (Îmi trase o palmă amicală.) O fi vreo fată acolo? N-ar fi pentru prima dată! Oricum, urâtă noapte pentru o întâlnire galantă...

I-am făcut semn lui Hank Langston să vină şi el înăuntru. Al Simmons, bărbatul cu şorț, întinse o hârtie pe tejghea şi ne făcu o mică schiță. Intrarea fermei se afla la optsprezece kilometri nord de Centerville, dar ne încurca torentul acela cu apele în creştere.

— Dacă vă împotmoliți, zise Sommons, am un tractor cu care pot să vă scot de-acolo. Contra cost, firește. Dar dacă, din nenorocire, maşina e luată de apă, în cazul ăsta nu se mai poate face nimic...

Am pornit mai departe pe drumul plin de pietriş. Ploaia, dusă de vânt, ne şuiera pe la urechi. Am traversat câteva râulețe înainte de a ajunge la torentul cu pricina exact la optsprezece kilometri de Centerville, O apă galbenă şi repede, biciuită de ploaie şi lată de cel puțin treizeci de metri, tăia complet drumul.

— Crezi că putem trece, Hank?

— Nu ştiu cât de adâncă e apa. N-aş vrea să rămân fără maşină...

— Voi încerca să trec pe jos, m-am hotărât eu.

Am luat revolverul şi lanterna şi le-am vârât în buzunarele de la piept ale hainei. Apoi mi-am scos pantofii, şosetele şi pantalonii şi le-am pus în maşină.

Apa era rece şi pietrişul îmi rănea picioarele. Deşi apa nu-mi trecea dincolo de coapse, forța curentului mă împingea într-o parte făcându-mi înaintarea foarte dificilă. Când am ajuns în locul cel mai adânc, în mijlocul torentului, a trebuit să mă opintesc bine, cu picioarele îndepărtate, şi să mă aplec înainte ca să-mi păstrez echilibrul.

Ajungând pe celalalt mal, am zărit un soi de balot cenuşiu

abandonat pe marginea drumului. Călcând prin apă m-am apropiat şi am văzut că era vorba de un corp omenesc îmbrăcat în gri. Mi-am îndreptat lanterna spre el.

Era Hackett întins pe spate. Ploaia îl bătea peste faţă, dar trăsăturile lui erau atât de tumefiate de lovituri încât era aproape de nerecunoscut. Avea hainele ude şi părul plin de noroi.

L-am ajutat să se ridice în capul oaselor. Capul îi recăzu, bălăbănindu-se, pe umărul meu.

— Sunt Lew Archer. Unde e Davy Spanner?

— A fugit... (Se exprima cu dificultate, de parcă ar fi avut gura plină de sânge.) L-a omorât pe celălalt şi a fugit...

— L-a omorât pe Jack Fleischer?

— Nu ştiu cum îl cheamă... Dar Spanner i-a zburat... creierii... Arată îngrozitor... Apoi m-a lovit până când am leşinat... şi presupun că m-a lăsat crezându-mă mort... Ploaia m-a readus în simţiri... M-am târât până aici, dar am leşinat din nou...

I-am recomandat să nu se mişte până când aduceam maşina acolo. Deodată mi-am amintit de maşina lui Fleischer. Dacă era mort, mai bine să mă folosesc de maşina lui.

— Unde e maşina tipului pe care l-a omorât? l-am întrebat pe Hackett.

— Mi se pare că am văzut o maşină în spatele hambarului, zise el arătând undeva spre dreapta.

Am mers vreo sută de metri. Ploile săpaseră poteca până la stâncă. Am văzut în sfârşit hambarul cu pricina, o magherniţă pe jumătate dărăpănată, cu pereţii sparţi. Dinăuntru îşi luă zborul o cucuvea. Am tresărit de parcă aş fi văzut fantoma lui Jack Fleischer.

Maşina era într-adevăr acolo, uşile nu erau încuiate, dar n-am găsit cheile. Cu siguranţă că rămăseseră în buzunarul lui Fleischer. A trebuit să mă forţez rău de tot ca să urc până la casă.

În afară de o mică porţiune acoperită sumar cu un

acoperiş plat, din fosta locuinţă nu mai rămăsese aproape nimic, cu excepţia vechii fundaţii de piatră. Cartonul asfaltat care ţinea loc de acoperiş fâlfâia în vânt, iar uşa scorojită nu se mai închidea.

Înăuntru, cadavrul lui Jack Fleischer zăcea pe ciment. Infiltrându-se printr-o crăpătură a acoperişului, apa de ploaie îi şiroia pe faţă... Încă era cald. I-am luat cheile din buzunarul pantalonilor, iar în cel de la piept am găsit şi fotocopiile pe care le făcuse la San Francisco. Am luat câte un exemplar din fiecare.

Înainte de a părăsi locul, am plimbat repede lumina lanternei în jurul meu. Într-un colţ fuseseră amenajate două paturi suprapuse. În patul de jos mai era încă un sac de dormit. Restul mobilierului era format dintr-un fotoliu făcut dintr-un butoi vechi. Pe jos zăceau, câteva benzi de leucoplast şi mucuri de ţigară.

L-am lăsat pe Fleischer în grija poliţiei şi am coborât panta noroioasă până la locul unde se afla maşina. Motorul porni imediat.

Am condus cu viteză redusă până acolo unde mă aştepta Hackett, cu capul sprijinit pe genunchi, şi l-am ajutat să se aşeze pe scaunul din faţă.

— Las-o baltă, Lew, e prea adâncă! îmi strigă Hank de pe celălalt mal.

Dar nu aveam de ales. Nu mă simţeam în stare să-l port în braţe până în partea cealaltă. Ar fi fost destul să fac un pas greşit şi Hackett ar fi fost luat de curent....

Am intrat uşor cu maşina în apă, ghidându-mă după farurile lui Hank Langston şi trăgând speranţa că drumul nu făcea curbe. Preţ de câteva clipe, clipe în care am simţit cum tremur, cam pe la mijlocul torentului, maşina începu să plutească. Porni în derivă câteva secunde, apoi se lovi de o asperitate a solului şi reveni pe axă.

Traversarea s-a terminat fără alt incident. L-am ajutat amândoi pe Hackett să se instaleze pe bancheta din spate a breack-ului. Mi-am pus pantalonii pe mine şi l-am acoperit

pe Hackett cu un pled.

Apoi am încuiat portierele maşinii lui Fleischer şi am lăsat-o pe drum.

Se scurseseră mai mult de două ore de când trecusem prima dată, dar lumina ardea şi acum la Al Simmons.

— Ah, văd că ați reuşit să treceți!

— Noi, da. Nu însă şi Fleischer. A fost împuşcat. Cu o carabină cu țeava retezată care i-a zburat creierii.

— Totdeauna mi-a zis că acolo o să-i rămână oasele, la ferma aia blestemată.

Mi-a dat numărul şerifului din Rodeo City. Polițistul de serviciu, un anume Pennell, păru foarte impresionat de această veste.

— Jack? Păi tocmai a trecut în seara asta pe la mine...

— Ce ți-a spus?

— Că se duce la ferma Krug. N-a vrut să-mi spună pentru ce dar, dacă nu se întorcea până dimineață, trebuia să urc acolo sus împreună cu doi oameni.

— Ei bine, te poți duce imediat, fără să mai aştepți până dimineață... Nu! Mai bine aşteaptă-mă la birou. Şi cheamă şi o ambulanță. Aduc un rănit.

M-am ferit să menționez numele lui Hackett, căci speram să-l pot duce înapoi acasă mai înainte ca vestea să se răspândească.

În spatele tejghelei sale, Al Simmons nu pierduse nici un cuvințel din convorbirea noastră.

— Ştiți de ce venea Fleischer la ferma Krug?

— Nu ştiu dacă trebuie să vă spun... (Dar ochii lui ardeau de dorința de a se descărca de acest secret.) Jack e mort... Şi apoi era căsătorit... N-aş vrea să ajungă la urechile doamnei Fleischer...

— E vorba de o altă femeie?

— Bineînțeles. Jack avea calități, nimic de zis, dar totdeauna, a fost un afemeiat înrăit. Acum vreo cincisprezece ani îi ardea fundul după fata care locuia acolo sus. Trecea să-şi ia bere de la mine şi se repezea sus să petreacă noaptea cu

ea. Să ştiți că aş greşi dacă l-aş critica - Laurel Blevins era o fetişcană frumoasă foc...

— Şi soțul ei nu zicea nimic?

— Nu cred că ştia. Jasper Blevins era mereu plecat. Mereu prin munți şi văi la vânătoare sau cu şevaletul în cârcă să picteze. Zicea că e artist, dar nevasta şi copilaşul lui trăiau mai prost decât indienii în maghernița aia veche. În timp ce Jack era un băiat frumos şi avea şi bani. După plecarea lui Blevins, Jack a vorbit cu Mamie Hagedorn s-o găzduiască pe Laurel. Ştiu asta chiar de la Mamie Hagedorn.

— Cu Blevins ce s-a întâmplat?

— A continuat să călătorească. Ăsta a fost totdeauna un ratat.

L-am întrebat pe Al Simmons dacă l-a zărit pe Davy. Şi-a amintit că a văzut un tip, la volanul unei maşini mici de culoare verde, luând-o pe drumul spre fermă dimineața trecută foarte devreme. Dar nu-l văzuse trecând înapoi.

— Mai există vreun drum pe care se poate pleca de-acolo?

— Mai e un drum spre nord-vest, dar e nevoie de un vechicul cu tracțiune dublă, mai ales pe o vreme ca asta.

Langston mă claxona de afară. Dar mai aveam de dat un telefon. Am sunat-o pe Ruth Marburg şi am anunțat-o că îi aduceam fiul.

A izbucnit în plâns. Am sfătuit-o să cheme un medic pentru când vom sosi, apreciind că asta se va întâmpla cam pe la orele şase dimineața.

23

La Rodeo City, în timp ce Pennell şi oamenii lui o porneau pe drumul spre fermă, mi-am luat rămas bun de la Hank şi am urcat în ambulanță, unde m-am aşezat chiar pe podea, lângă targa pe care era întins Hackett. Văzând că începea să se simtă mai bine, am profitat pentru a-i pune câteva întrebări indispensabile.

— Sandy Sebastian s-a dedat asupra dumitale la acte de violență?

— Nu chiar. Doar mi-a lipit leucoplast la mâini şi la picioare, peste gură şi peste ochi, în timp ce iubitul ei mă ținea la respect cu jumătatea lui de carabină. Apoi m-au băgat în portbagajul maşinii. A fost ceva cumplit.

— Avea vreun motiv să vă urască?

— Posibil. Dar nu văd care...

— Dar băiatul?

— Pe el nu l-am văzut niciodată. Băiatul ăsta e complet nebun. La început m-a culcat de-a curmezişul căii ferate ca să mă calce trenul. Apoi, când fata a fugit s-a răzgândit şi m-a dus acolo sus, unde m-a ținut prizonier.

Toată ziua de ieri s-a purtat aproape bine cu mine M-a debarasat de leucoplast şi m-a lăsat să fac câțiva paşi. Mi-a dat şi apă să beau, ba chiar şi pâine cu brânză, cu carabina la îndemână, fireşte. Se întindea pe prici şi mă ținea la respect cu arma, în timp ce eu stăteam în fotoliu. Deşi nu sunt fricos de felul meu, mărturisesc ca e o experiență care îți pune nervii la încercare...

— V-a cerut vreo răscumpărare, domnule Hackett?

— *Eu* i-am oferit o sumă mare de bani. Dar mi-a spus că nu-l interesează.

— Atunci ce voia?

Hackett nu răspunse imediat.

— Cred că nici el nu ştia ce vrea. Mi s-a părut că trăieşte

într-un fel de vis permanent. Seara fuma marijuana şi cădea într-o visare şi mai profundă. Îmi dădea impresia că vrea să se dedea unei experienţe mistice, eu constituind ofranda ce trebuia sacrificată.

— Dar motivul pentru care făcea toate astea?

— Nu mă pricep la psihologie, dar părea că mă consideră înlocuitorul tatălui său. Mai la urmă, sub efectul drogului, a început chiar să-mi zică tată... Nu ştiu cine e adevăratul lui tată, dar părea că îl detestă.

— Tatăl lui a murit, călcat de un tren, pe când nu avea decât trei ani. Iar copilul a asistat la toată scena.

— Dumnezeule mare! Asta explică multe lucruri... Oricum ar fi, îmi făcusem planul să sar asupra lui în momentul în care ar fi aţipit, când deodată ne-am pomenit cu celălalt tip. Îşi închipuia probabil că nu e nimeni în casă. Băiatul a tras de două ori. Nu avea nici o şansă să scape. Am profitat ca să mă reped afară, dar nebunul m-a prins din urmă şi m-a lovit până când mi-am pierdut cunoştinţa.

Restul traseului l-am parcurs în tăcere. Puţin câte puţin, răsuflarea răguşită a lui Hackett căpătă un ritm mai regulat şi adormi. Am întins o pătură pe jos şi, în ciuda trepidaţiilor, am adormit şi eu, în timp ce prima geană a dimineţii albea orizontul.

Când m-am trezit, soarele se ridica din spatele colinelor din Malibu. Şoferul ambulanţei îmi făcea semne disperate. Am urcat în faţă să-i arăt drumul. Trecuse foarte puţin de şase când ne-am oprit în faţa vilei lui Hackett.

Ruth Marburg şi Gerda Hackett au ieşit din casă în acelaşi timp. Ruth se repezi înaintea mea şi îmi strânse mâinile cu efuziune. Apoi se întoarse spre fiul ei, pe care infirmierul îl desfăcea de pe targă, şi îl strânse în braţe plângând şi exclamând la fiecare rană pe care i-o descoperea. Gerda Hackett, vexată că soacra ei acapara cel mai frumos rol, stătea puţin mai retrasă împreună cu Sidney Marburg şi doctorul Converse.

Lângă ei mai stătea un bărbat, de vreo patruzeci de ani, cu

umeri largi şi faţa severă. Emana din el un aer de autoritate. Când Hackett încercă să se scoale în picioare şi, deşi îi tremurau picioarele, insistă să meargă totuşi până în casă, necunoscutul îl sprijini.

Ruth Marburg mă surprindea mereu. Uitasem deocamdată de remuneraţia promisă. Ea nu. Mă duse în bibliotecă şi completă un cec.

— Am pus data de azi într-o săptămână, preciză ea agitând cecul ca să usuce cerneala. Fireşte, nu am la bancă o astfel de sumă. Va trebui să fac un transfer de fonduri şi să vând câteva valori.

— Nu e nici o grabă.

— Perfect.

Îmi întinse cecul galben. Pe bucata aceea de hârtie fusese scrisă exact suma convenită. Am pus cecul în portofel, simţind fără să vreau o anumită exaltare.

— Ceea ce ai făcut e minunat, Lew, gânguri ea. Îţi voi fi veşnic recunoscătoare... Dar cum naiba ai reuşit să rezolvi totul?

I-am povestit, în puţine cuvinte, cum informaţiile culese de la Fleischer, Albert Blevins şi Alma Krug mă duseseră până la cabana unde era sechestrat fiul ei.

— Ce noapte cumplită ai avut! făcu ea mângâindu-mă pe obraz. Cred că eşti epuizat.

— Fără familiarităţi, vă rog!

Ruth îşi trase imediat mâna de parcă aş fi vrut s-o muşc.

— Pe fiul dumitale l-ai cumpărat cu acest cec. Nu pe *mine*.

— Zău, că n-a fost din partea mea decât un simplu gest amical. Gândeşte-te că aş putea să-ţi fiu mamă...

— N-am zis asta.

Complimentul meu îi mai potoli puţin demnitatea ultragiată.

— Chiar n-ai închis ochii toată noaptea? mă întrebă ea plină de compătimire.

— Nu prea... Apropo, credeţi că domnul Marburg m-ar putea duce până în oraş? Mi-am lăsat maşina în vale.

— Bineînțeles. Am să-i spun... Ah! Mai înainte de a pleca, domnul Thorndike ar vrea să aibă o mică discuție cu dumneata.

Ruth Marburg ieşi şi se întoarse cu necunoscutul lat în spate. Thorndike se prezentă ca fiind agent FBI. Femeia ne lăsă singuri în bibliotecă. Thorndike mă rugă să fac o depoziție completă, înregistrând pe măsură ce vorbeam toate declarațiile mele pe un magnetofon portabil.

— N-aş vrea să fiu considerat exagerat de critic, conchise el, pentru că până la urmă lucrurile s-au încheiat cu bine. Dar nu crezi că a fost puțin cam riscant din partea dumitale să porneşti pe urmele răpitorului având drept ajutor doar un consilier pedagogic? Ai fi putut avea aceeaşi soartă ca Fleischer.

A spus toate astea cu tonul superior al profesorului care se adresează unui elev un pic cam tâmpit. Dar îmi era complet indiferent. *Eu* îl adusesem înapoi pe Hackett, nu el.

24

Aubrey, şeful poliției, îşi făcu şi el apariția între timp, şi Thorndike se îndepărtă pentru a sta de vorbă cu el. Am încuiat uşa bibliotecii după ieşirea omului de la FBI. Era pentru prima dată când mă aflam în sfârşit singur într-o încăpere luminată după ce subtilizasem acele fotocopii din buzunarul lui Jack Fleischer.

Le-am întins pe masă, lângă fereastră, şi am tras perdelele. Prima, cea a actului de naştere, certifica că Henrietta R. Krug văzuse lumina zilei în comitatul Santa Teresa la 17 octombrie 1910, şi că era fiica lui Joseph şi Alma Krug. Cealaltă era şi mai interesantă. Era o parte din prima pagină a publicației *Santa Teresa Star* din 28 mai 1952. Titlul articolului era scris cu litere de-o şchioapă: „ASASINAREA UNUI MAGNAT AL PETROLULUI - NICI UN INDICIU". Am citit mai departe:

„Poliția îşi continuă ancheta în legătură cu asasinarea lui Mark Hackett, cetățean bine cunoscut al oraşului Malibu şi magnat al petrolului texan, împuşcat pe plajă la 28 mai. După cum declară asistentul şerifului Robert Aubrey, de la poliția din Malibu, deja au fost arestați şi eliberați o duzină de suspecți.

Hackett a fost împuşcat în timp ce se plimba pe plajă în seara zilei de 24 mai. Portofelul lui a dispărut. Poliția a găsit la fața locului un revolver, care a fost identificat ca fiind arma crimei. Defunctul a lăsat o văduvă şi un fiu, Stephen."

Pe aceeaşi pagină se mai afla un articol intitulat: RODEO CITY (de la corespondentul nostru special): „MOARTEA LOVEŞTE DIN NOU PE CALEA FERATĂ."

„Călătoritul pe tampoane este un mijloc de locomoție considerat a fi unul dintre cele mai economice, dar unii îl plătesc uneori cu viața. În cursul anilor trecuți, partea deşertică prin care trece calea ferată de la sud de Rodeo City a fost teatrul unui anumit număr de accidente mortale.

Ultima victimă - a doua anul acesta - a fost descoperită în această dimineață de Jack Fleischer, asistentul şerifului din Rodeo City. Cadavrul, asupra căruia nu s-a găsit nici un act de identitate, pare să fie cel al unui bărbat de aproximativ douăzeci şi cinci de ani. A fost decapitat.

După spusele poliţistului, hainele bărbatului îl arată a fi fost un muncitor pribeag. Avea mai mult de douăzeci de dolari prin buzunare, ceea ce elimină eventualitatea unei crime având ca mobil jaful.

Un aspect emoţionant al acestui accident a fost dezvăluit de Jack Fleischer reporterului nostru. Victima era însoţită de un copilaş de aproximativ trei ani, care se pare că şi-a petrecut toată noaptea lângă corpul neînsufleţit al tatălui său. Băieţelul a fost dus la casa copilului până la definitivarea anchetei."

Pe lângă faptul că ea confirma ceea ce ştiam deja, această a doua versiune lăsa să se înţeleagă că Fleischer a clasat cazul în mod deliberat. Cu siguranţă că ştia numele victimei şi chiar era posibil ca el să-i fi luat tot ce ar fi putut duce la identificarea nenorocitului... Banii găsiţi asupra cadavrului nu excludeau deloc ipoteza unui asasinat, nici că acest asasinat să fi fost comis chiar de Fleischer.

Am fost frapat de datele foarte apropiate ale acestor două decese - la un interval de trei-patru zile. Era clar că nu putea să fie o pură coincidenţă. Şi era foarte posibil ca Aubrey, actualul şef al poliţiei, să fie asistentul şerifului care se ocupase de ancheta asupra asasinării lui Mark Hackett, cu cincisprezece ani în urmă.

L-am găsit pe Aubrey în salon, împreună cu Thorndike şi doctorul Converse. Hackett nu avea nimic grav, le explica medicul, dar era încă în stare de şoc, şi considera că nu e recomandabil să fie interogat mai înainte de a se fi odihnit puţin.

După ce doctorul Converse termină de vorbit, l-am luat discret în camera alăturată.

— Ce mai e? zise el puţin agasat.

— Mereu aceeaşi întrebare, în legătură cu Sandy Sebastian. Pentru ce ați îngrijit-o vara trecută?

— Am spus deja că respectarea secretului profesional mă împiedică să răspund.

— Nu cumva se drogase?

— Refuz să răspund, declară el, dar o oarecare tulburare din privirea lui îmi spunea că nimerisem la țintă.

— Droguri psihedelice? am insistat eu.

Curiozitatea fu în sfârşit mai tare decât conştiința profesională.

— Ce te face să crezi asta?

— Am auzit că a încercat să se sinucidă. O „călătorie" nesănătoasă provocată de LSD are uneori efecte de acest gen. Dar cunoşti asta mult mai bine decât mine, nu-i aşa, doctore?

— Bineînțeles... Şi acum, te rog să mă scuzi. Mă aşteaptă vizitele la spital.

— Apropo, ce mai face Lupe?

— Se reface foarte bine.

— Nu cumva şi el se droghează?

— De unde naiba să ştiu? făcu Converse întorcându-mi brusc spatele.

Aubrey mă aştepta în salon. Thorndike îi adusese la cunoştință depoziția mea, dar voia să-mi mai pună câteva întrebări.

— Davy Spanner e un psihopat care are deja un cazier juridic încărcat, zise el. Niciodată n-ar fi trebuit lăsat liber. Din fericire, n-o să mai profite de ea mult. Tocmai am primit o informație de la Rodeo City. Au găsit la nord de fermă maşina micuței Sebastian; automobilul era în noroi până la jumătatea roților. Mergând pe jos, Spanner nu va putea ajunge prea departe. Poliția din Santa Teresa speră să-l captureze chiar azi. Cât priveşte fata, cazul ei e diferit. Încă nu are cazier juridic.

— Sandy nu e o delicventă, l-am asigurat. A încercat să fugă imediat ce a înțeles că Davy intenționa într-adevăr să

comită o crimă.

— Ai vorbt cu ea? nu-i aşa? Ce-a putut să-i treacă prin minte când l-a lovit pe tipul acela cu levierul?

— Îmi închipui că Sandy avea ceva personal împotriva lui Lupe. Dar încă nu pot să spun nimic mai înainte de a avea dovezile afirmației mele... Însă e un lucru despre care aş vrea să vorbim numai noi doi. Să mergem în maşina dumitale.

După ce ne-am aşezat în maşină, l-am întrebat:

— Dumneata eşti acel Aubrey care în urmă cu câțiva ani a fost ajutor de şerif la Malibu?

— Da, chiar eu.

— Familia Hackett a mai fost atacată o dată, nu-i aşa? Mark Hackett, tatăl, a fost împuşcat pe plaja din Malibu. A fost găsit asasinul?

— Nu. Acest gen de crimă având ca mobil jaful e greu de rezolvat, pentru că în general nu există nici o legătură veritabilă între asasin şi victima lui. Pe vremea aceea am arestat o mulțime de suspecți, dar nu am putut învinui pe nici unul.

— Îți mai aminteşti de numele unora dintre ei?

— Nu, e mult de-atunci.

— Pot să-ți sugerez unul? De exemplu, Jasper Blevins.

— Nu, humele ăsta chiar că nu-mi spune nimic... Cine e Jasper Blevins?

— Tatăl lui Davy Spanner. Dacă ne-am lua după ce-a scris un vechi ziar din Santa Teresa, tipul ar fi murit călcat de tren, nu departe de Rodeo City, cam la trei zile după asasinarea lui Mark Hackett... Interesantă coincidență, nu-i aşa?

— Vrei să insinuezi că ar exista o oarecare legătură între asasinarea lui Mark Hackett şi răpirea fiului său?

— E posibil. Ați găsit până la urmă proprietarul revolverului cu care s-a comis crima?

Aubrey nu răspunse imediat.

— Lucrul cel mai ciudat, zise el în cele din urmă, e că, într-un sens, revolverul îi aparținea chiar lui Hackett...

— Prin urmare ar fi vorba de o afacere de familie?

— Lasă-mă să termin. Arma aparținea lui Hackett în sensul că ea fusese achiziționată de una din companiile lui petroliere. Arma era ținută într-un sertar neîncuiat din birourile ei aflate la Long Beach. Se ştie doar că arma dispăruse cu câtva timp înainte de crimă.

— Poate un angajat nemulțumit?

— Am terminat foarte bine această eventualitate, fără să ajungem la nimic tangibil. Hackett era un patron tare nepopular în rândul angajaților lui. Tocmai venise de curând din Texas şi se purta cu oamenii de parcă erau nişte vite. În birourile lui de la Long Beach lucrau nu mai puțin de cinci sute de persoane, şi mai mult de jumătate din acest personal îl ura din toată inima...

— Cum se numea compania lui?

— Corpus Christi Oil & Gas. Mark Hackett venea de la Corpus Christi. Ar fi făcut mult mai bine dacă rămânea acolo!

Şi, după aceste ultime cuvinte, m-am întors încet la vilă.

25

Am găsit-o pe Gerda Hackett în galerie, aparent foarte absorbită în contemplarea unei pânze de Klee.

— Vă place pictura, doamnă Hackett?

— Da. În special cea a lui Klee. Eu i-am vândut această pânză domnului Hack... Vreau să spun lui Stephen.

— Serios?

— Da. Lucram într-o galerie la München, continuă ea cu o voce încărcată de nostalgie. Aşa l-am cunoscut pe soţul meu. Dar, dacă ar trebui să mai aleg o dată, aş rămâne în Germania.

— De ce?

— Nu-mi place casa asta. Se petrec aici nişte evenimente atât de oribile!

— V-aţi regăsit soţul, asta e deja ceva.

— Da, şi îţi sunt foarte recunoscătoare... (O lumină ambiguă trecu prin ochii ei albaştri.) I-ai salvat viaţa, nu ştiu cum aş putea să-ţi mulţumesc.

Îmi prinse deodată faţa cu amândouă mâinile şi mă sărută. Gestul era destul de neaşteptat. Dar corpul i se lipi de mine şi limba i se strecură printre dinţii mei...

Simpatia mea pentru ea nu mergea totuşi, atât de departe. Am prins-o de braţe şi m-am dezlipit de ea.

— Nu-ţi plac? şopti ea. Nu mă găseşti drăguţă?

— Ba da, foarte drăguţă, am asigurat-o eu. Necazul e că lucrez pentru soţul dumitale şi că ne aflăm în casa lui.

— Puţin îi pasă lui! zise ea în timp ce un fulger de mânie îi trecea prin privire. Ştii ce fac în momentul ăsta? Ea s-a aşezat pe patul lui şi îi dă să mănânce ouă moi cu linguriţa!

— Mie mi se pare o îndeletnicire dintre cele mai nevinovate.

— Nu glumesc. E *mama* lui. El are complexul lui Oedip şi ea îl încurajează!

Gerda îşi zbârlise părul şi era gata să izbucnească în lacrimi. Niciodată nu va ajunge măcar la glezna soacrei sale. Dar nu asta mă preocupa pe mine.

— Mi se pare că eşti prietenă cu Sandy Sebastian? am întrebat eu vrând să schimb subiectul.

— Acum nu mai sunt. Am ajutat-o în privința limbilor străine. Dar e o mică ingrată.

— Ai văzut-o uneori cu Lupe?

— Cu Lupe? De ce? Se ducea deseori s-o ia cu maşina, şi apoi o ducea înapoi acasă... Dar pe Lupe nu-l interesează fetişcanele.

— De unde ştii?

— Ştiu eu, şi gata... (Deodată se înroşi la față.) De ce mă întrebi?

— Aş vrea să arunc o privire în camera lui Lupe.

— Apartamentul lui e deasupra garajului, dar nu ştiu dacă e descuiat... Aşteaptă, mă duc să iau a doua cheie.

Se întoarse destul de repede cu cea de a doua cheie. M-am îndreptat singur spre garaj şi am descuiat uşa apartamentului lui Lupe.

Semăna mai curând cu o garsonieră, completată cu o bucătărioară, unde dominau culorile tari şi obiectele artizanale. Deasupra patului acoperit cu o cuvertură în dungi erau agățate măşti precolumbiene. Lupe poate că era un bădăran, dar un bădăran cu gusturi rafinate.

N-am descoperit nimic deosebit în sertarele comodei, în afară de câteva fotografii pornografice. Tot nimic şi în dulăpiorul farmaceutic din sala de baie. Dar, pe fundul unei zaharnițe, în bucătărioară, am remarcat că mai multe bucăți de zahăr erau înfăşurate grosolan într-o foiță de staniol...

Am luat trei din ele şi le-am înnodat în batistă, apoi le-am dat drumul în buzunar.

Nu auzisem nici un zgomot. De aceea am fost oarecum surprins când am auzit uşa deschizându-se în spatele meu. Era Sidney Marburg. Avea bascheți în picioare.

— Gerda mi-a spus că eşti aici... Îl bănuieşti pe Lupe?

— Să zicem că fac o mică anchetă pe teme de moralitate. În orice caz, nu e un intendent obişnuit.

— E un tip josnic. Dacă găseşti ceva împotriva lui ține-mă şi pe mine la curent. Se preface că îi place arta, pentru că ştie că îi place nevestei mele.

— E ceva între ei?

— Da, aşa cred. Vine deseori s-o vadă la casa noastră de la Bel-Air, când eu lipsesc. Asta ştiu de la valetul meu... În orice caz, ştiu că-i dă bani, pentru că am văzut câteva cecuri barate. Lupe îi spune tot ce se petrece aici, în casa fiului ei. Cred că eşti de acord că situația asta e cât se poate de neplăcută.

— Se cunosc de multă vreme?

— Practic dintotdeauna. Lucrează aici de când ştiu eu. Să zicem de cincisprezece-şaisprezece ani...

— Crezi că s-ar putea droga?

— Nu m-ar surprinde! îmi răspunse Marburg parcă cu prea multă promptitudine. Deseori l-am văzut într-o stare care te-ar fi putut face să crezi asta... Fir-ar să fie! Dacă l-ai putea înfunda pentru uz de stupefiante!

— Cu siguranță că n-aş face-o doar ca să-ți fiu pe plac.

— Nimeni nu-ți cere asta! zise el cu un ton în care se simțea o nuanță de enervare... Ai terminat, ca să pot să te duc cu maşina?

— O ofertă atât de amabilă...

— Nu e nevoie să fiu amabil. Sunt un pictor serios, asta mi-e de-ajuns.

În ciuda purtărilor lui cam bruşte, aveam o oarecare simpatie pentru Sidney Marburg.

— Să mergem, zise el cu un zâmbet, în timp ce ne îndreptam spre Mercedesul lui. Unde locuieşti?

— West Los Angeles. Dar mi-am lăsat maşina la Woodland Hills.

Am intrat pe autostrada de pe malul oceanului şi am urcat spre nord. La Malibu Canyon, maşina coti din nou în direcția opusă oceanului.

— Aşadar, acum ai terminat cu cazul ăsta? îmi zise el cu amabilitate.

— Nu atâta vreme cât Spanner mai e încă în libertate şi celelalte asasinate nu vor fi elucidate.

— Celelalte asasinate?

— Da.. Mai sunt încă cel puțin altele două, în afară de cel al lui Mark Hackett.

Marburg conduse maşina încă câțiva metri, apoi, imediat ce găsi un loc potrivit opri pe marginea drumului.

— Cine sunt ceilalți doi?

— În primul rând e vorba de o femeie pe nume Laurel Smith. Era proprietara unui mic imobil situat în cartierul Pacific Palisades. A decedat alaltăieri, în urma loviturilor şi rănilor.

— Într-adevăr, am citit despre asta în ziarul de azi. Poliția crede că a fost victima unui sadic, a unuia care nici măcar nu o cunoştea.

— Nu cred. Laurel Smith a fost căsătorită pe vremuri cu Jasper Blevins. Iar Blevins a murit călcat de un tren în urmă cu cincisprezece ani - exact la câteva zile după asasinarea lui Mark Hackett. După câte pot să-mi dau seama, Laurel Smith şi Jasper Blevins sunt părinții lui Davy Spanner. Prin urmare, părerea mea este că aceste trei crime, ca şi răpirea lui Stephen Hackett, sunt legate între ele.

Deşi nu se mişca, cu excepția degetelor care băteau darabana pe volan, Marburg începu să prezinte toate simptomele unei agitații puternice. Îşi îndreptă uşurel privirea spre mine.

— Devin oare paranoic, sau mă acuzi de ceva?... Oh, n-ar fi pentru prima dată când polițiştii mă bănuiesc! M-au hărțuit cumplit după asasinarea lui Mark. Aveam un alibi inatacabil dar, îți închipui, triunghiul clasic... Şi totuşi nu le-am ascuns că Ruth şi cu mine eram deja foarte intimi pe vremea aceea. Fuseseră luate toate măsurile pentru divorțul ei de Mark. Oricum ea nu câştiga nimic de pe urma morții lui, pentru că Mark îi lăsase totul fiului său Stephen.

— Stephen de partea cui era?

— Băiatul se afla de câțiva ani plecat în străinătate. Când a murit tatăl lui, Stephen studia ştiinţele economice la Londra. Nu-l mai văzusem niciodată. Dar ținea mult la tatăl lui şi moartea sa a fost un adevărat şoc pentru el. Îmi amintesc şi acum... Eram la o serată la nişte prieteni din Montecito, la care luau parte peste douăzeci de persoane. Lupe a sunat-o pe Ruth ca să-i anunțe vestea îngrozitoare. Ea i-a telefonat imediat fiului ei la Londra. De fapt eu am cerut legătura. Parcă îl aud şi acum pe Stephen cum hohotea la capătul celălalt al firului... Am simțit cum mi se strânge inima.

— Ce sentimente avea el atunci față de dumneata?

— Nici măcar nu ştia că exist. Şi am rămas de-o parte preț de un an după acest eveniment. A fost ideea nevestei mele, care de altfel s-a dovedit bună.

— De ce? Pentru că din momentul acela depindea de fiul ei din punct de vedere financiar?

— S-ar putea să fi fost şi asta. Dar mai trebuie spus şi că îşi adoră fiul şi că voia să-şi aranjeze în aşa fel viața ca să ne poată păstra pe amândoi. Şi a reuşit perfect. (Vorbea de nevasta lui de parcă ar fi fost vorba de vreo zeitate, sau de o forță a naturii.) A obținut pentru mine un fel de bursă la San Miguel de Aliende, continuă el. La câteva momente după ce avionul lui Stephen, venit de la Londra, aterizase pe pistă, luam şi eu avionul spre Mexico. L-am zărit de departe coborând scara avionului. Fireşte, arăta mai puțin convențional ca acum: avea părul lung şi purta barbă şi mustață. Când l-am revăzut, un an mai târziu, mi-a venit greu să-l recunosc... Banii schimbă omul... Dar nu a fost un an pierdut pentru mine. Am putut în sfârşit să dobândesc o formație serioasă, să pictez după natură, să cunosc artişti autentici. Şi eu m-am întors un alt om. Iar toate astea datorită ei.

— Ce făceai înainte de a te apuca de pictură?

— Eram desenator în domeniul geologiei şi lucram pentru

o companie petrolieră.

— Cumva Corpus Christi Oil & Gas?

— Exact, lucram pentru Mark Hackett. Aşa am cunoscut-o pe Ruth... (Lăsă capul în jos copleşit.) Prin urmare ai făcut o anchetă în privința mea?

— Alaltăieri seară, în galerie, parcă spuneai că n-ar fi rău deloc dacă Stephen nu s-ar mai întoarce, pentru că în felul asta ai moşteni colecția lui de tablouri.

— A fost o glumă! Nu ştii ce e ăla umor negru? (Şi pentru că nu-i răspundeam, se uită la mine cu o privire pătrunzătoare.) Sper că nu-ți închipui că am vreun amestec în răpirea lui Hackett?

Nu i-am răspuns nici de data asta. Vexat, Marburg rămase bosumflat până când am ajuns la Woodland Hills.

26

Am intrat într-un restaurant cu serviciu permanent, situat pe bulevardul Ventura, şi am comandat o friptură în sânge. Apoi mi-am luat maşina de unde o lăsasem şi am pornit să urc colina care ducea acasă la familia Sebastian.

Am găsit în faţa casei maşina doctorului Jeffrey. Când Berenice Sebastian a venit să-mi deschidă, am citit pe faţa ei că iar se întâmplase ceva.

— Ce-i?

— Sandy a încercat să se sinucidă. Ascunsese o lamă de-a tatălui ei în căţelul de pluş. A încercat să-şi taie venele de la mâini. Noroc că trăgeam cu urechea din spatele uşii. Am auzit-o scoţând un strigăt şi am intervenit mai înainte de a fi putut să se rănească prea grav.

— A spus de ce-a făcut asta?

— A spus că nu merită să trăiască, că e o nemernică... Doctorul e şi acum lângă ea... Te rog să mă scuzi.

Am urmat-o totuşi până în pragul camerei. Sandy stătea pe marginea patului, cu un bandaj la încheietura mâinii drepte, cu partea din faţă a pijamalei murdară de sânge. La gură îi apăruse o cută adâncă. Aşezat lângă ea, tatăl ei o ţinea de mână. Doctorul Jeffrey, aflat în picioare, declara că Sandy trebuia să fie dusă la spital.

— Vă recomand Centrul Psihiatric din Westwood.

Sebastian dădea din cap cu un aer copleşit de tristeţe.

— Cu ce să plătesc? gemu el. Am dat tot ce aveam pentru cauţiune.

Sandy se uita la ei cu o privire tulbure. Apoi, aproape fără să mişte buzele, zise:

— Lasă-i să mă ducă la închisoare. Asta nu costă nimic.

— Nu! strigă mama ei. Mai curând vindem casa.

— Nu în aceste condiţii, suspină tatăl ei. N-am putea s-o

scoatem la capăt...

Sandy îşi trase mâna din mâna tatălui ei.

— De ce nu m-aţi lăsat să mor? Asta ar fi rezolvat totul!

— Mă duc să chem o ambulanţă, hotărî Jeffrey.

M-am luat după el până în cabinetul de lucru.

— E grav, doctore? l-am întrebat după ce a terminat de telefonat.

— Suntem obligaţi să luăm măsuri de precauţie, căci s-ar putea să repete ce-a făcut. Mi-a mărturisit că de luni de zile se gândea să se omoare... Vara trecută a luat LSD şi nici acum nu şi-a revenit...

— *Ea* v-a spus asta?

— Da. Şi asta explică modificările intervenite în personalitatea ei în cursul ultimelor luni. Uneori o singură doză e suficientă ca să te dea total peste cap. După spusele ei n-ar fi luat decât una singură pe o bucăţică de zahăr.

Am scos din buzunar bucăţile de zahăr luate din bucătăria lui Lupe şi am întins una doctorului.

— Astea provin cu siguranţă din aceeaşi sursă, l-am asigurat eu. Le-aţi putea da la analizat?

— Bucuros. Unde le-aţi găsit?

— În apartamentul lui Lupe Rivera, bărbatul pe care ea l-a lovit în cap nopţile trecute. Dacă aş putea să dovedesc că i-a dat LSD...

— De ce să nu o întrebăm chiar acum? hotărî Jeffrey sărind în picioare.

Ne-am întors în camera fetei.

— Deci ai chemat ambulanţa ca să mă băgaţi în celulă.

— Exact, declară Jeffrey. Şi acum e rândul meu să-ţi pun o întrebare. Acea bucăţică de zahăr pe care ai luat-o în august trecut, Lupe Rivera ţi-a dat-o, nu-i aşa?

— Şi?

Medicul o prinse uşurel de bărbie şi o obligă să se uite la el.

— Răspunde doar prin da sau nu, Sandy.

— Da. Şi asta mi-a luat complet minţile. Nu mai ştiam ce

fac...

— Ți-a făcut şi altceva, Sandy?

Fata îşi trase bărbia din mâna doctorului şi lăsă capul în jos.

— Mi-a spus că mă va ucide dacă am să spun cuiva.

— Nimeni n-o să-ți mai facă nici un rău, o asigură medicul.

— Lupe te-a dus la doctorul Converse? am întrebat-o eu.

— Nu, Gerda... În fine, doamna Hackett. Am încercat să sar din maşină în mers. Doctorul Converse mi-a pus cămaşa de forță şi m-a ținut toată noaptea în clinica lui.

Berenice Sebastian îşi reținu un geamăt. Când ambulanța a venit s-o ia pe fată, doamna Sebastian s-a urcat alături de fiica ei.

27

Am luat-o iar pe autostradă - care parcă devenise a doua mea casă -, dar de data asta spre Long Beach.

Clădirea unde îşi avea sediul Corpus Chisti Oil, era o construcție impozantă cu trei etaje care domina malul oceanului. Mi-am lăsat maşina în parcarea rezervată vizitatorilor şi am intrat în hol. În interior, un paznic în uniformă, stătea în spatele unui fel de birou de recepție. Uitându-mă mai bine, mi-am dat seama că îl cunoşteam. Era Ralph Cuddy, administratorul imobilului din Santa Monica unde locuise pe vremuri Alma Krug.

Mă recunoscu şi el.

— Ai găsit-o pe doamna Krug?

— Da, am găsit-o. Mulțumesc.

— Ce mai face? Săptămâna asta n-am putut să mă duc s-o văd. Femeia asta a fost pentru mine o adevărată mamă.

— Arată foarte bine pentru vârsta ei.

— Despre ce probleme de familie ați stat de vorbă?

— Despre rudele ei. De exemplu de Jasper Blevins.

— Oh, îl cunoaşteți pe Jasper? Cum o mai duce?

— A murit călcat de un tren.

— Zău că nu mă miră, mă asigură Cuddy. Jasper era un tip care făcea tot felul de chestii.

— Adică?

— Cu fetele, de exemplu. Laurel era însărcinată când a luat-o de nevastă... Era gata să mă însor eu cu ea, dar mi-am dat seama că era deja gravidă... Şi uite aşa, am rămas flăcău, conchise el cu nostalgie.

— De când lucrezi aici, domnule Cuddy? l-am întrebat.

— De douăzeci de ani.

— Îți mai aminteşti de vara aceea când a fost asasinat domnul Hackett?

— Bineînțeles... (Îmi aruncă o privire neliniştită.) Dar nu

am nici un amestec în povestea asta. Nici măcar nu-l cunoşteam personal pe domnul Hackett... Pe vremea aia nu eram decât un fel de ajutor de băgător de seamă.

— Nimeni nu vă acuză de nimic, domnule Cuddy. Vreau doar să mă documentez în legătură cu un anumit revolver, în aparenţă furat de aici, şi care a servit la uciderea lui Hackett.

— Niciodată n-am auzit de aşa ceva.

Eram sigur că mințea.

— Totuşi trebuie să-ţi aminteşti că această armă a fost căutată peste tot, dacă şi atunci făceai parte tot din serviciul de pază.

— Nu eşti dumneata în măsură să-mi spui ce trebuie şi ce nu trebuie să-mi amintesc!

Se ridicase în picioare, spumegând de furie, iar arma care i se mişca la şold dădea şi mai mare greutate acestei furii.

— Din păcate, te-ai osteni degeaba... am adăugat eu prost inspirat.

Cuddy îşi duse mâna la armă.

— Ieşi afară! zise el. Cine îţi dă dreptul să vii aici şi să mă insulți?

— Retrag tot ce-am spus. E bine? De altfel n-am nimic cu dumneata... Pe mine mă interesează Sidney Marburg. A lucrat aici ca desenator, nu-i aşa?

— N-am auzit niciodată de acest domn. Şi nu voi răspunde la nici una din întrebările dumitale. Cară-te de aici! făcu el încruntându-se la mine. Îţi interzic să vii aici şi să arunci cu noroi în prietenii mei.

— De ce? Marburg e unul din prietenii dumitale?

— Dacă n-aş fi creştin, te-aş împuşca ca pe un câine! izbucni el în culmea exasperării.

N-am ştiut niciodată să rezist amestecului exploziv dintre un puşcoci încărcat şi o sfântă furie. Am plecat.

Biroul meu de pe Sunset oferea imaginea dezolantă a unei abandonări totale. Un păianjen era în plină activitate într-un colț al sălii de aşteptare, muştele bâzâiau la geam şi un strat subțirel de praf începea să se aşeze pe toate suprafețele

orizontale.

Mi-am şters biroul cu un şervet Kleenex, m-am aşezat în fotoliu şi am examinat cecul pe care mi-l dăduse doamna Marburg. Cum nu puteam să depun la bănc㠄 un cec valabil abia peste o săptămână, l-am pus în seif. Asta nu însemna că mă simțeam mai bogat ca înainte.

M-am hotărât să reflectez serios la situație. Dar reveneam mereu în acelaşi punct. Lipsea o verigă, mereu aceeaşi. Zadarnic îmi băteam capul să găsesc veriga lipsă; se cufunda tot mai adânc în subconştientul meu. Agasat, m-am dus până la fereastră, aşa, să văd cum mai era vremea.

Era un timp frumos. Pe bulevard circulația era intensă şi zgomotoasă.

Deodată l-am zărit pe sergentul Prince împreună cu colegul lui Janowski coborând dintr-o maşină a poliției pe trotuarul din față, şi mi-am amintit, puțin cam târziu, că nu mă arătasem deloc cooperant față de ei...

Mi-am pus repede haina şi i-am primit în pragul biroului. Au intrat fără să aştepte să-i invit. Prince era palid din cauza mâniei reținute şi resentimentul aprindea pete roz pe pielea de pe față a lui Janowski.

— Mersi pentru colaborare, Archer, zise el.

— Aveam alte treburi mai urgente.

— Adică?

— De exemplu, să salvez viața unui om. De altfel, am şi reuşit.

— Norocul tău, făcu Prince. Te-ai expus unor riscuri ridicole. Şi continui!

Mă săturasem de reproşurile lor.

— V-aş ruga să-mi vorbiți pe un alt ton.

Am crezut că o să mă pocnească. Janowski s-a grăbit să intervină.

— Să nu mai vorbim de trecut. Acum am vrea să cooperezi cu noi. Sunt lucruri pe care poți să le faci şi care nouă ne sunt interzise.

— De exemplu?

— Poliţistul acela la pensie, Jack Fleischer - cu siguranţă că ştii deja - instalase de câteva săptămâni aparate de ascultare în apartamentul defunctei Laurel Smith. Tot ce se petrecea a fost înregistrat pe benzi magnetice. Ai pus mâna pe ele?

— Nu.

— Unde sunt?

— Nu ştiu. Cu siguranţă că în vila lui din Santa Teresa.

— Asta e şi părerea noastră, zise Janowski. Văduva lui, cu care am vorbit la telefon, pretinde că nu, dar asta nu dovedeşte nimic. Poliţia din Santa Teresa refuză să se amestece, căci Fleischer avea legături cu personaje influente. Iar acum, când a murit, e considerat un erou. Nici măcar nu vor să audă că o spiona pe femeia aceea...

— Pe scurt, am conchis eu cu un zâmbet, aţi vrea să mă duc la Santa Teresa şi să am o mică discuţie cu doamna Fleischer?

— Ar fi foarte amabil din partea ta, zise Janowski.

— Plăcerea va fi de partea mea. Tocmai îmi propuneam să-i fac o vizită acestei persoane încântătoare.

Janowski îmi strânse mâna, iar Prince catadicsi chiar să schiţeze un zâmbet. Mă iertaseră, în măsura în care poate să facă asta un curcan.

28

Am ajuns la Santa Teresa puțin după ora unu a după-amiezii. Am mâncat un sandviş într-o cafenea, nu departe de tribunal, şi, de acolo, m-am dus liniştit pe jos până acasă la Fleischer.

Doamna Fleischer veni să-mi deschidă şi am văzut că, după ce trecuse prin diferite stadii de ebrietate, acum se afla în cel de falsă sobrietate. Purta pe ea o rochie neagră foarte serioasă, avea părul bine pieptănat, iar tremurul mâinilor nu era prea vizibil.

— Poate că nu-ți mai aminteşti de mine... am început eu. Lucram împreună cu soțul dumitale la cazul Davy Spanner...

— L-a omorât pe Jack, zise ea. Ştiai? Mi-a ucis soțul... (Se aplecă deodată spre mine cu un aer de conspiratoare.) Nu cu dumneata am stat de vorbă serile trecute? Vino să te tratez cu un păhărel.

Am urmat-o fără entuziasm, şi femeia aduse imediat două pahare de gin, amestecat cu puțină apă tonică. Gazda mea îşi goli paharul aproape dintr-o înghițitură.

— Sunt foarte mulțumită că a murit, mă asigură ea fără cea mai mică bucurie. Asta şi merita... Spune-mi, de vreme ce lucrai cu Jack, probabil că l-ai ajutat să înregistreze acele benzi magnetice.

— Ce benzi magnetice?

— Nu te face că nu ştii. În dimineața asta mi-a telefonat un curcan din Los Angeles. Avea un nume polonez... Junkowski, sau cam aşa ceva...

— Janowski.

— Aşa. Voia să ştie dacă nu cumva Jack lăsase nişte benzi magnetice acasă, că ar fi putut să fie importante pentru un caz de omucidere... Laurel a fost şi ea omorâtă. Ştiai?

— Da, am aflat.

— Jack a bătut-o până a murit, nu-i aşa?

— Habar n-am.

— Ba da, ştii. Văd după mutra ta. Haide, cu mine poți să vorbeşti fără reținere. Am fost măritată cu bruta aia de Jack vreme de treizeci de ani, aşa că... De ce crezi că m-am apucat de băutură, ai? Pentru că nu mai eram în stare să suport toate ororile pe care a putut să mi le facă...

Îmi mai turnă o porție de tărie şi se servi şi ea copios.

— Deci, benzile valorează ceva bani? întrebă ea.

M-am hotărât într-o fracțiune de secundă.

— Pentru mine, da.

— Cât?

— O mie de dolari.

— Nu e mare lucru.

— Poliția n-o să-ți dea nici un bănuț. S-ar putea să-ți dau chiar mai mult. Totul depinde de ce au înregistrat... Le-ai ascultat?

— Nu.

— Unde sunt?

— N-am să-ți spun. Am nevoie de mai mult de o mie de dolari. Acum când Jack e mort şi îngropat, m-am hotărât să călătoresc. Nu mă ducea niciodată nicăieri. Şi ştii de ce? Ea îl aştepta peste tot pe unde se ducea! Ei bine, acum n-o să-l mai aştepte.

Toastă pentru acest eveniment şi, cu paharul în mână, schiță un pas de dans pe o muzică auzită numai de ea.

— Niciodată n-aş fi crezut că am s-o plâng într-o zi pe asta! Şi totuşi cred că nici pentru ea n-a fost uşor. Şi după ce i-a făcut câte i-o fi făcut, acum i-a mai şi distrus mutra...

— Chiar crezi că soțul dumitale a făcut asta?

— Nu cunoşti nici măcar jumătate din ororile de care a fost în stare, îmi mărturisi ea, lăsându-se să cadă lângă mine pe canapea... Aş putea să-ți povestesc lucruri care să te înfioare. Poate că e cumplit ce spun, dar mi-ar fi greu să-l urăsc pe acest băiat petru că i-a zburat creierii... Ai aflat cine era Davy?

— Fiul lui Jasper Blevins şi ai lui Laurel.

— Oh! eşti mai inteligent decât îmi închipuiam... Doar dacă nu cumva ți-am spus eu seara trecută... Sau cei din ținut... Toată lumea din Rodeo City îl cunoştea pe Jack şi combinațiile lui... Dar fiind de la poliție, nimeni nu putea face nimic împotriva lui. El l-a omorât pe Jasper Blevins şi l-a împins sub tren ca să-i ia nevasta. A pus-o pe Laurel să spună că nu era cadavrul bărbatului ei. Apoi a dus copilul la orfelinat, ca să se poată drăgosti în voie cu ea.

— De unde ştii toate astea?

— O bună parte le-am ghicit. (Îmi făcu şmechereşte cu ochiul, în timp ce celălalt ochi, pe jumătate închis, părea lovit de idioțenie congenitală.) Iar restul l-am aflat de la prietenele mele, nevestele colegilor lui...

— Atunci de ce nu l-au făcut soții lor să-şi bage mințile în cap?

— Închipuie-ți că Jack ştia prea multe lucruri. Cunoştea ținutul ca pe buzunarul lui, şi unde erau cadavre îngropate, şi unde n-ar fi trebuit să fie... Şi apoi, ce-ar fi putut să dovedească, din moment ce Laurel afirma că nu era cadavrul soțului ei? Avea capul făcut terci...

M-am ridicat şi m-am hotărât să plec. Ea a venit după mine până la uşă.

— Şi casetele?

— Le ai?

— *Pot* să le am.

— Pentru o mie de dolari?

— Nu e destul, repetă ea. Acum sunt văduvă. Trebuie să-mi port singură de grijă.

— Lasă-mă să le ascult. După aceea îți voi face o ofertă.

— Nu le am aici.

— Unde sunt?

— Ghiceşte!

— Ei bine, păstrează-le! Am să mai trec, sau voi telefona... Îți aminteşti de numele meu?

— Archer.

Era ceva şi asta. Femeia se întoarse spre crepusculul

artificial al salonului cu perdelele trase.

29

Înainte de a părăsi Santa Teresa l-am sunat pe Langston din cabina unei stații de benzină. Mi-a răspuns nevasta lui şi probabil că mi-a recunoscut vocea, căci a ei a devenit imediat plină de ostilitate.

— Nu, bărbatul meu nu e acasă, şi asta din cauza dumitale. A plecat din nou în nordul comitatului; vrea să-l salveze pe asasinul acela josnic. Până la urmă o să-l omoare pe el!

Părea gata să facă o criză de nervi. Am încercat s-o calmez, dar n-am reuşit.

— Am o teamă cumplită, gemu ea. Şi asta din cauza dumitale. *Dumneata* l-ai atras în povestea asta!

— Nu-i adevărat. De ani de zile se simte răspunzător față de acest băiat...

— Şi față de *mine?*

— S-a întâmplat ceva? am întrebat-o neliniştit.

— N-am ce să-ți spun! zise ea cu o voce plină de angoasă. Nu eşti medicul meu.

— Nu vă simțiți bine, doamnă Langston?

A închis brusc, fără să răspundă. Am fost tentat să mă duc la ea acasă, dar cu siguranță că asta ar fi înrăutățit şi mai mult lucrurile.

Am pornit deci pe autostradă în direcția nord. Corpul meu, începea să se revolte împotriva lipsei de odihnă pe care i-o impuneam.

L-am găsit pe Pennel în biroul lui, ascultând mesajele de la maşinile de patrulare. Era palid şi neras.

— Care e situația?

— L-au pierdut, zise el scârbit.

— Unde?

— Greu de spus. Ploaia i-a şters urmele. În nord mai plouă şi acum.

— Asta ce înseamnă?

— Că va trebui să se îndrepte spre coastă. Spre interior nu sunt decât lanțuri muntoase. Iar mai sus de o mie şapte sute de metri ninge. Vom încerca să-l încolțim când va ieşi pe autostradă. Am cerut patrulelor rutiere să ridice baraje.

— Nu crezi că s-ar putea să fi rămas în vale?

— E posibil. În orice caz, profesorul cam asta crede.

— Te referi la Hank Langston?

— Da. N-a vrut să se îndepărteze din preajma fermei Krug. După teoria lui, Spanner e obsedat de acel loc, şi e convins că se va întoarce.

— Iar dumneata eşti de altă părere?

— Exact. N-am văzut vreodată un profesor care să ştie despre ce vorbeşte. Tipii ăştia se ramolesc la creier de câte cărți citesc…

L-am lăsat cu părerile lui, şi m-am hotărât să văd ce pot să scot de la Mamie Hagedorn, femeia aceea care pe vremuri o adăpostise pe Laurel.

Am traversat strada până la hotelul Rodeo şi am întrebat la recepție unde locuieşte Mamie Hagedorn.

— Puțin mai sus, pe drumul spre Centerville, într-o casă mare din cărămidă roşie. De altfel, singura din cartier.

Am ieşit din oraş, am trecut pe lângă terenul de rodeo şi am urcat colina. Casa cu pricina, cocoțată pe o ridicătură de pământ domina toată panorama. Timpul era închis, iar oceanul semăna cu o oglindă cu fața interioară cositorită în care se reflecta cerul acoperit de nori.

Am intrat pe aleea cu pietriş şi am bătut la uşa acelei case mari. Mi-a deschis uşa o servitoare de tip hispanic, cu o uniformă neagră şi pe cap cu o bonetă albă împodobită cu o panglică de catifea neagră.

Mă conduse într-o încăpere mobilată în stil victorian, care mi-a creat impresia că intru cu totul în epoca de la 1900.

Mami Hagedorn completa admirabil această iluzie. Pe jumătate întinsă pe un pat, piciorul ei mic încălțat cu un papuc aurit se legăna deasupra podelei. Purta o rochie foarte

sobră cu guler pe gât care îi punea în valoare pieptul rotund. Avea fața excesiv machiată şi părul - sau peruca - de un roşu deosebit de agresiv. Dar îmi plăcea felul în care zâmbetul îi lumina trăsăturile.

— Haide, ce-ai pățit? Stai jos că Mamie te-ascultă să-i spui tot.

Îşi ridică mâna şi am văzut pe degetul ei strălucind un diamant. M-am aşezat lângă ea.

— Am vorbit ieri seară cu Al Simmons, la Centerville. Mi-a spus că ai cunoscut-o bine pe vremuri pe Laurel Blevins.

— Al vorbeşte mult prea multe, zise ea cu un ton plin de convingere. Dar e adevărat că am cunoscut-o bine pe Laurel. A trăit aici după moartea bărbatului ei.

— Prin urmare bărbatul ei a murit călcat de tren?

— Să ştii că nu sunt sigură. Lucrul ăsta nu a fost niciodată dovedit oficial.

— Şi de ce?

Se agită, vădit stingherită.

— N-aş vrea să spun ceva care să-i aducă necazuri lui Laurel. Totdeauna am ținut la ea.

— Atunci fără îndoială că vei fi îndurerată aflând că a murit.

— Laurel? Dar e încă o femeie tânără!

— Din păcate, n-a murit de bătrânețe! Ci în urma loviturilor pe care le-a primit.

— Cerule mare! exclamă bătrâna doamnă. Cine a făcut asta?

— Jack Fleischer e suspectul numărul unu.

— Dar a murit şi el?

— Întocmai. Aşa că ceea ce-mi veți spune nu va putea să facă necazuri nici unuia dintre ei.

Ea îşi potrivi pe nas ochelarii cu ramă de baga care îi dădură deodată un aer mai sever.

— Dar cine eşti?

M-am prezentat şi i-am povestit tot ce ştiam despre caz, fără să omit numele persoanelor şi locurile unde se

petrecuseră faptele.

— I-am cunoscut pe toți oamenii ăştia, mă asigură ea, începând cu Joe Krug şi cu nevasta lui, Alma. Ah, Joe, țineam mult la el. Era un bărbat frumos. Dar Alma era bigotă în draci. Joe mă vizita deseori - aveam o casă cu fetițe la Rodeo City, dacă nu ştiai - şi Alma nu m-a iertat niciodată că l-am abătut de pe drumul cel bun. Cred că din cauza mea a făcut în aşa fel încât să plece să se instaleze lângă Los Angeles... Doamne, când te gândeşti că au trecut patruzeci de ani de atunci! Ce s-a întâmplat cu Joe?

— El a murit. Dar Alma încă mai trăieşte.

— Ah, Joe era un tip cumsecade, însă cât a fost aici nu a avut niciodată noroc. Dar am auzit că şansa i-a surâs după ce s-a instalat la Los Angeles.

— Ce fel de şansă?

— E vorba de bani, fireşte. Despre ce altceva poate fi vorba? A găsit de lucru la o societate mare, şi şi-a măritat fata, pe Henrietta, cu marele patron... Fata mai fusese o dată măritată cu un anume Albert Blevins. Adică tatăl lui Jasper Blevins, cel care se căsătorise cu Laurel, biata de ea...

— Cine l-a omorât pe Jasper, doamnă Hagedorn?

— Nu sunt sigură... (Îmi aruncă o privire lungă plină de şiretenie.) Dacă-ți spun tot ce ştiu, ce-ai să faci?

— Voi cere redeschiderea dosarului ca să se facă puțină lumină.

Zâmbi cu tristețe.

— De ce nu laşi morții să se odihnească în pace?

— Pentru că au fost deja prea mulți în cazul ăsta, Mamie... (M-am aplecat spre ea şi am întrebat-o încetişor:) Laurel l-a ucis pe Jasper? Sau Jack Fleischer?

— Pentru că Laurel e moartă, şi Jack la fel, acum pot să-ți spun: Laurel l-a omorât. Ea l-a omorât pe Jasper Blevins şi i-a sfărâmat capul cu latul unui topor. Jack Fleischer s-a debarasat de cadavru aruncându-l sub roțile trenului. Şi a făcut în aşa fel încât să pară un accident, a cărui victimă nu a putut fi identificată.

— De unde ştii toate astea?

— Le-am aflat chiar de la Laurel. Înainte de a pleca de-aici. Eu şi Laurel eram apropiate ca o mamă cu fiica ei. Mi-a spus pentru ce l-a ucis şi nu am învinuit-o nici un moment. Cu un singur lucru n-am fost de acord. Nu mi-a plăcut că şi-a părăsit copilul. Dar nu se putea încurca cu un copil dacă voia să facă ceva în viață aşa cum a făcut. Copilul o stingherea.

— Până la urmă însă s-a întors la el, am zis eu. Dar deja era prea târziu pentru amândoi.

— Crezi să fiul ei a omorât-o?

— Până acum n-am crezut asta. Nu avea nici un mobil. Dar dacă a aflat că ea i-a omorât tatăl...

— Nu i-a omorât tatăl.

— Nu mi-ai spus adineauri că ea şi-a omorât soțul?

— Pe soțul ei, da. Dar *nu* el era tatăl copilului.

— Atunci cine?

— Un tip foarte bogat din Texas. O lăsase gravidă pe Laurel de pe vremea când fata trăia acolo. Familia celui care îi făcuse copilul i-a dat ceva bani şi a expediat-o în California. Jasper a luat-o de nevastă pentru banii ei, dar niciodată nu a avut cu ea relații... normale. Iar eu n-am putut niciodată să respect un bărbat care nu se poartă normal cu nevasta lui...

— De unde ştii toate astea? am întrebat-o eu uimit.

— Laurel mi-a spus totul după ce l-a omorât. O obliga la nişte lucruri pe care o femeie demnă de acest nume nu le poate tolera. De asta l-a omorât, şi eu i-am dat dreptate.

30

I-am mulțumit lui Mamie Hagedorn şi am plecat cu maşina. Eram hotărât să lămuresc toată afacerea, să fac lumină, dar s-ar fi putut ca culoarea ei să fie alta decât îmi închipuisem...

Am pornit din nou în direcția fermei Krug. Acolo începuse totul, acolo se terminaseră tragic căsniciile succesive, ale lui Albert şi Jasper, acolo se născuse Davy, acolo îşi găsise moartea Fleischer. Voiam să văd locul la lumina zilei.

În vale nu ploua. Bolta întunecată a norilor se disloca treptat, lăsând să apară porțiuni de cer albastru.

Am traversat Centerville fără să mă opresc şi mi-am continuat drumul, direct, până la Buzzard Creek.

Pe marginea drumului am văzut maşina lui Hank Langston. Torentul se reducea acum la nişte firicele de apă care şerpuiau de-a latul drumului lăsând urme noroioase.

Am călcat peste nişte urme de paşi, probabil ale lui Langston, şi am urcat poteca plină de pietre care ducea la vechea fermă. Prin contrast, câmpurile din jur erau de un verde strălucitor sub cerul luminos. Ce construieşte omul nu rezistă niciodată la trecerea timpului.

Înainte de a ajunge sus, Hank Langston ieşi din casă, având în mâna dreaptă revolverul lui de calibru 32 şi în stânga carabina cu țeava retezată.

— Am găsit arma crimei! îmi strigă el vesel nevoie mare.

— În casă?

— Nu. O aruncase în râu. Am văzut-o ieşind din noroi în momentul în care-l traversam.

I-am luat carabina din mână şi am deschis-o. În chiulasă erau două cartuşe goale.

— Am sperat că se va reîntoarce la fermă, zise Hank cuprins de lehamite. Dar m-am înşelat.

— Unde e grupa plecată în căutarea lui?

Hank îmi arătă nişte munţi în direcţia nord-est, deasupra cărora se întindeau nori grei de ploaie.

— Poate că s-au împotmolit, zise el nu fără o oarecare satisfacţie.

— Ţi-ar părea rău să cadă în mâinile lor, nu-i aşa, Hank?

— Sunt foarte nehotărât în privinţa lui Davy. Pe de o parte doresc să fie prins, pentru că e pericuols; dar n-aş vrea să fie ucis fără judecată. Ştii că are circumstanţe atenuante.

Fireşte că ştiam, şi tocmai de aceea mă hotărâsem să merg până la capăt.

— Sa plecăm repede, Hank... Închipuie-ţi că m-am oprit la Santa Teresa şi am vorbit la telefon cu soţia ta.

— Sper că se simte bine? mă întrebă el cu un aer uşor vinovat.

— Dimpotrivă. Îşi face griji pentru tine... şi pentru ea.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Poate că nu e vorba decât de nervi. Mi-a spus că nu poate să-mi spună, că nu sunt medicul ei.

— Îi e frică să nu piardă copilul... îmi explică el întunecându-se brusc la faţă. Ieri seară, când am plecat, începuse să sângereze...

Se îndepărtă cu paşi mari în direcţia drumului. Când am ajuns la maşina mea, break-ul lui a trecut ca vântul pe drumul sinuos săpat în coasta muntelui.

Ajuns pe autostradă, după ce am trecut de barajul ordonat pe Pennell poate prea târziu, am accelerat până la o sută cincizeci la oră şi am păstrat această viteză până aproape Santa Teresa. Am părăsit autostrada la prima bifurcaţie de ieşire şi m-am îndreptat în grabă spre casa lui Langston.

Maşina lui Hank era oprită pe drum. Din capotă ieşea fum. Cu revolverul în mână, Langston alerga spre uşa de la intrare strigând:

— Kate! Totul e în regulă?

Kate, ieşi urlând, se avântă spre soţul ei şi se prăbuşi pe dale... Încercă să se ridice, cu genunchii plini de sânge, bâiguind printre lacrimi:

— O... o să... pierd copilul!... M-a făcut... să-mi pierd copilul!

Hank o ridică şi o lipi de el strângând-o cu braţul stâng. În clipa aceea Davy apăru în prag, plin de noroi, neras, stângaci, ca un actor pe jumătate mort de trac...

Hankg ridică braţul drept şi îndreptă pistolul spre el, de parcă l-ar fi arătat cuiva cu un deget lung şi negru... Davy se uita la el speriat, fără să înţeleagă... Hank apăsă de trei ori pe trăgaci. Al treilea glonţ îi intră în ochiul stâng. Davy căzu în genunchi pe prag şi muri aproape imediat.

O oră mai târziu, după ce poliţia a venit să ne ia declaraţiile, să-l felicite pe Hank şi să ridice cadavrul, am rămas singuri în salonul vilei. Kate fusese transportată la urgenţe unde i se administrau calmante.

Langston se plimba nervos de colo până colo prin încăpere. Apoi se opri în faţa pianului cu coadă şi, cu pumnii strânşi, începu să lovească clapele.

— Chiar e necesar să faci asta? am ţipat la el.

Se întoarse spre mine, cu pumnii ridicaţi, cu privirea rătăcită.

— N-ar fi trebuit să-l ucid, nu-i aşa, asta gândeşti? Dar îmi distrugea căsnicia... Nevasta mea îşi pierdea mintea. Trebuia să iau o hotărâre. Poliţia nu mi-a reproşat nimic...

— Poliţia şi conştiinţa ta sunt două lucruri total diferite...

Se aşează, clătinându-se, în faţa pianului. Eram dezamăgit şi în acelaşi timp îngrijorat pentru el. Dublura pe care o purtăm toţi în noi se manifestase la el printr-un act de violenţă gratuită. Şi pentru tot restul zilelor, Hank trebuia să înveţe să trăiască cu ea, aşa cum suporţi un frate siamez cu mintea puţin cam deranjată...

Deodată răsună soneria telefonului. Am ridicat receptorul.

— Aici, doamna Hawkins, de la cămin. Am telefonat ca să aflu de ce doamna Langston n-a venit încă să-şi ia băieţelul.

— Ţineţi-l acolo deocamdată. Ţineţi-l toată noaptea.

— Dar e cu neputinţă. Nu dispunem de...

— Fiţi, vă rog, drăguţă. Doamna Langston tocmai a fost

dusă la spital.

Am închis şi m-am întors la Langston. În curând avea să simtă în viața lui consecințele acestui act care, deja, începuse să-l obsedeze.

Mi-am luat rămas bun de la el şi am ieşit, păşind peste locul unde sângele lui Davy începuse să capete culoarea roşie a cărămizii sub razele acelui soare de care se despărțise pentru totdeauna…

31

Înainte de a mă întoarce la Los Angeles, m-am hotărât să-i fac o ultimă vizită doamnei Fleischer. Am găsit-o cu paltonul pe ea şi pe cap cu o pălărie; negre amândouă. Faţa ei umflată purta urma unui machiaj recent. Părea şi ea o dată sobră, dar foarte nervoasă.

— Ce vrei?

— Benzile.

Îşi îndepărtă mâinile înmănuşate.

— Nimic în mâini, nimic în buzunare!

— Nu glumesc, doamnă Fleischer. Mi-ai spus că ştii unde sunt.

— Ei bine, nu mai sunt.

— Le-ai dat poliţiei?

— Poate că da, poate că nu... Şi acum, lasă-mă să plec, aştept un taxi.

Se pregătea să-mi închidă uşa în nas, dar m-am împins înadins în ea.

— Am hotărât să cresc oferta. Îţi dau două mii de dolari.

Râse scurt şi fără veselie.

— Pfff... Spanac! Dacă n-aş fi o adevărată doamnă, ţi-aş spune eu ce să faci cu oferta ta...

— Cu cine ai vorbit despre asta?

— Cu un bărbat tânăr şi seducător. El s-a purtat ca un gentleman. Şi mi-a spus cât valorează în realitate acele casete.

— Şi cât valorează?

— Nici mai mult, nici mai puţin decât zece mii de dolari.

— Ţi le-a cumpărat?

— Poate că da... Şi mai era şi bărbat frumos. Cu un păr negru şi creţ. Un pic mai drăguţ decât tine. Şi mai tinerel!

O astfel de descriere i se potrivea numai lui Keith Sebastian, ceea ce părea destul de neverosimil.

— Şi cum se numeşte acest domn?

— Nu mi-a spus cum îl cheamă.

Ceea ce însemna că îi plătise bani gheață... în măsura în care o făcuse deja.

— Zece mii de dolari sunt o groază de bani, am zis eu. Sper că n-ai intenția să te plimbi cu toți banii ăştia după tine...

— Ce intenționez să fac nu mă priveşte decât pe mine... Şi dacă nu pleci imediat, să ştii că chem poliția!

Numai asta n-ar fi făcut, dar trăncăneala ei începea să mă obosească, aşa că am plecat fără să mai insist.

Mi-am continuat drumul spre sud, în direcția Woodland Hills, simțindu-mă inutil şi parcă golit pe dinăuntru. Nu ştiu de ce, dar aş fi dorit în sinea mea să-l ajut pe Davy să scape, cel puțin să-i scap viața, să-i las o şansă, chiar îndepărtată, pentru a se reabilita...

Îmi deschise Berenice Sebastian. Imaginea însăşi a deznădejdii, cu nişte ochi mult prea strălucitori. Pentru prima dată se neglija. Scrum de țigară i se rostogolise pe rochie şi ar fi fost necesar să se pieptene.

Mă pofti în salon şi îmi făcu semn să stau jos în revărsarea de soare care intra din abundență pe fereastră.

— Unde e soțul dumitale?

— În deplasare, ca totdeauna, răspunse ea tăios.

— Nu cumva s-a dus la Santa Teresa?

— Nu ştiu... Ne-am certat... Fiecare s-a străduit să-i pună celuilalt în cârcă răspunderea acestui dezastru.

Se aşează pe un scăunel, în fața mea, ținându-şi genunchii îndoiți între mâinile încrucişate. Fiecare gest al ei era plin de o grație naturală, şi ştia asta. Îşi întoarse spre mine capul frumos cu părul desfăcut.

— Am să-ți dezvălui subiectul disputei dintre noi... dacă îmi promiți că nu vei încerca să-l împiedici pe Keith să-şi ducă planul la bun sfârşit. Asta ar fi o trădare. Mai întâi promite-mi.

— E imposibil, doamnă Sebastian. Nu pot să-ți promit decât un singur lucru: că nu voi face nimic care să-i aducă

vreun prejudiciu fetei...

— Ei bine, uite... Keith intenționează s-o ducă pe Sandy în străinătate.

— În ciuda cauțiunii?

— Din păcate, mi-e teamă că da! E vorba de America de Sud.

— Dar va fi foarte greu să se întoarcă după aceea. Şi cum îşi propune să finanțeze această călătorie?

— E în stare să deturneze bani. Nu poate suporte gândul că fiica lui va fi judecată şi băgată la închisoare. A scos-o cu vreo oră în urmă de la Central Psihiatrie.

— Şi nu ştii unde ar fi putut s-o ducă?

— Dimineață spunea că vrea să ia avionul spre Mexico, iar de acolo să plece mai departe până în Brazilia. Spera să-l însoțesc...

— Şi vrei să pleci şi dumneata?

Femeia scutură din cap.

— Părerea mea este că trebuie să rămânem aici şi să înfruntăm viața.

— Eşti o fată grozavă.

— Nu... Dacă aş fi fost o fată grozavă, nu s-ar fi întâmplat toate astea. N-am făcut decât prostii.

Închise ochii şi îşi întoarse capul de la mine. I-am prins fața între mâini. I-am simțit buzele catifelate şi răsuflarea călduță... După un moment îşi reveni, iar fața ei îşi regăsi acea mândrie care era toată frumusețea ei.

— Berenice, i-am spus eu deodată, trebuie să-ți pun o întrebare care ar putea să te stânjenească. Sandy a avut deja experiențe sexuale?

Îşi întoarse încet fața spre mine.

— N-am nici cea mai mică idee. N-am vorbit niciodată de aşa ceva...

— De ce?

— Presupun că i s-au dat la şcoală toate amănuntele necesare în această privință... A făcut un curs special... În orice caz, nu mă simțeam pregătită să-i...

— Atunci spune-mi ce-a pățit Sandy vara trecută? Ştii, acel... incident pe care l-ai suprimat din jurnalul ei?

— Nu mai are importanță.

— Dimpotrivă, totul are importanță... Povestea acolo experiența cu LSD-ul?

— Într-adevăr, vorbea despre asta... Ah! Apropo, uitam să-ți aduc la cunoştință un mesaj pe care medicul l-a lăsat pentru dumneata. Substanța pe care i-ai încredințat-o spre analiză era într-adevăr LSD, dar de calitate inferioară. Ceea ce ar explica în parte reacția avută asupra fetei...

— Nu mă surprinde... Ce *altceva* ar mai putea să explice această reacție? De data asta *dumitale,* îți pun această întrebare, Berenice. Ce altceva a mai făcut Sandy, sau ce i s-a făcut? A avut relații sexuale cu Lupe, nu-i aşa?

Femeia lăsă capul în jos.

— Dacă n-ar fi fost decât Lupe... Toți... de mai multe ori, i-au făcut... nişte lucruri...

— Şi de ce crezi că a notat toate aceste detalii intime în jurnalul ei?

— Ca să mă facă să-mi fie ruşine. Ştia că îl citesc... (Deodată ridică spre mine o privire plină de ostilitate.) Pleacă!

Am ieşit fără să mai spun nimic. Afară, apusul soarelui împurpura munții departe spre vest.

32

Am cumpărat o porție de pui fript şi am urcat la biroul meu. Înainte de a începe să mănânc, am întrebat la serviciul abonaților absenți dacă mă căutase cineva. Am aflat că mă sunase un anume Ralph Cuddy.

Am format imediat numărul la care spusese să-l sun, la Santa Monica. Mi-a răspuns chiar el.

— Aici Archer. Nu mă aşteptam deloc să mai aud de dumneata.

— Doamna Krug m-a rugat să te sun... răspunse el cu un ton mai curând stingherit. I-am spus că Jasper a murit şi ar vrea să-ți vorbească în legătură cu asta.

— Spune-i că am să trec mâine pe la ea.

— Nu, ar fi de dorit să vii imediat. Ştii, arma aceea despre care m-ai întrebat? Ei bine, vrea să-ți dea informații şi despre ea... Am uitat să-ți spun că domnul Krug era pe vremea aceea şeful serviciului de pază la Corpus Christi.

Am sărit în maşină şi m-am pomenit în marea de automobile de la ora de vârf, îndreptându-mă spre Oakwood.

Văzându-mă intrând, Alma Krug îşi lăsă biblia şi îi făcu semn infirmierei să iasă.

— E foarte amabil din partea dumitale că ai venit, domnule Archer. Închide uşa, te rog.

Mă pofti să iau loc pe un scaun şi îşi întoarse fotoliul rulant în aşa fel încât să fie cu fața la mine.

— Ralph Cuddy mi-a adus la cunoştință că nepotul meu Jasper a fost călcat de un tren. E adevărat?

— Adică i-a fost găsit cadavrul sub un tren. Dar am auzit că Laurel l-ar fi ucis mai înainte de a fi fost transportat acolo. Nu sunt decât vorbe, dar aş înclina să le cred.

— Laurel a fost pedepsită?

— Nu. Un polițist local a înăbuşit totul ca să-i fie pe plac...

Dar Laurel a fost şi ea asasinată zilele trecute.

— De cine?

— Nu ştiu.

— Ce sfârşit trist! zise ea suspinând.

— Din nenorocire au mai avut loc multe alte drame, am continuat eu cu prudență. Cu trei-patru zile înaintea morții lui Jasper, Mark Hackett a fost împuşcat pe plaja din Malibu... Dar nici dumneavoastră, doamnă Krug, nu mi-ați spus tot ce ştiați. De ce nu mi-ați spus că soțul dumneavoastră era şeful serviciului de pază de la compania petrolieră condusă de Marck Hackett?

— Da, ştiu, mărturisi bătrâna doamnă. Am multe lucruri pe conştiință. De aceea te-am chemat să vii, domnule Archer. Glasul conştiinței mele nu mi-a dat pace şi, acum când Jasper nu mai e în viață...

— Deci Jasper ar fi furat arma companiei?

— Asta a fost şi părerea lui Joe. Nu era prima dată când fura - când era la noi trebuia totdeauna să-mi ascund geanta. Şi tocmai fusese la biroul lui Joe în ziua în care Hackett a fost ucis... În ajun avusese o discuție tare cu domnul Hackett. Şi chiar îi ceruse lui Joe să intervină pe lângă patron în favoarea lui.

— În ce privință?

— Bani. Jasper considera că domnul Hackett îi datora ceva, pentru că creştea copilul. Domnul Hackett îi dăduse deja o anumită sumă atunci când o luase de nevastă pe Laurel.

— Doar nu vreți să spuneți că Davy era fiul natural al lui Mark Hackett?

— *Nepotul* lui, mă corectă ea. Davy era fiul natural al lui *Stephen* Hackett. Laurel era una dintre servitoarele lor, pe vremea când trăiau în Texas. Era o fetişcană drăguță foc, şi Stephen i-a făcut un copil. Tatăl lui l-a expediat imediat în Europa ca să-şi continue studiile şi ne-a trimis-o pe Laurel pentru a-i găsi un soț mai înainte ca sarcina să devină prea avansată.

Jasper s-a hotărât s-o ia de nevastă. Pe vremea aia câştiga abia cât să nu moară de foame. Domnul Hackett le-a dat cinci mii de dolari ca dar de nuntă. Mai târziu, lui Jasper i-a intrat în cap că trebuia să-i dea mai mult. Tocmai îl hărțuia pe domnul Hackett în ajunul zilei când...

— ...când l-a omorât? am completat eu.

— Asta a fost şi părerea lui Joe. Obsesia asta a scurtat zilele bărbatului meu. Joe era un om cinstit, dar nu putea să-l acuze pe fiul fiicei sale. Mi-a cerut sfatul, iar eu i-am spus să nu facă nimic. De atunci remuşcarea mă chinuieşte fără încetare.

— Ați procedat aşa cum ar fi făcut mulți alți bunici.

— Nu. Dar ne obişnuiserăm să-i găsim mereu scuze lui Jasper. Copil fiind, Jasper avusese totdeauna instincte urâte: hoț, gâlcevitor, chinuia pisicile şi la şcoală făcea numai prostii. Într-o zi l-am dus la un psihiatru şi am primit sfatul să-l internez. Dar nu-mi venea să-i fac asta bietului băiat. Nu era cu desăvârşire rău, avea chiar, un oarecare talent artistic... Moştenea asta de la mama lui.

— Vorbiți-mi puțin de mama lui. Dețin oarecare informații în această privință, căzându-mi în mâini din întâmplare actul ei de naştere. S-a născut în 1910 la Rodeo City, şi se numea Henrietta R. Krug dar la un moment dat, a renunțat la primul prenume...

— Nu l-a suferit niciodată. După ce l-a părăsit pe Albert Blevins nu a mai folosit decât al doilea prenume.

— Al doilea prenume era “Ruth” nu-i aşa?

Bătrâna doamnă încuviință clătinând din cap.

— Iar cel de al doilea soț al ei se numea Mark Hackett.

— Nu. Înaintea lui a avut altul. La început se îndrăgostise de un mexican din San Diego. Sunt de atunci mai mult de douăzeci de ani...

— Cum îl chema?

— Lupe Rivera. Au fost doar câteva luni împreună. Poliția l-a arestat pentru contrabandă, iar Henrietta a obținut divorțul. După aceea a fost Mark Hackett. Apoi Sidney

Marburg.

Pronunțase toate aceste nume cu asprime, de parcă ar fi fost un rechizitoriu.

— De ce nu mi-ați spus că Ruth Marburg e fiica dumneavoastră?

— Nu m-ai întrebat. Oricum, asta nu schimbă mare lucru. Nu mai am nimic de-a face cu Henrietta de când s-a aruncat în brațele domnului Hackett, a pătruns în înalta societate şi a devenit o mare doamnă... Nu vine niciodată să mă vadă, şi ştiu de ce. Îi e ruşine de viața pe care o duce, cu bărbații tineri care nu au decât jumătate din vârsta ei. Ar fi mai bine pentru mine să nu am pe nimeni. Nici nepotul meu Stephen nu vine pe la mine...

Am asigurat-o de toată simpatia mea şi am lăsat-o să citească mai departe biblia.

33

Uitând de foame şi de oboseală, am pornit spre Malibu. Exact înainte de a ajunge la vila familiei Hackett, am întâlnit o maşină venind din sens invers. Bărbatul care o conducea semăna cu Keith Sebastian. Am întors fără nici o ezitare în fața porții de la intrarea pe domeniul Hackett şi am pornit în josul colinei în urma lui.

L-am prins din urmă la semnul STOP de la intersecția cu autostrada. Coti la dreapta, apoi apucă la stânga pe un drum secundar care ducea până la plajă. Sebastian îşi opri maşina în spatele unei cabane luminate şi bătu la uşa din spate. Uşa se deschise şi se închise în urma lui dar, preț de o clipă, am zărit silueta fetei sale detaşându-se pe fondul luminos.

Am coborât din maşină şi m-am apropiat. Obloanele erau închise şi perdelele trase. Pe cutia de scrisori am citit numele lui Hackett. Am bătut la uşa din spate şi am apăsat pe clanță. Dar uşa era încuiată.

— Cine e acolo? a întrebat Sebastian.

— Archer.

Am aşteptat un moment. În interior se închise o uşă, apoi Sebastian veni să-mi deschidă.

Am intrat fără să aştept invitația lui.

— Ce faci aici, Keith?

— Păi, m-am hotărât să mă repauzez o zi-două, şi domnul Hackett mi-a dat voie să-i folosesc cabana.

Din bucătărie am trecut în cea de a doua încăpere. Pe o masă de pocher rotundă mai erau încă tacâmurile murdare de care se folosiseră două persoane. Urme de ruj de buze murdăreau marginea uneia dintre ceştile de cafea.

— E o fată aici?

— Ei bine, da... N-ai să-i spui nimic nevestei mele, nu-i aşa?

— Inutil să-mi dau osteneala. Ştie. Şi eu la fel... Fata e

Sandy, nu-i aşa?

Luă de pe masă ceaşca fetei. O clipă am crezut că vrea să mă lovească şi am făcut un pas într-o parte. Dar a pus ceaşca la loc pe masă.

— Sandy e fata mea, declară el. Ştiu eu ce e bine pentru ea.

— Ai dovedit-o! Asta e tot ce-ai găsit pentru îngrijirea ei?

— Mai curând orice decât închisoarea! Dar nu vom rămâne aici. Am prevăzut *totul...*

— Ca să părăseşti țara?

— Înțeleg. Berenice a vorbit.

— Ăsta e un noroc. Dacă ai fi plecat, ți-ai fi pierdut cetățenia americană, şi Sandy la fel... Şi cu ce veți trăi prin țări străine?

— Administrând corect ceea ce am, nu voi mai avea nevoie să muncesc niciodată.

— Ca să vezi! Şi eu care te credeam lefter!

— Totul s-a aranjat. (Vorbea cu siguranța încăpățânată a anxioşilor.) Nu încerca să mă opreşti, domnule Archer. Ştiu perfect ce fac. Şi, de altfel, nimeni nu ți-a cerut părerea.

— Pardon, mi-ai cerut-o, din moment ce m-ai angajat să mă ocup de acest caz.

Stăteam pe scaune unul în fața celuilalt, ca doi jucători de pocher prea angajați ca să poată renunța. La un moment dat am avut impresia că aud mai clar zgomotul valurilor, în timp ce un val de aer mai proaspăt îmi atingea gleznele. Fereastra se închise cu zgomot în camera alăturată şi curentul de aer dispăru.

— Unde e fiica dumitale?

Brusc alarmat, Sebastian alergă la uşa care dădea spre încăperea de alături.

— Sandy!

L-am urmat. Era o încăpere ciudată, la fel de ciudată precum camera lui Lupe. Pereții şi tavanul îți dădeau impresia unei explozii de culori vii. Un pat circular ocupa, ca un altar, centrul încăperii. Pe pat fuseseră aruncate hainele

fetei...

Sebastian făcu să culiseze uşa cu geam înalt şi ne-am repezit în direcţia malului. Fata trecuse deja de digul de surf şi înota cu disperare spre larg.

Sebastian intră îmbrăcat în apă, apoi întoarse spre mine o privire plină de neputinţă.

— Nu ştiu să înot prea bine...

Un talaz îl dădu peste cap, şi a trebuit să-l smulg din valul care deja îl trăgea spre larg.

— Fugi şi cheamă-l pe şerif!

— Nu!

L-am pălmuit.

— Cheamă-l pe şerif, Keith! Trebuie !

Se întoarse pe plajă împleticindu-se. Mi-am smuls pantofii şi majoritatea hainelor de pe mine. Când în sfârşit am prins-o pe Sandy din urmă, ajunsese deja foarte departe şi începeam să obosesc.

Nu şi-a dat seama de prezenţa mea decât atunci când am atins-o. S-a uitat fix la mine cu ochii mari şi întunecaţi.

— Lasă-mă. Vreau să mor...

— N-am să te las.

— Ba da. M-ai lăsa dacă ai şti totul.

— Ştiu totul, sau aproape totul... Vino... Sunt prea epuizat ca să te pot duce...

Un proiector se aprinse pe plajă, scotocind oceanul, şi în cele din urmă ne găsi. Sandy continua să înoate. Pielea ei albă avea reflexe fosforescente, aproape lunare. Mă ţineam aproape de ea. Sandy era singura supravieţuitoare a dramei. În sfârşit îşi făcu apariţia un om echipat cu tub de oxigen şi-mi luă locul, trăgând-o spre mal fără ca fata să opună vreo rezistenţă.

Sebastian şi Aubrey, şeful poliţiei, ne aşteptau cu pături. Mi-am cules hainele de sub picioarele spectatorilor şi i-am urmat pe Sebastian şi pe fiica lui până la cabană.

— A încercat să se sinucidă? mă întrebă Aubrey.

— De luni de zile se gândeşte la asta. Să sperăm că

experiența de-acum o va vindeca. (Am început să tremur în pătura în care mă înfăşurasem.) Chiar voiam să stăm puțin de vorbă în legătură cu asta. Dă-mi numai un răgaz să fac un duş cald şi să-l dăscălesc puțin pe Sebastian. Peste o oră vin eu la post.

Am împins uşa culisantă şi am intrat în cameră. Cu hainele şiroind de apă, Sebastian stătea în picioare, precum o santinelă, în fața unei uşi în spatele căreia se auzea curgând un duş.

— Ia zi, te simți în stare s-o păzeşti aşa vreme de cinci sau zece ani ca s-o împiedici să se sinucidă? Doar n-ai s-o poți supraveghea douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru!

— Nu ştiu ce să mai fac...

— Chiar din seara asta du-o înapoi la Centrul Psihiatric. Altfel n-am să mai pot face nimic pentru voi.

— Refuz.

— Ei bine, voi şti să te conving!

— Nu poți să-mi faci nimic. Sunt un om liber.

— Nu pentru multă vreme. Când Aubrey va afla că ai deturnat dovezi referitoare la un caz de asasinat, şi că le-ai cumpărat cu bani...

— Ce vrei să spui?

— Mă refer la benzile magnetice pe care le-ai cumpărat de la doamna Fleischer... Pentru cine ai făcut această tranzacție?

Nu răspunse, dar după expresia de pe fața lui mi-am dat seama că ghicisem bine.

— Cine te-a plătit ca să-ți duci fata în străinătate?

Sandy apăru în pragul uşii, în spatele lui, îmbrăcată într-un halat de baie din prosop galben, cu fața înroşită de apa fierbinte a duşului. Se vedea clar că ei îi făcuse bine această baie nocturnă.

— Cum, îi zise tatălui ei, cineva te plăteşte ca să mă duci de aici? Nu mi-ai spus asta. Credeam că societatea ta îți oferea un fel de indemnizație de concediere.

— Asta şi este, draga mea, o indemnizație.

— Cât?

— Asta nu te priveşte, fetiţo.

— Domnul Hackett ţi-a dat aceşti bani?

— Ca şi cum mi i-ar fi dat el. E societatea lui.

— Şi nu primeşti aceşti bani decât dacă mă duci în America de Sud?... Ei bine, să ştii că eu nu mai vreau să merg în America de Sud!

— Dar mi-ai spus că...

— Nu mai vreau. (Se întoarse brusc spre mine.) Du-mă de-aici, mă imploră ea. Detest acest cadru... Aici... s-a petrecut... Aici... Lupe şi Stephen s-au servit amândoi de mine... prin faţă şi prin spate...

— Doar nu vrei să spui că... domnul Hackett... se bâlbâi tatăl ei profund tulburat...

— Ba da. Eram ameţită de drog şi nu mai ştiam ce fac. Dar încă mai sunt în stare să-l recunosc pe Stephen Hackett când dau cu ochii de el.

— Dar de ce nu mi-ai spus toate astea când s-au întâmplat, vara trecută?

Ea îl strivi cu o privire plină de dispreţ.

— De unde ştii că toate astea s-au petrecut *vara trecută?* Până în seara asta n-am spus la nimeni.

— Cred că... mama ta... mi-a spus ceva. Mi se pare că a citit asta în jurnalul tău.

— Am insistat asupra detaliilor pentru că ştiam că-l citea. Dar nici unul dintre voi nu mi-a spus o vorbă.

— Din delicateţe, draga mea. La urma urmelor, eu sunt un bărbat, iar tu eşti o femeie...

— Ştiu că sunt o femeie. Am plătit foarte scump dreptul de a şti asta.

Era furioasă, dar nu-i mai era frică. Baia asta forţată părea că o maturizase. Acum îşi permitea să spere orice.

Am intrat în sala de baie să fac un duş şi, după aceea, în timp ce Sebastian îmi lua locul sub duş, am avut o discuţie numai cu Sandy.

— Deci... Eşti gata să semnezi un nou contract cu viaţa,

Sandy?

— Nu promit nimic. Omenirea mă dezgustă... Am crezut un moment că voi putea evada împreună cu Davy... Dar făcuse în aşa fel să mă agaţe pentru că cineva îi spusese că îi cunoşteam pe cei din familia Hackett. Căuta un mijloc de a ajunge la Stephen, iar eu am fost fericită să-l ajut, atâta timp cât era vorba doar să mă răzbun pe el şi pe Lupe.

— Ce voia de fapt Davy?

— Greu de spus... Totdeauna avea o grămadă de motive, unele mai diferite decât altele... Nu era vina lui. Până la Laurel, nimeni nu i-a spus adevărul despre părinţii lui. Şi nici atunci n-a ştiut ce să creadă pentru că era beată când i-a spus... La sfârşit aproape că nu mai vorbeam cu Davy. Îmi era frică să-l urmez, dar şi să-l părăsesc. Nu ştiam până unde era în stare să meargă...

— Acum n-o să mai meargă nicăieri, am întrerupt-o eu, gândindu-mă că sosise momentul să-i spun adevărul... Davy a fost împuşcat în după-amiaza asta.

Se uită la mine cu o privire stinsă, de parcă toate simţurile îi erau provizoriu anihilate.

— Cine l-a împuşcat? întrebă ea.

— Hank Langston.

— Credeam că e prietenul lui.

— Da. Dar avea şi el problemele lui personale.

Am lăsat-o cu gândurile ei şi am intrat în camera unde tatăl ei tocmai se schimbase. Îmbrăcase un pulover pe gât şi o pereche de pantaloni care îl întinereau şi mai mult.

— Aş putea să ştiu ce program ai, Keith?

— Mă voi duce imediat la domnul Hackett să-i dau înapoi cecul.

— Bravo! Dar ai face mai bine să mi-l dai mie. E o dovadă importantă împotriva lui Hackett. Ce valoare are?

— O sută de mii de dolari... Fără a mai pune la socoteală cei zece mii bani gheaţă pe care i-am dat doamnei Fleischer.

— Ce ţi-a îndrugat Hackett despre aceste casete?

— Mi-a spus doar că Fleischer încerca să-l şantajeze. I le-

am dus mai adineauri, chiar înainte de venirea dumitale.

— Cui le-ai dat?

— Doamnei Hackett şi mamei lui. Aveau un magnetofon în bibliotecă, şi le-au pus ca să le verifice. În total erau cinci. Uite cecul.

A scos din portofelul lui un cec galben şi mi l-a întins. Era întru totul asemănător cu cel care moțăia în seiful meu, cu excepția că nu purta ca dată una dintre zilele săptămânii viitoare.

— Merg cu dumneata, hotărî el. Vreau să-i spun acestui ticălos de Hackett tot ce gândesc despre el.

— Nu, ai o treabă mai bună de făcut. Du-ți repede fata la centru.

— N-aş putea s-o duc acasă?

— Nu. E încă prea devreme.

— Totdeauna va fi prea devreme, zise Sandy,

Dar deja se uita la tatăl ei cu alți ochi.

34

Aubrey mă aştepta în faţa postului de poliţie, ceea ce ne-a permis să stăm de vorbă departe de urechile poliţistului de serviciu. Când i-am spus tot ce ştiam, a vrut să se ducă chiar el la Hackett.

I-am atras atenţia că pentru asta i-ar fi trebuit un mandat de percheziţie şi că, până când l-ar fi obţinut, Hackett ar fi avut tot timpul să şteargă benzile, ba chiar să le şi distrugă.

— De ce au benzile astea atâtea importanţă pentru Stephen Hackett? întrebă cu mirare Aubrey.

— Din cauza morţii numitei Laurel Smith. Am aflat în seara asta că Stephen Hackett a avut o aventură cu ea în urmă cu vreo douăzeci de ani. Davy Spanner s-a născut din legătura lor nelegitimă.

— Şi crezi că Hackett a omorât-o?

— E încă prea devreme ca să spunem asta. Ştiu doar că a dat zece mii de dolari ca să recupereze benzile. Lasă-mă mai întâi să mă duc singur, sunt primit fără probleme în casă. Dacă am nevoie de ajutoare, am să sun.

— Fii atent la doamna Marburg. Atunci când a fost asasinat celălalt soţ al ei, părerea noastră a fost că poate nu fusese străină de tot ce se întâmplase.

— E foarte posibil. Mark Hackett a fost ucis de fiul pe care-l avea din prima căsătorie, un anume Jasper Blevins.

— Eşti sigur de asta?

— Ştiu chiar de la bunica lui Jasper Blevins, şi te rog să mă crezi că nu i-a fost deloc uşor să-mi facă această dezvăluire.

Aubrey m-a urmat cu maşina lui până la poarta de fier a familiei Hackett Dincolo de lac, lumina de la ferestre lucea slab, estompată de perdelele trase.

Mi-a deschis Gerda Hackett. Când a dat cu ochii de mine

s-a luminat imediat la față.

— Domnul Archer! *Kommen Sie nur'rein.*

— Cum se mai simte soțul dumitale?

— Mulțumesc, mult mai bine. (Şi adăugă, vizibil dezamăgită:) Cu soțul meu vrei să vorbeşti?

— Da. Şi cu doamna Marburg.

— Sunt amândoi în bibliotecă. Mă duc să le spun că eşti aici.

— Nu te deranja. Cunosc drumul.

Şi am lăsat-o acolo, ca o străină, în pragul propriei sale case. Acum înțelegeam mai bine de ce Hackett o luase de nevastă: nu voia să fie recunoscut...

Uşa bibliotecii era închisă, dar dinăuntru se auzea vocea unei femei... Vocea celei care fusese Laurel Smith... Am simțit că mi se zbârleşte părul în cap, şi o clipă m-am iluzionat cu speranța nebună că poate nu murise...

— Mulțumesc, doamnă Lippert, spunea vocea lui Laurel. Vreți să vă dau o chitanță?

— Nu, nu e necesar, răspundea o altă voce de femeie.

— Serviți ceva?

— Nu. Mulțumesc. Bărbatului meu nu-i place când se întoarce acasă să miros a alcool.

— Dar vodca nu miroase, o asigură Laurel.

— Oh, dacă ai şti, are un nas!

Uşa se închise şi Laurel începu să fredoneze un cântec vechi mişcându-se prin apartament, căci uneori vocea ei devenea mai slabă.

Am apăsat pe clanța uşii.

— Cine e acolo? a întrebat Ruth Marburg.

Am intrat cu zâmbetul pe buze. Ruth Marburg stătea chiar lângă telefon. Nu se zărea nici o armă.

Hackett şedea la o masă pe care se afla un magnetofon. Stephen opri imediat sonorul.

— Doamna Hackett mi-a spus că sunteți aici. Sper că nu v-am întrerupt?

— Ba da, zise doamna Marburg. Ne-ai întrerupt când

tocmai ascultam câteva vechi înregistrări de familie.

— Vă rog să continuați.

— Pe dumneata nu te-ar interesa... Doreşti ceva? zise ea cu un ton mai curând tăios.

— Am venit ca să vă prezint raportul meu definitiv.

— Momentul nu e bine ales. Nu vrei să vii mâine?

— Ba eu aş vrea să aud ce are de spus... obiectă Hackett. Îl plătim destul de scump pentru asta.

— Iar eu aş vrea să aud ce are de spus Laurel.

Doamna Marburg clipi de câteva ori cu un aer nedumerit.

— Laurel? Dar cine e Laurel?

— Nevasta lui Jasper. Tocmai o ascultați. Să o ascultăm împreună.

— Închide uşa, îmi ordonă doamna Marburg. Vreau să-ți vorbesc.

Am închis uşa şi m-am sprijinit de ea. Ruth Marburg se ridică greoi şi veni spre mine.

— Prin urmare, ai dat de puțină „mizerie" şi îți închipui, că ai putea să obții mai mult? Ei bine, te înşeli, domnule! Dacă nu iei seama, până mâine ai să te pomeneşti la închisoare.

— Poate că cineva o să ajungă până la urmă acolo, dar nu eu.

— Eu şi fiul meu îi cumpărăm pe oamenii de soiul tău cu un pumn de arginți. Cecul pe care ți l-am dat poartă data unei zile viitoare. Chiar eşti atât de prost ca să nu înțelegi ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă pur şi simplu că nu aveți decât o încredere limitată în „loialitatea" mea. În ziua de azi nu mai găseşti deloc persoane demne de încredere... Uite, am zis scoțând cecul lui Sebastian, priviți ce mi-a dat mai adineauri Sebastian...

Femeia întinse mâna să-l ia.

— Jos, labele, Henrietta!

— Numele meu e Ruth.

Se prefăcu că se îndreaptă spre fotoliul ei dar, în loc să se aşeze, deschise repede sertarul mesei pe care se afla

telefonul. M-am repezit mai înainte să fi avut timp să îndrepte revolverul spre mine şi i l-am smuls din mâini.

M-am întors spre Hackett.

— Îndepărtează-te de masa aceea, Hackett! Şi vino lângă mama ta.

La început se sprijini de un şir de cărți de Dickens, apoi se aşează pe o scăriță de bibliotecă, într-un colț al încăperii, ca un şcolar leneş care fusese pedepsit.

I-am luat locul lângă magnetofon şi l-am pornit. Melodia pe care o fredona Laurel a fost în curând urmată, în două rânduri, de zgomotul unui pahar pe care-l umplea. Apoi uşa apartamentului se deschise şi se închise.

— Salut, Laurel, zise vocea lui Davy.

— Spune-mi mămico.

— Nu sună bine... Hei, de ce mă săruți?

— Fiindcă am dreptul. Nu mă port cu tine ca o mamă?

— Acum, da. Uneori mă întreb de ce.

— Pentru că *sunt* mama ta. Uite, să-mi tai mâna dacă mint!

— Şi ți-ai pune şi capul pe tăietor?

— Oh! exclamă ea. Nu e drăguț din partea ta să-mi vorbeşti astfel. Nu am nici un amestec în asasinarea tatălui tău.

— Dar ştii *cine* l-a ucis...

— Ți-am spus serile trecute... Un tânăr care nu a fost prins... Un beatnik cu barbă.

— Pe vremea aceea nu exista aşa ceva, zise Davy neîncrezător... Cine e omul acela? Şi de ce încerci să-l acoperi?

— Dar nu-i adevarat.

— Ba da, e adevărat. I-ai spus lui Fleischer şi poliției că omul călcat de tren nu era tatăl meu. Iar mie îmi spui contrariul. Ori i-ai mințit pe ei, ori mă minți pe mine. Prin urmare, care e adevărul?

— Nu i-am mințit nici pe ei, nici pe tine... începu Laurel vorbind foarte încet. Omul călcat de tren...

Doamna Marburg scoase un mârâit care mă împiedică să aud sfârşitul frazei. Am răsucit butonul.

— Trebuie să stau toată noaptea în picioare şi să ascult melodrama asta infectă? se răsti ea.

— E vorba de o amintire de familie, am corectat-o eu. Plină de nostalgie, de altfel. Nepotul dumitale şi mama lui vorbesc despre ce i s-a întâmplat fiului dumitale. Nu vrei să ştii ce s-a întâmplat cu el?

— E ridicol! Nu am decât un singur fiu, declară ea întorcându-se spre Hackett.

— Cred că e inutil să ne mai prefacem, mamă... începu el. E mai bine să jucăm cu cărţile pe masă.

— Ţi-ai pierdut cumva minţile!

— Într-adevăr, eu l-am ucis pe fratele meu vitreg. Jasper Blevins. Dar când vei afla cum s-au petrecut lucrurile, poate că îţi vei schimba părerea. Nici un juriu nu mă poate condamna pentru ceea ce am făcut.

— Nu conta prea mult pe chestia asta! îl sfătui mama lui. Faci o mare greşeală acordând încredere acestui individ.

— Trebuie să am încredere în cineva. Iar omul acesta mi-a salvat viaţa. De altfel, nu sunt de acord cu tine să opreşti încasarea cecului. Aceşti bani i-a câştigat.

— Tocmai voiai să-mi spui cum l-ai omorât pe Jasper, i-am amintit eu.

— Lasă-mă mai întâi să-ţi spun *de ce* l-am omorât... Jasper îmi asasinase tatăl. Eu am ţinut foarte mult la tatăl meu! Pe vremea aceea mă aflam la Londra, unde studiam ştiinţele economice pentru a mă pregăti în vederea preluării afacerilor tatălui meu. Când am aflat că fusese asasinat, am simţit o durere cumplită. Eram foarte tânăr pe-atunci, nu aveam mai mult de douăzeci de ani... Când am coborât din avion, eram foarte hotărât să-l găsesc pe asasin.

Prea vorbea ca din carte, şi asta mi-a trezit suspiciune.

— Mărturisesc că nu mi-a fost prea greu. Am aflat că Jasper se certase cu el. M-am dus la ferma unde trăia împreună cu nevasta lui. Era a doua sau a treia zi după

asasinarea tatălui meu. L-am acuzat de crimă. Atunci el m-a amenințat cu un topor. Din fericire, eram mai solid decât el. Am pus mâna pe topor şi i-am sfărâmat capul...

— Prin urmare, dumneata eşti omul cu barbă?

— Da. Îmi lăsasem barbă în timpul studenției de la Londra.

— Laurel era de față când l-ai omorât pe Jasper?

— Da. Şi Davy la fel. Aşa că nu pot să-i port pică pentru ce mi-a făcut zilele trecute...

Mama lui începu din nou să se agite;

— Nu uita, fiul meu, că s-ar putea să plăteşti pentru vorbele astea într-o zi. Chiar vrei să te dai cu totul pe mâna acestui om?

Hackett se uită atent la mine înainte de a răspunde:

— Nu cred că domnul Archer e omul care să mă şantajeze.

Nefiind interesat să arbitrez această dezbatere, am întins mâna spre magnetofon, foarte hotărât să ascult mai departe.

— Aşteaptă! zise doamna Marburg. Cât vrei ca să te opreşti aici? Pleci, şi nu mai vorbim niciodată despre asta. De acord? Spune: cât?

— Pe legea mea, încă nu m-am gândit la asta!

— Ei bine, gândeşte-te... Imediat... Îți ofer un milion de dolari, neimpozabil. Vei putea să trăieşti ca un rege până la sfârşitul zilelor.

M-am uitat în jurul meu.

— Aşa trăiesc regii?

— E inutil să insişti, mamă, las-o baltă. Nu vrea banii noştri. Pe noi ne vrea.

— Nimeni să nu facă vreo mişcare!

Am pornit magnetofonul şi în bibliotecă a răsunat din nou vocea defunctei Laurel.

— ... omul călcat de tren era într-adevăr tatăl tău.

— Serile trecute mi-ai spus altceva. Mi-ai spus că tatăl meu e Stephen Hackett.

— Exact.

M-am uitat la Hackett. Asculta cu mare atenție, fără să mă

slăbească din ochi.

— Nu înțeleg, a spus Davy.

— Nici eu nu vreau să înțelegi, Davy. Nu vreau să răscolim trecutul.

— Dar am nevoie să ştiu *cine* sunt. Asta e foarte important pentru mine.

— De ce? Eşti fiul meu şi te iubesc. Nu putem să lăsăm lucrurile aşa cum sunt?

Uşa se deschise.

— Unde te duci? întrebă Laurel.

— La revedere. Mă aşteaptă rândunica mea.

Uşa se închide. Laurel plânge puțin, apoi îşi toarnă băutură în pahar. Cască. Tot felul de zgomote nocturne. Maşini care trec pe stradă...

Am dat banda mai departe. O voce, pe care o recunosc ca fiind a mea, declară:

— ... părerea mea e că băiatului ăsta îi place să se audă vorbind.

— Nu-i adevărat! E un băiat cât se poate de serios... Vrea să devină om şi să facă ceva util.

— Vă spune basme, doamnă Smith.

Am dat mai departe. Se auzi zgomotul familiar al uşii apartamentului în care locuia Laurel.

— Ce vrei? zise vocea tinerei femei.

Un zgomot de uşă care se închide, apoi vocea lui Hackett:

— Vreau să ştiu cui i-ai spus... Ieri am primit un telefon...

— De la Davy?

— Nu. De la Jack Fleischer... Cine mai e şi acest Davy?

— Cum, *Jasper*, chiar nu-ți mai aduci aminte?

Zgomotul unei lovituri, urmată de geamătul lui Laurel. Apoi o ploaie de alte lovituri, până când gemetele se schimbă în horcăituri... M-am uitat la omul care îşi zicea Stephen Hackett. Încordat, cu privirea plină de exaltare în gândul lui încă mai era în apartamentul numitei Laurel Smith.

— Cu ce-ai lovit-o, *Jasper?*

Bărbatul scoase un soi de geamăt. Chiar şi mama lui îşi

întorsese privirea de la el.

— Porți o mare parte de responsabilitate în toată povestea asta, doamnă Marburg. Nu poți profita de o crimă fără să suporți şi blamul.

— Dar nu *ştiam* că a omorât-o pe Laurel! izbucni ea.

— În schimb ştiai că el l-a asasinat pe Mark Hackett, nu-i aşa?

— Am aflat mai târziu.

— Dar nu l-ai denunțat.

— Era fiul meu.

— Şi Stephen la fel. Dar sufletul de mamă nu vibra pentru el. Aşa că te-ai înțeles cu Jasper să-l suprimați pe Stephen şi să-l instalezi pe fratele lui în loc.

Îmi aruncă o privire şocată, de parcă îşi dădea seama în sfârşit, acum după cincisprezece ani, de oroarea crimei pe care o comiseseră.

— Cum am putut să fac aşa ceva?

— Erai încolțită. Mark Hackett aflase de legătura cu Sidney Marburg. Voia să ceară divorțul şi să-ți taie orice venit. Dacă l-ai fi suprimat doar pe Mark, n-ai fi rezolvat mare lucru, pentru că majoritatea bunurilor lui îi reveneau lui Stephen. Prin urmare trebuia eliminat Stephen.

Nimeni în California nu-l cunoştea pe Stephen. Când a plecat să studieze în Europa, încă mai locuiați în Texas. Dar amantul dumitale, Sidney, avea ochi buni şi, ca să nu fii nevoită să-i spui şi lui, ai hotărât să-l trimiți la Mexico în timpul acestei perioade de tranziție. Sidney îl zărise vag pe Stephen la coborârea din avionul care îl adusese de la Londra, şi remarcase doar că purta barbă.

L-ai trimis pe Stephen la fermă, unde îl aştepta fratele lui. Jasper nu câştiga numai bani de pe urma morții lui Stephen. Identitatea fratelui său constituia o mască perfectă în spatele căreia se putea ascunde asasinul lui Mark Hackett. Ți-ai ucis deci fratele şi i-ai ras barba.

Bărbatul continua să se uite la mine cu o privire la fel de goală ca aceea a unui cap de mort.

— În timp ce Laurel rămânea acolo pentru a înşela poliția locală, tu ai venit aici să-i iei locul fratelui. Probabil că nu a fost prea greu, având-o pe mamă drept complice. Mai dificil a fost probabil să imiți semnătura lui Stephen. Dar aveai şi unele înclinații artistice, printre altele. De fapt, aveai multe talente, dar adevăratele calități erau acelea de asasin şi escroc!

Scuipă spre mine dar nu mă atinse. Rolul lui de om de lume luase sfârşit. Luxul acela, tablourile valoroase nu-i mai aparțineau. Devenise fiul lui Albert Blevins, cel care fusese abandonat într-o lume ostilă.

— Vreme de cincisprezece ani, nimic nu ți-a amenințat reuşita socială. Trăiai aici, departe de lume, ca un amator de tablouri rare, călătoreai în Europa... Ai împins îndrăzneala până acolo încât ai mai încheiat o căsătorie, fără să fi desfăcut-o pe prima, făcându-te astfel vinovat de bigamie.

În toți aceşti ani ai cumpărat tăcerea lui Laurel, oferindu-i un imobil cu apartamente de închiriat. Îi datorai tare mult pentru felul cum reuşise să adoarmă bănuielile lui Fleischer şi să-l îndrepte pe o altă pistă. Din nenorocire, într-o bună zi Laurel a început să se simtă singură şi să aibă oarecare remuşcări față de fiul pe care-l abandonase.

S-a apropiat atunci de Davy. Această inițiativă a fost suficientă pentru a-l lumina pe Jack Fleischer. De la început vă bănuise pe amândoi. Ieşirea la pensie îi dădea mai multă libertate, a pus microfoane în apartamentul lui Laurel şi a început să vă scotocească trecutul.

Banda pe care tocmai am auzit-o ne-a adus la cunoştință ce s-a petrecut după aceea. Fleischer îți telefonează, o reduci pe Laurel la tăcere şi, ceva mai târziu, faci acelaşi lucru şi cu Fleischer... Nu vrei să vorbim puțin de felul în care te-ai debarasat de Fleischer?

Hackett nu găsi necesar să-mi răspundă.

— Nu e greu să-ți imaginezi felul în care s-au petrecut lucrurile... Fericit de a-l fi găsit în sfârşit pe cel despre care credea că e adevăratul lui tată, şi crezând că viața lui abia de

acum încolo începea, Davy a pus jos carabina şi te-a dezlegat. Te-ai repezit la armă şi ai pus mâna pe ea, dar Davy a reuşit să fugă.

Jack Fleischer, mai în vârstă, nu s-a dovedit la fel de vioi. Doar dacă nu cumva, recunoscându-te a fi Jasper, a rămas paralizat de această confruntare subită? Oricum ar fi, l-ai ucis pe Fleischer şi ai aruncat carabina în torent. Apoi ai leşinat pe mal şi ai aşteptat să vină salvatorii.

— Nu poți să dovedeşti nimic din toate astea, zise doamna Marburg.

Fiul ei era mai puțin sigur. Încercă să se arunce asupra mea ca să-mi ia pistolul pe care-l țineam în mână.

Am avut tot timpul să țintesc şi să-l împuşc în piciorul drept.

Rănitul se prăbuşi la picioarele mamei lui şi se agăță de genunchii ei gemând. Ea nu făcu nici măcar un gest pentru a-l îmbărbăta, mulțumindu-se să se uite la el cu una din acele priviri proprii blestemaților, în care nu se poate citi decât mila şi spaima pentru propria lor piele.

Auzind împuşcătura, Aubrey a dat buzna în casă şi i-a arestat pe amândoi sub învinuirea de complicitate la crimă.

Puțin mai târziu, mi-am croit drum prin fauna care năvălea în fiecare seară pe Strip, şi am urcat scara care ducea la biroul meu. Porția de pui rece care mă aştepta, şi pe care am făcut-o să-mi alunece pe gât cu o înghițitură de whisky, mi s-a părut mai savuroasă decât m-aş fi aşteptat.

Am mai tras un gât de whisky, aşa, ca să prind curaj. Apoi am scos din seif cecul doamnei Marburg. L-am rupt în mii de bucățele şi am aruncat micile confeti galbene pe fereastră de unde au căzut, mană derizorie purtată de briză, peste mulțimea de capete cu păr lung, cu păr scurt, peste drogați, şmecheri, ambițioşi, boşi, răpciugoşi, cuminței, perverşi şi fecioare în călduri...

CUPRINS

1 6
2 11
3 17
4 22
5 29
6 36
7 40
8 45
9 51
10 55
11 62
12 69
13 75
14 80
15 85
16 88
17 94
18 102
19 109
20 115
21 119
22 122
23 128
24 132
25 137
26 143
27 146
28 150
29 154
30 159
31 163
32 167
33 171
34 178

Tehnoredactor: CONSTANȚA VULCĂNESCU

Tiparul executat sub comanda nr. 50079
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI”
Bucureşti ROMÂNIA